

ผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหารในเขตส่งเสริม
อุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ในช่วง พ.ศ.2563 - 2564

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาเอกพัฒนศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการพัฒนาที่อยู่อาศัยและอสังหาริมทรัพย์ ภาควิชาเคหการ
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2564
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

IMPACT OF COVID-19 CRISIS ON HOUSING EXPENDITURES OF FOOD VENDORS IN
PROMOTION ZONE OF NAVANAKORN INDUSTRIAL ESTATE PATHUM THANI PROVINCE
DURING 2020 - 2021

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Housing Development in Housing and Real Estate

Development

Department of Housing

FACULTY OF ARCHITECTURE

Chulalongkorn University

Academic Year 2021

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหารในเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ในช่วง พ.ศ.2563 - 2564
โดย	น.ส.ณัฐจารี กองสา
สาขาวิชา	การพัฒนาที่อยู่อาศัยและอสังหาริมทรัพย์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษรา โปวาทอง

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาเอกพัฒนศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.ปิ่นรัชฎ์ กาญจนะจิติ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ฉวีวรรณ เต๋นไพบูลย์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษรา โปวาทอง)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.ขวัญรัฐ ส่วนพงษ์)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญยิ่ง คงอาชาภัทร)

ณัฐจารี กองสา : ผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหารในเขตส่งเสริม
อุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ในช่วง พ.ศ.2563 - 2564. (IMPACT OF COVID-19 CRISIS ON HOUSING
EXPENDITURES OF FOOD VENDORS IN PROMOTION ZONE OF NAVANAKORN INDUSTRIAL ESTATE
PATHUM THANI PROVINCE DURING 2020 - 2021) อ.ที่ปรึกษาหลัก : ผศ. ดร.บุษรา โปวาทอง

สถานการณ์วิกฤตโควิด-19 ส่งผลกระทบต่อทั้งภาคธุรกิจและครัวเรือน โดยทำให้รายได้ครัวเรือนลดลง และส่งผลกระทบต่อส่วนที่เป็นค่าใช้จ่ายประจำของครัวเรือนเพิ่มขึ้น ทั้งนี้ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยมีอัตราส่วนที่มากที่สุดเป็นอันดับที่สองของค่าใช้จ่ายทั้งหมด โดยจังหวัดปทุมธานี มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนสูงที่สุดและเป็นพื้นที่ควบคุมโรคระบาดสูงสุดและเข้มงวด มีแหล่งงานสำคัญ คือ นิคมอุตสาหกรรมนวนคร งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร รวบรวมข้อมูลโดยการสำรวจและสัมภาษณ์ผู้ค้าอาหารที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 จำนวน 45 ตัวอย่าง โดยแบ่งตามลักษณะร้านค้าอาหารได้เป็น 3 กลุ่มได้แก่ กลุ่มA (ร้านแผงลอยอาหาร), กลุ่มB (ร้านอาหารใต้หอพักอาศัย) และกลุ่มC (ร้านอาหารอาคารพาณิชย์)

ผลการศึกษาพบว่า 1) เมื่อเผชิญกับวิกฤตโควิด-19 ส่งผลกระทบต่อรายได้อาหารโดยเฉลี่ยลดลงถึงร้อยละ 31.4 จากเดิมเฉลี่ยเดือนละ 42,356 บาท ลดลงเหลือเฉลี่ยเดือนละ 29,067 บาท และค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 2 จากเดิมเฉลี่ยเดือนละ 11,780 บาท เพิ่มขึ้นอยู่ที่เฉลี่ยเดือนละ 11,897 บาท เนื่องจากกลุ่ม A และกลุ่ม C มีผู้ที่เปลี่ยนที่อยู่อาศัยจากเดิมเป็นห้องเช่า เปลี่ยนเป็นเช่าบ้านแถว เพื่อใช้พื้นที่หน้าบ้านทำเป็นร้านค้า 2) ลักษณะที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่เป็นแบบเช่า ร้อยละ 82 โดยกลุ่ม C มีค่าใช้จ่ายสูงที่สุดเฉลี่ยเดือนละ 16,867 บาท เนื่องจากส่วนใหญ่เช่าอาคารพาณิชย์ อันดับที่สองคือกลุ่ม B เฉลี่ยเดือนละ 10,670 บาท ซึ่งมีการเช่าห้องพักและกลุ่ม A ที่มีด้านค่าใช้จ่ายน้อยที่สุดเฉลี่ยเดือนละ 8,154 บาท เนื่องจากส่วนใหญ่เป็นห้องเช่า 3) ลักษณะการแก้ไขปัญหาของผู้ค้าอาหารส่วนใหญ่ ได้เข้ารับมาตรการช่วยเหลือเงินเยียวยาจากภาครัฐ ซึ่งสามารถบรรเทาความเดือนร้อนด้านค่าใช้จ่ายได้ส่วนหนึ่ง 4) ความต้องการช่วยเหลือของผู้ค้าอาหารต่อภาครัฐ ส่วนใหญ่ต้องการการให้เงินเยียวยาขยายเวลาการลดค่าเช่าหรือยกเว้นการผ่อนชำระค่าที่อยู่อาศัย ลดค่าสาธารณูปโภค อีกทั้งยังต้องการช่วยเหลือเพิ่มเติม โดยให้ควบคุมต้นทุนอาหารสดเพื่อนำมาค้าอาหาร

งานวิจัยนี้จะนำไปสู่ความเข้าใจผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย รวมถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น รวมถึงลักษณะความต้องการการช่วยเหลือของผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ซึ่งสามารถเป็นแนวทางให้ประชาชนที่ได้รับผลกระทบ และหน่วยงานภาครัฐ ได้รับทราบข้อมูล ตัดสินใจเลือกแนวทางการแก้ไขปัญหาที่เหมาะสมด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยต่อไป

สาขาวิชา	การพัฒนาที่อยู่อาศัยและอสังหาริมทรัพย์	ลายมือชื่อนิสิต
ปีการศึกษา	2564	ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

6372009125 : MAJOR HOUSING AND REAL ESTATE DEVELOPMENT

KEYWORD: housing expenditures, food vendors, Covid-19 crisis, promotion zone of Navanakorn Industrial Estate, Pathum Thani Province

Natjaree Kongsa : IMPACT OF COVID-19 CRISIS ON HOUSING EXPENDITURES OF FOOD VENDORS IN PROMOTION ZONE OF NAVANAKORN INDUSTRIAL ESTATE PATHUM THANI PROVINCE DURING 2020 - 2021. Advisor: Asst. Prof. Dr. BUSSARA POVATONG

The COVID-19 crisis has had an impact on both companies and consumers by reducing household incomes and affecting the proportion of regular household expenditures, as well as impacting housing and home appliance spending ratios. The biggest source of work is the promotion zone of Navanakorn Industrial Estate, which has the highest average monthly expenditures and the highest and toughest control area, with Pathum Thani Province having the highest average monthly expenditures and the highest and strictest control area. This research is intended to study the housing expenditure characteristics of food traders in the promotion zone of Navanakorn Industrial Estate. Data were collected by surveying and interviewing 45 food vendors affected by the COVID-19 crisis, categorized by store characteristics into three groups: Group A (food stalls), Group B (restaurants under their dormitories), and Group C (restaurants located in a commercial buildings).

The results of the study found that 1) when faced with during the Covid-19 crisis, the income of food traders on average decreased by 31.4% from 42,356 baht per month, on average, down to 29,067 baht per month, on average, and also, Average housing expenses increased by 2% from an average of 11,780 baht per month to, an increase of 11,897 baht per month. This was because Group A and Group C have included people who have had changed their residences from the original rental rooms locations to renting an attached house in order to use the area in front of the house to make as a shop. 2) The study also found that Most 82% of the food traders' rented their housing locations, is rented at 82%, with Group C having the highest expenses, averaging 16,867 baht per month because most of them rent commercial buildings. The second place in Group B had the second highest rental expenses, averaging 10,670 baht per month, with all residential rental characteristics, which are the same similar as to food shops, and the Group A third place in group A with had the lowest housing rental expenses, an average of 8,154 baht per month, because most of them lived in the rented rooms locations. 3) The solution of for most food traders vendors has was to received government compensation measures that can partially help with the expenses. 4) Food traders' vendors need required government assistance through measures such as, most of which require compensation, an extension of a rent reduction, or a housing payment exemption, a reduction in utility bills, and or also need additional assistance by through controlling the cost of raw food for food trading sellers.

This research will lead to the an understanding of the impact of the COVID-19 crisis on housing costs and the possible problem-solving solutions for problem-solving, which can be act as an informed guideline and informed information in order to help stakeholders decide on a suitable solution for the cost of living increases.

Field of Study: Housing and Real Estate Development

Student's Signature

Academic Year: 2021

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความอนุเคราะห์จาก ผศ.ดร.บุษรา โปวาทอง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ได้สละเวลาที่มีค่าทุ่มเท ให้คำแนะนำและคำปรึกษาที่ดีแก่ข้าพเจ้า อีกทั้งยังเป็นผู้สร้างกำลังใจให้สามารถมีแรงใจในการทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จการศึกษาครั้งนี้ และขอขอบคุณคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รศ.ดร.ฉวีวรรณ เต๋นไพบูลย์ ผศ.ดร.บุญยิ่ง คงอาษาภัทร และ ดร.ขวัญรัฐ ส่วนพงศ์ ที่ให้เกียรติเป็นกรรมการในการสอบวิทยานิพนธ์ รวมถึงให้คำแนะนำเพื่อแก้ไขให้วิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณผู้ค้าอาหารที่ได้ให้ข้อมูลอันมีค่า และสนับสนุนช่วยเหลือในการเก็บข้อมูลอื่นๆ ที่จำเป็น แม้ว่าจะเป็นข้อมูลที่ท่านเห็นว่าเป็นข้อมูลส่วนตัว แต่เพื่อให้สามารถนำข้อมูลแสดงถึงความเดือดร้อนและความต้องการของผู้ค้าอาหารที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤต จึงขอขอบพระคุณผู้ค้าอาหารที่เสียสละเวลาให้ผู้วิจัยได้พูดคุยสัมภาษณ์อย่างเต็มที่ และให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งในงานวิจัยชิ้นนี้

สุดท้ายนี้ขอบคุณเพื่อน ๆ พี่เอ็กซ์ น้องฝน และน้องไวส์ ที่ให้ความช่วยเหลือ คำแนะนำและคอยเป็นกำลังใจตลอดมา รวมถึงเพื่อนร่วมรุ่น C33X โดยเฉพาะเพ็ญและนก ที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา และขอบคุณพี่กฤษ และครอบครัวที่คอยสนับสนุนทุกอย่างในชีวิตของข้าพเจ้า เป็นที่พักกายพักใจและคอยให้กำลังใจในการศึกษาเสมอมา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ณัฐจารี กองสา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญรูปภาพ.....	10
สารบัญตาราง.....	11
บทที่ 1 บทนำ.....	15
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	15
1.2 คำถามในงานวิจัย.....	20
1.3 วัตถุประสงค์.....	20
1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	20
1.5 ขอบเขตงานวิจัย.....	21
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	21
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	22
2.1 แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	22
2.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัย.....	22
2.1.2 ความสำคัญของค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย.....	23
2.1.3 องค์ประกอบในการพิจารณาก่อนเลือกซื้อที่อยู่อาศัยในภาวะวิกฤต.....	25
2.1.4 มาตรการช่วยเหลือทางการเงินในต่างประเทศ.....	26
2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	43
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย.....	47

3.1 กรอบแนวคิดในงานวิจัย.....	47
3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	48
3.2.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	51
3.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย.....	51
3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	52
3.4 ปัญหาอุปสรรคจากการวิจัย.....	52
3.5 การดำเนินการวิจัย	53
บทที่ 4 มาตรการช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยในช่วงวิกฤตโควิด-19.....	54
4.1 หน่วยงานหรือองค์กรของรัฐ	54
4.2 มาตรการช่วยเหลือจากธนาคารพาณิชย์ และธนาคารของรัฐบาล.....	62
บทที่ 5 ผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหาร	72
5.1 ลักษณะร้านค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร.....	73
5.2 ลักษณะทางสังคม เศรษฐกิจและที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหาร	77
5.2.1 ลักษณะสังคมของผู้ค้าอาหารของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C.....	77
5.2.1.1 กลุ่ม A ด้านลักษณะทางสังคม.....	77
5.2.1.2 กลุ่ม B ด้านลักษณะทางสังคม.....	77
5.2.1.3 กลุ่ม C ด้านลักษณะทางสังคม.....	77
5.2.1.4 เปรียบเทียบลักษณะทางสังคมของกลุ่มA, กลุ่มB และกลุ่มC.....	78
5.2.2 ลักษณะเศรษฐกิจของผู้ค้าอาหารกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C	80
5.2.2.1 กลุ่ม A ด้านรายได้และค่าใช้จ่ายรวมของครัวเรือน	80
5.2.2.2 กลุ่ม B ด้านรายได้และค่าใช้จ่ายรวมของครัวเรือน	82
5.2.2.3 กลุ่ม C ด้านรายได้และค่าใช้จ่ายรวมของครัวเรือน	84
5.2.2.4 เปรียบเทียบลักษณะทางเศรษฐกิจของกลุ่มA, กลุ่มB และกลุ่มC.....	86
5.2.2.5 กลุ่ม A ลักษณะร้านค้าในการประกอบกิจการ	89

5.2.2.6	กลุ่ม B ลักษณะร้านค้าในการประกอบกิจการ	90
5.2.2.7	กลุ่ม C ลักษณะร้านค้าในการประกอบกิจการ	91
5.2.2.8	เปรียบเทียบลักษณะร้านค้าในการประกอบกิจการของกลุ่มA, กลุ่มB และกลุ่ม C.....	91
5.3	ลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร	93
5.3.1	ลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหารกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C	93
5.3.1.1	กลุ่ม A ลักษณะที่อยู่อาศัย	93
5.3.1.2	กลุ่ม B ลักษณะที่อยู่อาศัย.....	93
5.3.1.3	กลุ่ม C ลักษณะที่อยู่อาศัย	94
5.3.1.4	เปรียบเทียบลักษณะที่อยู่อาศัยระหว่างแบบเช่าและแบบซื้อของกลุ่มA, กลุ่มB และกลุ่ม C	95
5.3.2	ลักษณะค่าใช้จ่ายค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของกลุ่มA, กลุ่มB และกลุ่มC.....	96
5.3.2.1	กลุ่ม A ลักษณะค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย	96
5.3.2.2	กลุ่ม B ลักษณะค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย	97
5.3.2.3	กลุ่ม C ลักษณะค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย	98
5.3.2.4	เปรียบเทียบลักษณะค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของกลุ่มA, กลุ่มB และกลุ่มC..	99
5.4	ผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัย.....	102
5.5	วิธีการแก้ไขปัญหาจากผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 และผลที่เกิดขึ้นจากการแก้ไขปัญหาด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัย.....	103
5.6	ความต้องการช่วยเหลือจากภาครัฐด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัย	105
บทที่ 6	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	107
6.1	สรุปผลการวิจัย.....	107
6.1.1	ลักษณะผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี.....	107
6.1.1.1	ลักษณะร้านค้าอาหารของผู้ค้าอาหาร.....	107
6.1.1.2	ลักษณะสังคม เศรษฐกิจของผู้ค้าอาหาร.....	108

6.1.2 ลักษณะที่อยู่อาศัยและผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย ของผู้ค้าอาหาร.....	110
6.1.2.3 ด้านสาธารณสุขโรค.....	112
6.1.3 วิธีการแก้ไขปัญหาด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยและผลที่เกิดขึ้นจากปัญหา.....	113
6.1.4 ลักษณะความต้องการในการช่วยเหลือจากภาครัฐ.....	114
6.2 อภิปรายผลการศึกษา.....	116
6.2.1 ลักษณะผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี.....	116
6.2.2 ลักษณะที่อยู่อาศัย และผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย ของผู้ค้าอาหาร.....	117
6.2.3 วิธีการแก้ไขปัญหาด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยและลักษณะความต้องการในการ ช่วยเหลือจากภาครัฐ.....	118
6.3 ข้อเสนอแนะ.....	119
6.3.1 ข้อเสนอแนะในงานวิจัย.....	119
6.3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	120
ภาคผนวก ก.....	121
ภาคผนวก ข.....	129
บรรณานุกรม.....	154
บรรณานุกรม.....	156
ประวัติผู้เขียน.....	158

สารบัญรูปภาพ

ภาพที่ 1.1 แสดงค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนของครัวเรือน ของกรุงเทพฯ และ 3 จังหวัด ปี 2563.....	17
ภาพที่ 1.2 พื้นที่ของโครงการและพื้นที่เขตพาณิชย์กรรมและที่พักอาศัยในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร	18
ภาพที่ 1.3 เปรียบเทียบร้อยละค่าใช้จ่ายทั้งสิ้นเฉลี่ยต่อเดือนของครัวเรือน โดยจำแนกตามประเภท ค่าใช้จ่าย (ปี 2561 – 2563).....	19
ภาพที่ 2.1 แสดงร้อยละค่าใช้จ่ายทั้งสิ้นเฉลี่ยต่อเดือนของครัวเรือน โดยจำแนกตามประเภท ค่าใช้จ่ายปี 2563	23
ภาพที่ 2.2 เปรียบเทียบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยและเครื่องใช้ภายในบ้านของครัวเรือนทั้ง ประเทศในช่วงปี 2553 - 2563	24
ภาพที่ 3.1 กรอบแนวความคิดในงานวิจัย.....	48
ภาพที่ 3.2 ลักษณะร้านแผงลอยอาหาร(ภาพซ้าย), ร้านอาหารใต้หอพักอาศัย(ภาพกลาง)	49
ภาพที่ 3.3 ผังการดำเนินงานวิจัย.....	50
ภาพที่ 5.1 ภาพรวมผลการศึกษา	72
ภาพที่ 5.2 ภาพกลุ่ม A ร้านค้าอาหารแผงลอย	74
ภาพที่ 5.3 ภาพกลุ่ม B ร้านอาหารใต้หอพักอาศัย	75
ภาพที่ 5.4 ภาพกลุ่ม C ร้านค้าอาหารอาคารพาณิชย์	76
ภาพที่ 5.5 ผู้ค้าอาหารจำแนกตามอายุของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C.....	79

สารบัญตาราง

ตารางที่ 2.1	ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของสหรัฐอเมริกา.....	27
ตารางที่ 2.2	ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของเยอรมนี.....	28
ตารางที่ 2.3	ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของฝรั่งเศส.....	28
ตารางที่ 2.4	ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของอิตาลี.....	29
ตารางที่ 2.5	ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของสเปน.....	30
ตารางที่ 2.6	ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของสหราชอาณาจักร.....	30
ตารางที่ 2.7	ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของญี่ปุ่น.....	31
ตารางที่ 2.8	ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของออสเตรเลีย.....	32
ตารางที่ 2.9	ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของจีน.....	33
ตารางที่ 2.10	ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของฮ่องกง.....	33
ตารางที่ 2.11	ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของเกาหลีใต้.....	34
ตารางที่ 2.12	ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของไต้หวัน.....	35
ตารางที่ 2.13	ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของมาเลเซีย.....	36
ตารางที่ 2.14	ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของอินโดนีเซีย.....	37
ตารางที่ 2.15	ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของสิงคโปร์.....	38
ตารางที่ 2.16	ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของฟิลิปปินส์.....	40
ตารางที่ 2.17	สรุปมาตรการช่วยเหลือครัวเรือนในช่วงวิกฤตโควิด-19 ของทั้ง 16 ประเทศ.....	42
ตารางที่ 2.18	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	43
ตารางที่ 3.1	ผู้ประกอบการกิจการค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี.....	48
ตารางที่ 3.2	ตารางแสดงการดำเนินการวิจัย.....	53
ตารางที่ 4.1	แสดงมาตรการช่วยเหลือของ 9 กลุ่มอาชีพ โดยแบ่งตามระบบประกันสังคม.....	55
ตารางที่ 4.2	รายละเอียดมาตรการสำหรับสินเชื่อที่อยู่อาศัย ของมาตรการช่วยเหลือลูกหนี้รายย่อยที่ได้รับผลกระทบจาก COVID-19 ระยะที่ 2.....	61

ตารางที่ 4.3 รายละเอียดมาตรการช่วยเหลือลูกหนี้รายย่อยเพิ่มเติมด้วยวิธีการรวมหนี้.....	62
ตารางที่ 4.4 รายละเอียดมาตรการปรับปรุงโครงสร้างหนี้โดยการรวมหนี้	62
ตารางที่ 4.5 รายละเอียดมาตรการช่วยเหลือลูกค้านำธุรกิจ (สินเชื่อฟื้นฟู)	64
ตารางที่ 4.6 รายละเอียดมาตรการช่วยเหลือลูกค้านำธุรกิจ (พักทรัพย์ พักหนี้).....	65
ตารางที่ 4.7 รายละเอียดมาตรการช่วยเหลือลูกหนี้สินเชื่อบ้าน	66
ตารางที่ 4.8 รายละเอียดมาตรการช่วยเหลือผู้ประกอบการ SME และธุรกิจโรงแรม.....	67
ตารางที่ 4.9 สินเชื่อที่อยู่อาศัย และ สินเชื่อที่มีที่อยู่อาศัยเป็นหลักประกัน.....	67
ตารางที่ 4.10 มาตรการพักชำระหนี้เงินต้นและดอกเบี้ยเป็นระยะเวลา 2 เดือน	68
ตารางที่ 4.11 ลักษณะโครงการ ธอส. ช่วยคนไทย ร่วมสร้างชาติ.....	68
ตารางที่ 4.12 ลักษณะมาตรการช่วยเหลือลูกค้านำที่ได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)	71
ตารางที่ 5.1 การเปรียบเทียบลักษณะร้านค้าอาหารของกลุ่มA, กลุ่มB และกลุ่มC.....	73
ตารางที่ 5.2 ลักษณะทางสังคมของผู้ค้าอาหารกลุ่มA ,กลุ่มB และกลุ่มC	78
ตารางที่ 5.3 สถานภาพและการมีบุตรของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C	79
ตารางที่ 5.4 ถิ่นฐานเดิมและระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในจังหวัดปทุมธานีของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C	80
ตารางที่ 5.5 เปรียบเทียบรายได้ของครัวเรือนของกลุ่มA, กลุ่มB และกลุ่มC	86
ตารางที่ 5.6 เปรียบเทียบค่าใช้จ่ายครัวเรือนระหว่างก่อนเกิดวิกฤตและในช่วงเกิดวิกฤตโควิด-19. 87	
ตารางที่ 5.7 เปรียบเทียบค่าใช้จ่ายรวมของครัวเรือนของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C.....	89
ตารางที่ 5.8 เปรียบเทียบลักษณะร้านค้าของกลุ่มA, กลุ่มB และกลุ่มC (เรียงลำดับตามค่าเช่าร้านค้าจากน้อยไป.....	92
ตารางที่ 5.9 เปรียบเทียบลักษณะที่อยู่อาศัยระหว่างแบบเช่าและแบบซื้อ.....	95
ตารางที่ 5.10 กลุ่ม A เปรียบเทียบค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยและค่าสาธารณูปโภค (เรียงลำดับจากค่าน้อยไปค่ามาก).....	97

ตารางที่ 5.11 กลุ่ม B เปรียบเทียบค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยและค่าสาธารณูปโภค (เรียงลำดับจากค่าน้อยไปค่ามาก).....	98
ตารางที่ 5.12 กลุ่ม C เปรียบเทียบค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยและค่าสาธารณูปโภค (เรียงลำดับจากค่าน้อยไปค่ามาก).....	99
ตารางที่ 5.13 เปรียบเทียบด้านค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยของกลุ่มA, กลุ่มB และกลุ่มC (เรียงลำดับจากค่าเช่าน้อยไปค่ามาก)	100
ตารางที่ 5.14 เปรียบเทียบด้านสาธารณูปโภค (เรียงลำดับจากค่าน้อยไปค่ามาก)	101
ตารางที่ 5.15 ลักษณะผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม.....	103
ตารางที่ 5.16 เปรียบเทียบลักษณะการแก้ไขปัญหาจากผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 และผลที่เกิดขึ้นด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยของกลุ่มA, กลุ่มB และกลุ่มC.....	105
ตารางที่ 5.17 เปรียบเทียบลักษณะความต้องการช่วยเหลือจากภาครัฐด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัย ของกลุ่มA, กลุ่มB และกลุ่มC	106
ตารางที่ 6.1 เปรียบเทียบลักษณะร้านค้าอาหารแต่ละประเภทในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ปทุมธานี	108
ตารางที่ 6.2 เปรียบเทียบลักษณะผลกระทบเศรษฐกิจจากวิกฤตโควิด-19 ของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C.....	110
ตารางที่ 6.3 เปรียบเทียบด้านค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยของกลุ่มA, กลุ่มB และกลุ่มC (เรียงลำดับจากค่าใช้จ่ายน้อยไปมาก).....	112
ตารางที่ 6.4 เปรียบเทียบด้านสาธารณูปโภคของกลุ่มA, กลุ่มB และกลุ่มC (เรียงลำดับจากค่าใช้จ่ายน้อยไปมาก).....	113
ตารางที่ 6.5 เปรียบเทียบลักษณะการแก้ไขปัญหาจากผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 และผลที่เกิดขึ้นของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C.....	114
ตารางที่ 6.6 เปรียบเทียบลักษณะความต้องการช่วยเหลือจากภาครัฐของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C	116
ตารางที่ 6.7 เปรียบเทียบลักษณะทางเศรษฐกิจตามลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัย	117
ตารางที่ 6.8 เปรียบเทียบรายได้เฉลี่ยและค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยเฉลี่ยรวม	118

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากสถานการณ์ปัจจุบันที่ทั่วโลกตกอยู่ในวิกฤตโควิด-19 เศรษฐกิจโดยรวมที่ชะลอตัว ส่งผลกระทบต่อภาคธุรกิจและครัวเรือนไทยในวงกว้าง จากการทบทวนวรรณกรรม พบว่าทั้งในไทยและต่างประเทศ ต่างออกมาตรการเยียวยาและลดผลกระทบที่เกิดขึ้น ซึ่งมีหนึ่งในมาตรการที่สำคัญคือ มาตรการดูแลครัวเรือน เช่น ช่วยเหลือการชำระค่าวงดที่อยู่อาศัย รวมทั้งช่วยเหลือด้านสาธารณสุขโรค ทำให้เห็นว่าทางภาครัฐให้ความสำคัญในส่วนค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยมาก เนื่องจากพัฒนาการของการแพร่ระบาดที่ขยายตัวอย่างรวดเร็ว มีการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินในทุกท้องที่ทั่วราชอาณาจักรและออกข้อกำหนดออกตามความในมาตรา 9 แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 กำหนดข้อปฏิบัติในเรื่องต่าง ๆ โดยนำมาตราการปิดเมืองมาใช้ร่วมด้วย มาตรการปิดเมือง (Lockdown) เป็นมาตรการที่ห้ามมิให้บุคคลในพื้นที่เดินทางออกนอกพื้นที่และห้ามมิให้บุคคลนอกพื้นที่เดินทางเข้ามาในพื้นที่ รวมถึงการสั่งหยุดกิจกรรมที่เสี่ยงต่อการระบาดของโรคโควิด 19 เพื่อลดการแพร่กระจายของโรค ตั้งแต่วันที่ 26 มีนาคม 2563 เป็นต้นไป และต่อมาได้เพิ่มความเข้มงวดขึ้นอีก โดยนำมาตราการห้ามประชาชนออกนอกบ้านในเวลาที่กำหนด (Curfew) มาใช้ร่วมด้วย มาตรการปิดเมืองถูกใช้อย่างเข้มงวด (อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมการทำงาน, 2564)

การแพร่ระบาดของโรคโควิด 19 ในประเทศไทยเกิดขึ้นอีกครั้งตั้งแต่ปลายเดือนธันวาคม 2563 และยังคงระบาดอย่างต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งในการควบคุมการแพร่ระบาดนี้ศูนย์บริหารสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (ศบค.) ได้แบ่งพื้นที่สถานการณ์และกำหนดสีตามระดับความรุนแรงของการแพร่ระบาดออกเป็น 5 กลุ่ม คือ

1. พื้นที่ควบคุมสูงสุดและเข้มงวด (สีแดงเข้ม)
2. พื้นที่ควบคุมสูงสุด (สีแดง)
3. พื้นที่ควบคุม (สีส้ม)
4. พื้นที่เฝ้าระวังสูง (สีเหลือง)
5. พื้นที่เฝ้าระวัง (สีเขียว)

เพื่อให้สามารถกำหนดมาตรการได้อย่างเหมาะสมกับความรุนแรงในพื้นที่ โดยนำมาตราการปิดเมืองมาใช้ในพื้นที่ควบคุมสูงสุดและเข้มงวดและพื้นที่ควบคุมสูงสุด คือ กำหนดให้ปิดสถานที่ที่เสี่ยงต่อการแพร่ระบาด เช่น สถานบริการ สนามมวย จำกัดเวลาเปิด-ปิด ห้างสรรพสินค้า และร้านอาหาร ซึ่งจากมาตรการดังกล่าวส่งผลโดยตรงต่อการทำมาหากินของผู้ประกอบอาชีพอิสระที่ทำอาชีพค้าปลีกและบริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม ที่มีจำนวนมากถึงเกือบร้อยละ 60 ของผู้ประกอบอาชีพอิสระทั้งหมด (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2564)

สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ (สศช.) เปิดเผยแพร่รายละเอียดการเยียวยาในระยะเร่งด่วน ที่ออกมาช่วยเหลือผู้ที่ได้รับผลกระทบในช่วง 1 เดือน (เดือนกรกฎาคม ปี 2564) โดยครอบคลุมพื้นที่สีแดง

เข้ม 13 จังหวัด ได้แก่ กรุงเทพฯ นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ สมุทรสาคร นราธิวาส ปัตตานี ยะลา สงขลา ฉะเชิงเทรา ชลบุรี และพระนครศรีอยุธยา โดยการช่วยเหลือกลุ่มแรงงานและผู้ประกอบการ ประชาชนตามข้อกำหนดของ ศบค.ฉบับที่ 27 คือสำหรับช่วยเหลือแรงงานในระบบประกันสังคม และนอกระบบประกันสังคมที่ได้รับผลกระทบจากการปิดกิจการ และมาตรการควบคุมการระบาด สรุปรวม 9 กลุ่มอาชีพคือ (TheMATTER, 2564)

1. ที่พักแรมและบริการด้านอาหาร ได้แก่

โรงแรม, รีสอร์ท, เกสต์เฮาส์, ที่พักสัมพัทธ์วัฒนธรรมชนบท, การบริการด้านอาหารในภัตตาคาร/ร้านอาหาร, การบริการด้านอาหารบนแผงลอยและตลาด, การบริการด้านการจัดเลี้ยง, การบริการด้านเครื่องดื่ม ที่มีแอลกอฮอล์เป็นหลักในร้าน

2. การขนส่งและสถานที่เก็บสินค้า ได้แก่

การขนส่งผู้โดยสารทางรถโดยสารประจำทาง ระหว่างกรุงเทพฯกับจังหวัดอื่น และระหว่างจังหวัด, การขนส่งผู้โดยสารโดยรถยนต์รับจ้าง/แท็กซี่/รถสามล้อเครื่อง/จักรยานยนต์รับจ้าง, การขนส่งสินค้าแช่เย็น หรือแช่แข็งทางถนน, การขนส่งสินค้าที่บรรจุในตู้คอนเทนเนอร์ทางถนน

3. การขายส่งและการขายปลีกการซ่อมยานยนต์ ได้แก่

ห้างสรรพสินค้า, ซูเปอร์เซ็นเตอร์, การขายปลีกสินค้าทั่วไป

4. กิจกรรมการบริหารและการสนับสนุน ได้แก่

ธุรกิจจำหน่ายเที่ยว, กิจกรรมของมีค่าพิเศษ, กิจกรรมการรักษาความปลอดภัย, การบริการทำความสะอาด, การจัดการประชุม และการจัดแสดงสินค้า

5. กิจกรรมวิชาชีพวิทยาศาสตร์และกิจกรรมทางวิชาการ ได้แก่

กิจกรรมของบริษัทโฆษณา, กิจกรรมออกแบบและตกแต่งภายใน, การตรวจสอบบัญชี, การให้คำปรึกษาด้านภาษี

6. ข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร

กิจกรรมการผลิตภาพยนตร์และวีดิทัศน์, กิจกรรมการผลิตรายการโทรทัศน์, กิจกรรมด้านการจัดฉายภาพยนตร์

7. การก่อสร้าง

การก่อสร้างอาคารที่พักอาศัย, การก่อสร้างถนน, สะพานและอุโมงค์, การติดตั้งระบบประปาและระบายน้ำ

8. กิจกรรมการบริการด้านอื่นๆ

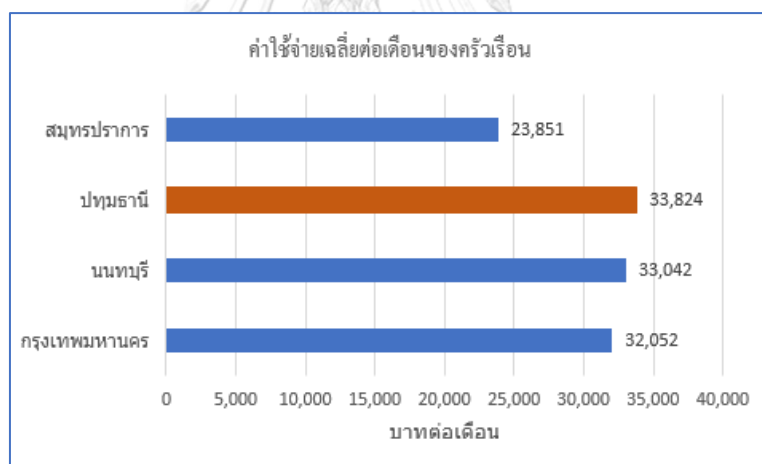
กิจกรรมสปา, กิจกรรมการแต่งผม, กิจกรรมการดูแลความงาม แต่งเล็บมือและเล็บเท้า, กิจกรรมเกี่ยวกับงานศพและกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง

9. ศิลปะความบันเทิงและสันทนาการ

การดำเนินงานของสถานที่ยุวกาฬกาย, กิจการด้านสมสรกีฬา, กิจการด้านสวนสนุกและอิมปาร์ค, กิจการการแสดงโชว์เพื่อความบันเทิงและการนันทนาการ

จากมาตรการปิดเมือง (Lockdown) และมาตรการห้ามประชาชนออกนอกบ้านในเวลาที่กำหนด (Curfew) ในพื้นที่ทั้ง 13 จังหวัด ที่ส่งผลกระทบต่อ 9 กลุ่มอาชีพอิสระ โดยที่กลุ่มที่เกี่ยวข้องกับประชาชนทั่วไป และกลุ่มแรงงาน ที่ได้รับผลกระทบจากเศรษฐกิจเช่นเดียวกัน นั่นคือ **กลุ่มการบริการด้านอาหารบนแผงลอยและตลาด** ที่มีลูกค้าหลักคือประชาชนที่มีรายได้น้อยถึงปานกลาง รวมทั้งกลุ่มแรงงาน ที่ยังต้องการอุปโภคและบริโภค อยู่ แต่เนื่องจากมาตรการควบคุมโรคดังกล่าว ทำให้ไม่สามารถขายสินค้าและอาหารได้ตามปกติ จึงทำให้กลุ่มการบริการด้านอาหารบนแผงลอยและตลาดมีรายได้น้อยลง บางรายถึงขั้นต้องปิดกิจการ ดังนั้นในการวิจัยนี้จึงศึกษา กลุ่มผู้ค้าอาหารซึ่งเป็นกลุ่มอาชีพอิสระ อีกทั้งอาหารเป็นความต้องการพื้นฐานของประชาชนทุกระดับชั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งร้านค้าอาหารที่อยู่ในแหล่งงานเฉพาะ เช่น ในพื้นที่ก่อสร้าง หรือในเขตนิคมอุตสาหกรรม ที่เป็นพื้นที่ปิด มีกลุ่มลูกค้าจำกัดในพื้นที่เท่านั้น

จังหวัดปทุมธานี เป็นหนึ่งในพื้นที่ควบคุมสูงสุดและเข้มงวดและพื้นที่ควบคุมสูงสุด และเมื่อพิจารณาด้านค่าใช้จ่ายรวมของครัวเรือนสูงที่สุดในปี 2563 อยู่ที่เดือนละ 33,824 บาท โดยค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยและเครื่องใช้ภายในบ้านอยู่ที่ร้อยละ 20.7 ในปี 2563 (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2564) (ภาพที่ 1.1)

ภาพที่ 1.1 แสดงค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนของครัวเรือน ของกรุงเทพฯ และ 3 จังหวัด ปี 2563

ที่มา : ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ (2564)

โดยในจังหวัดปทุมธานี นิคมอุตสาหกรรมนวนคร หรือเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมนวนคร ที่เป็นแหล่งงานสำคัญ เป็นเขตอุตสาหกรรมที่มีพื้นที่สำหรับที่อยู่อาศัยของแรงงานอย่างเป็นสัดส่วน พร้อมระบบสาธารณูปโภค และได้เป็นแบบอย่างของนิคมอุตสาหกรรมแห่งแรกของประเทศไทย เมื่อเกิดวิกฤตดังกล่าวมีโรงงานปิดกิจการ มีจำนวนผู้ถูกเลิกจ้างกว่า 500 คน และบางบริษัทได้ลดเวลาการทำงานลง (มติชนออนไลน์, 2564) ซึ่งเป็นผลกระทบมาจากเศรษฐกิจที่ชะลอตัว และเมื่อภาครัฐได้ออกพรก.ฉุกเฉินในการควบคุมโรคระบาด ผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมที่มีกลุ่มลูกค้าหลักคือ ลูกจ้างที่ทำงานในนิคมอุตสาหกรรม ย่อมมีผลกระทบต่อรายได้เป็นอย่างมาก

นิคมอุตสาหกรรมนวนคร หรือเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมนวนคร เป็นเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ เขต 1 บริหารโดยบริษัท นวนคร จำกัด (มหาชน) อยู่บนพื้นที่กว่า 6,500 ไร่ ตำบลคลองหลวง อำเภอคลองหนึ่ง จังหวัดปทุมธานี ซึ่งเป็นที่ยอมรับของทั้งนักลงทุนทั้งภายในและต่างประเทศซึ่งมีบริษัทรวมกันอยู่ภายในโครงการมากกว่า 200 บริษัท โดยธุรกิจส่วนใหญ่ในเขตอุตสาหกรรมได้แก่ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์ อุตสาหกรรมอาหาร และอุตสาหกรรมสนับสนุน เป็นต้น และได้เริ่มดำเนินธุรกิจด้านพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ ในโครงการเมื่อปี 2514 โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อพัฒนาจัดสรรที่ดินในโครงการให้มีลักษณะเป็นเมืองบริวารของกรุงเทพฯ ให้เป็นสัดส่วนตามผังเมืองที่ถูกต้อง ซึ่งเขตอุตสาหกรรมนวนคร แบ่งเป็น 4 ส่วน (โรงงานอุตสาหกรรมไทย, 2554) ดังต่อไปนี้

1. พื้นที่พัฒนาเพื่อการอุตสาหกรรมทั่วไป

พื้นที่สำหรับประกอบอุตสาหกรรมซึ่งกลุ่มเป้าหมายคือ กลุ่มอุตสาหกรรมเบา ไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เช่น กลุ่มอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ อะไหล่ยานยนต์ เป็นต้น

2. พื้นที่ปลอดอาคาร

เขตพื้นที่ที่กำหนดไว้ เพื่อประโยชน์ทางอากาศในการประกอบอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์แก่การเศรษฐกิจของประเทศ โดยผู้ที่ประสงค์จะจัดตั้งเขตปลอดอาคารต้องได้รับใบอนุญาตจากอธิบดี

3. พื้นที่พรีเมียมโซน

เป็นพื้นที่สำหรับโครงการโรงผลิตไฟฟ้านวนคร ขนาด 120 เมกกะวัตต์ (รายงานประจำปี 2556, 2557)

4. พื้นที่เขตพาณิชยกรรม และที่พักอาศัย

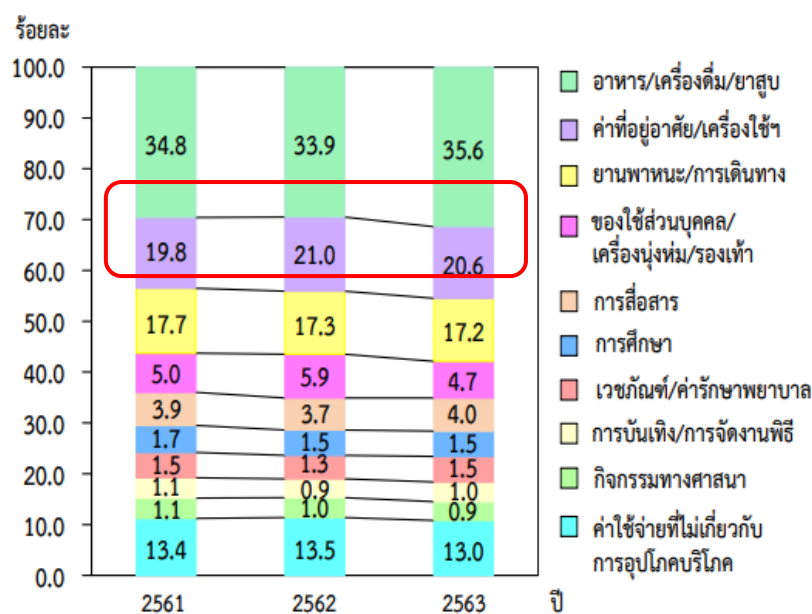
พื้นที่สำหรับการก่อสร้างที่อยู่อาศัย เช่น หอพัก คอนโดมิเนียม อาคารพาณิชย์ (ภาพที่ 1.2)

ภาพที่ 1.2 พื้นที่ของโครงการและพื้นที่เขตพาณิชยกรรมและที่พักอาศัยในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

ที่มา : เขตส่งเสริมอุตสาหกรรมปทุมธานี

ในส่วนของการใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย เป็นค่าใช้จ่ายที่จำเป็นและเป็นค่าใช้จ่ายประจำทุกเดือนของครัวเรือน จากรายงานของสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่าค่าใช้จ่ายเฉลี่ยรวมต่อเดือนของครัวเรือนทั่วประเทศ ในปี 2563 มีค่าใช้จ่ายทั้งสิ้นเฉลี่ยเดือนละ 21,329 บาทเพิ่มขึ้นจากปี 2562 คิดเป็นร้อยละ 2.8 โดยค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย และเครื่องใช้ภายในบ้านเฉลี่ยเดือนละ 4,390 บาทลดลงจากปี 2562 คิดเป็นร้อยละ 0.4 เมื่อพิจารณาสัดส่วนของค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยกับค่าใช้จ่ายเฉลี่ยรวมต่อครัวเรือนแล้วพบว่า ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยสูงเป็นอันดับที่สอง ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 20.6 เมื่อเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครัวเรือนทั้งประเทศ พบว่าจังหวัด ปทุมธานีมีค่าใช้จ่ายสูงที่สุด อยู่ที่เดือนละ 33,824 บาท โดยค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยและเครื่องใช้ภายในบ้านอยู่ที่ร้อยละ 20.7 ในปี 2563 เมื่อเทียบกับค่าใช้จ่ายทั้งหมดของครัวเรือน (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2564)

ภาพที่ 1.3 เปรียบเทียบร้อยละค่าใช้จ่ายทั้งสิ้นเฉลี่ยต่อเดือนของครัวเรือน โดยจำแนกตามประเภทค่าใช้จ่าย (ปี 2561 – 2563)

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ (2564), การสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน พ.ศ. 2563

องค์ประกอบของค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ประกอบด้วย

1. ค่าเช่าที่อยู่อาศัย
2. ค่าประเมินค่าเช่าบ้านที่ไม่เสียเงิน (รวมบ้านของตนเอง)
3. ค่าบำรุงรักษาและซ่อมแซมบ้าน
4. เครื่องแต่งบ้านและสิ่งทอสำหรับใช้ในบ้าน, เครื่องใช้สอยเบ็ดเตล็ดในบ้าน
5. เชื้อเพลิง แสงสว่างและน้ำ
6. ค่าใช้จ่ายในการทำความสะอาด
7. ค่าจ้างบุคคลที่ให้บริการครัวเรือน

จากการเผชิญกับสถานการณ์ดังกล่าววิจัยจึงเกิดคำถามสำคัญ คือ การศึกษากลุ่มผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนครถึงลักษณะผลกระทบกับค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย ทั้งนี้การศึกษาในกลุ่มผู้ค้าอาหารซึ่งเป็นกลุ่มอาชีพอิสระ โดยเฉพาะอย่างยิ่งร้านค้าอาหารที่อยู่ในแหล่งงานเฉพาะในเขตนิคมอุตสาหกรรมที่เป็นพื้นที่ปิด มีกลุ่มลูกค้าจำกัดในพื้นที่เท่านั้น โดยศึกษาลักษณะเศรษฐกิจ สังคม และที่อยู่อาศัย เมื่อเผชิญกับวิกฤตโควิด-19 มีการแก้ไขปัญหาผลกระทบที่เกิดต่อค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยอย่างไร หรือได้รับมาตรการช่วยเหลือจากภาครัฐหรือไม่ ซึ่งจะนำไปสู่คำถามในงานวิจัยต่อมาว่า ผลจากการเลือกใช้วิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าวทำให้ผู้ค้าอาหารสามารถแก้ไขปัญหาในเรื่องค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยที่ได้รับผลกระทบได้หรือไม่ อย่างไร เพื่อเป็นแนวคิดในทางวิชาการ ช่วยสำรวจสถานการณ์ เมื่อเกิดวิกฤตขึ้น ประชาชนได้รับผลกระทบต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยอย่างไร เพื่อนำไปต่อยอดการศึกษา และนำเสนอนโยบายต่อไป

1.2 คำถามในงานวิจัย

- 1) ผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี มีลักษณะเศรษฐกิจ สังคม และที่อยู่อาศัยอย่างไร
- 2) ผู้ค้าอาหารได้รับผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 อย่างไร โดยเฉพาะรายได้และค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัย
- 3) เมื่อเผชิญกับวิกฤตโควิด-19 มีการแก้ไขปัญหาผลกระทบที่เกิดต่อค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยอย่างไร มีการรับความช่วยเหลือตามมาตรการรัฐหรือไม่ อย่างไร
- 4) ผลจากการเลือกใช้วิธีการแก้ไขปัญหาในข้อ 3 ทำให้ผู้ค้าอาหารสามารถแก้ไขปัญหาในเรื่องค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยที่ได้รับผลกระทบได้หรือไม่ อย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์

- 1) เพื่อศึกษาลักษณะเศรษฐกิจ สังคม และที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรม นวนคร จังหวัดปทุมธานี
- 2) เพื่อศึกษาผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยของผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี
- 3) เพื่อศึกษาวิธีการแก้ไขปัญหาด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยของผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี
- 4) เพื่อศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากปัญหาด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยของผู้ค้าอาหาร รวมถึงความต้องการจากภาครัฐที่ช่วยสนับสนุนในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว

1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ

- 1) **ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย** หมายถึง ค่าใช้จ่ายในการอุปโภคบริโภคด้านที่อยู่อาศัย ซึ่งผู้วิจัยจะศึกษา ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย 2 ส่วนดังนี้
 - (1) ค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย

(2) ค่าสาธารณูปโภค เช่น ก๊าซหุงต้ม ไฟฟ้าและน้ำประปา

- 2) **ผู้ค้าอาหาร** หมายถึง เจ้าของกิจการที่ประกอบอาชีพค้าขายอาหารปรุงสำเร็จ ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจะศึกษาตามลักษณะ และที่ตั้งของร้านค้าในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ
- (1) ผู้ค้าแผงลอยอาหาร
 - (2) ผู้ค้าร้านอาหารใต้หอพักอาศัย
 - (3) ผู้ค้าร้านอาหารอาคารพาณิชย์

1.5 ขอบเขตงานวิจัย

1.5.1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาลักษณะค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย โดยศึกษาข้อมูลทางเศรษฐกิจ สังคม รวมถึงทางเลือกในการแก้ไขปัญหาค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยของผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ที่ได้รับผลกระทบจากโควิด-19 ในระหว่าง พ.ศ.2563 - 2564

1.5.2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

วิทยานิพนธ์นี้กำหนดกลุ่มประชากรตัวอย่าง จำนวนอย่างน้อย 45 ตัวอย่าง โดยสัมภาษณ์ผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

1.5.3. ขอบเขตด้านระยะเวลา

งานวิจัยนี้ได้วางแผนดำเนินงานวิจัยโดยเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ทบทวนงานศึกษา และออกแบบงานวิจัย และเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยระหว่างเดือนสิงหาคม - ธันวาคม 2564 โดยจะเริ่มลงสำรวจพื้นที่และสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลระหว่างเดือน ธันวาคม 2564 ถึง กุมภาพันธ์ 2565

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. หน่วยงานภาครัฐ ได้รับทราบข้อมูลสถานการณ์ประชาชนที่ได้รับผลกระทบด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัย ที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19
2. ประชาชนที่ได้รับผลกระทบ ได้รับทราบข้อมูลการช่วยเหลือจากภาครัฐ วิธีการแก้ไขปัญหา รวมถึงผลที่เกิดขึ้นจากการเลือกตั้งกล่าว เพื่อตัดสินใจเลือกแนวทางที่เหมาะสมกับการแก้ไขปัญหาด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยต่อไป
3. ในทางวิชาการ ช่วยสำรวจสภาพ สถานการณ์ เมื่อเกิดวิกฤตขึ้น ประชาชนได้รับผลกระทบต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยอย่างไร เพื่อนำไปต่อยอดการศึกษา และนำเสนอนโยบายต่อไป

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการศึกษาลักษณะค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนคร โดยผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งประกอบด้วย 5 ส่วน ดังนี้

2.1 แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัย

สำหรับผู้ที่กำลังวางแผนซื้อที่อยู่อาศัยนั้น จะต้องศึกษาให้เข้าใจด้วยว่าที่อยู่อาศัยเป็นแบบไหน เช่น บ้านเดี่ยว ทางเฮาส์ หรือคอนโดมิเนียมที่ต้องตามกฎหมาย และไม่เสี่ยงถูกรื้อถอนเป็นปัญหาตามมาภายหลัง โดยสิ่งสำคัญที่ควรพิจารณา (ศูนย์ข้อมูลอสังหาริมทรัพย์, 2564) มีดังต่อไปนี้

1.) ค่าผ่อนบ้านไม่ได้แพงกว่าค่าเช่าบ้านเสมอไป

หลายคนมักมองว่าค่าผ่อนบ้านแพงกว่าค่าเช่าบ้าน ซึ่งในความเป็นจริงแล้วก็ไม่เสมอไป เพราะเราสามารถเลือกกู้ซื้อบ้านที่อัตราดอกเบี้ยต่ำได้ และเมื่อระยะเวลาผ่านไปก็ยังสามารถ Refinance ให้ค่าผ่อนถูกลง ดอกเบี้ยถูกลงได้อีก ในขณะที่ค่าเช่านั้นไม่สามารถลดลงได้เลย และอาจถูกปรับให้แพงขึ้นได้ตามเงินใจของผู้ปล่อยเช่า ดังนั้นหากเป็นการเช่าในระยะยาวแล้ว การซื้อบ้านผ่อนเอง อาจไม่ได้มีค่าใช้จ่ายแพงไปกว่าค่าเช่า

2) ผ่อนเองบ้านเป็นของเรา เช่าเขาบ้านเป็นของคนอื่น

ยิ่งเช่าอยู่นาน ก็ยิ่งผูกพัน ยิ่งไม่อยากย้ายไปไหน แต่ไม่ว่าจะอย่างไร ถ้าผู้ให้เช่าประกาศเลิกเช่า ผู้เช่าก็ต้องย้ายออกจากที่อยู่อาศัยนั้น ข้อดีที่สุดของการซื้อบ้านผ่อนเองนั้น ก็คือ ได้ทรัพย์สินเป็นของตัวเอง สามารถปรับปรุง ต่อเติม ดัดแปลงได้อย่างอิสระ ซึ่งผู้เช่าต้องการมีบ้านเป็นของตัวเอง การเช่าบ้านไปเรื่อย ๆ นั้น ถือเป็นโอกาสเสียโอกาส ทำให้เราเสียเวลาในการจะได้มีบ้านเป็นของตัวเองไปเรื่อย ๆ

3) ขายที่อยู่อาศัยต่อสามารถทำกำไรได้ในอนาคต

ในการเช่าที่อยู่อาศัย ผู้เช่าไม่มีสิทธิ์ในการนำบ้านไปขายต่อเพื่อทำกำไรใด ๆ ทั้งสิ้น ซึ่งบ้านคือทรัพย์สินที่มีราคาเพิ่มขึ้นได้เรื่อย ๆ ทุกปี ดังนั้น การลงทุนซื้อบ้านผ่อนชำระเอง จึงมีประโยชน์มากกว่าการเช่าบ้าน โดยเมื่อไรก็ตามที่ต้องการขายต่อ ขายได้มูลค่ามากกว่าที่ซื้อมา

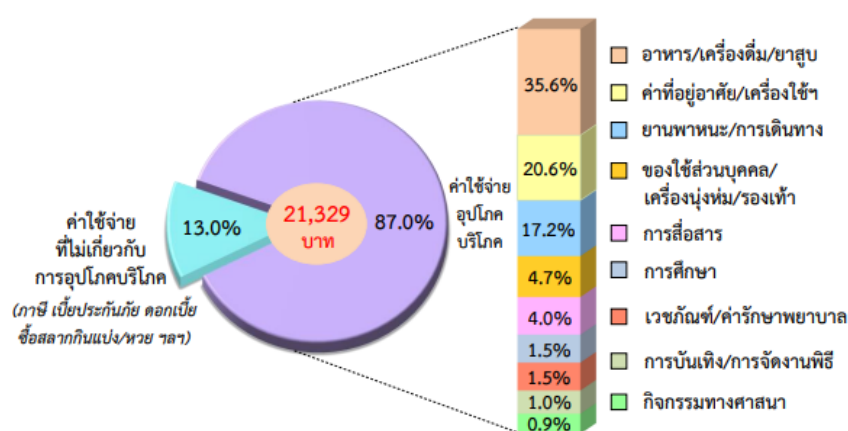
4) ได้สิทธิประโยชน์ในการลดหย่อนภาษี

แม้การซื้อบ้านผ่อนเอง จะต้องเสียเงินก้อนใหญ่ไม่น้อยในช่วงแรก แต่ก็ได้สิทธิประโยชน์ในการลดหย่อนภาษีมาตอบแทน โดยกฎหมายได้กำหนดให้ผู้ซื้อบ้านเอง สามารถลดหย่อนภาษีรายได้บุคคลธรรมดาสูงสุดไม่เกิน 100,000 บาทต่อปี

2.1.2 ความสำคัญของค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย

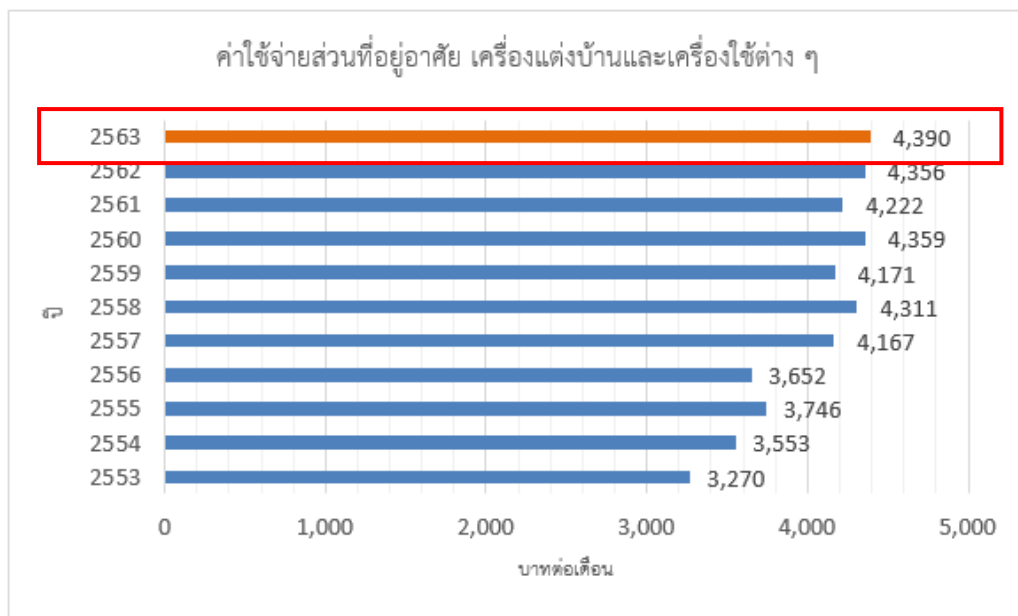
ด้านรายได้ และรายจ่ายของครัวเรือน เป็นข้อมูลที่มีความสำคัญที่ใช้วัดความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ การครองชีพและการกระจายรายได้ของประชากร ซึ่งจะเป็นเครื่องชี้วัดที่สำคัญ ของผลการพัฒนาประเทศ ข้อมูลสถิติที่สำคัญ ได้แก่ รายได้รายจ่ายของครัวเรือน ภาวะหนี้สิน สภาพความเป็นอยู่ ที่อยู่อาศัยของครัวเรือน

ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย กล่าวคือ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยและเครื่องใช้ภายในบ้าน โดยในปี 2563 สูงเป็นอันดับที่สองของค่าใช้จ่ายเฉลี่ยรวมของครัวเรือนทั้งประเทศ อยู่ที่เดือนละ 4,390 บาทคิดเป็นร้อยละ 20.6 (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2564) (ภาพที่ 2.1)

ภาพที่ 2.1 แสดงร้อยละค่าใช้จ่ายทั้งสิ้นเฉลี่ยต่อเดือนของครัวเรือน โดยจำแนกตามประเภทค่าใช้จ่ายปี 2563 ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม (2564), การสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน พ.ศ. 2563

เมื่อพิจารณาค่าใช้จ่ายเฉลี่ยเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยและเครื่องใช้ภายในบ้านของครัวเรือนทั้งประเทศในระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมา พบว่าค่าใช้จ่ายดังกล่าวมีแนวโน้มที่สูงขึ้นโดยเมื่อปี 2553 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนละ 3,270 บาท และในปี 2563 เพิ่มขึ้นถึงเฉลี่ยเดือนละ 4,390 บาท จึงแสดงให้เห็นว่าค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย มีความสำคัญในการดำรงชีวิตถึงแม้ว่าจะอยู่ในภาวะปกติหรือเผชิญอยู่ในวิกฤตทางเศรษฐกิจ ค่าใช้จ่ายส่วนดังกล่าว ยังคงค่าใช้จ่ายที่คงที่และเป็นค่าใช้จ่ายประจำของครัวเรือน (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2564) (ภาพที่ 2.2)

ภาพที่ 2.2 เปรียบเทียบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยและเครื่องใช้ภายในบ้านของครัวเรือนทั่วประเทศในช่วงปี 2553 - 2563

ที่มา : ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม (2564), รายงานการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ ปี 2563

ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยเป็นหนึ่งในค่าใช้จ่ายที่สำคัญที่สุดของครัวเรือนไทย โดย บุชรา โปหาทอง (2565) ได้ศึกษาแนวคิด กลไกการพัฒนาที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยในประเทศไทย พบว่า ค่าใช้จ่ายที่อยู่อาศัยของครัวเรือนไทยในมิติของหนี้สิน ซึ่งประกอบด้วยหนี้จากการซื้อหรือเช่าซื้อบ้านหรือที่ดิน ครัวเรือนไทยทั่วประเทศมีหนี้สินที่อยู่อาศัย เฉลี่ยประมาณร้อยละ 34.88 ของหนี้สินรวม หรือประมาณ 55,255 บาทต่อครัวเรือน ข้อมูลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า การได้มาซึ่งที่อยู่อาศัยของครัวเรือนไทยเป็นค่าใช้จ่ายที่จำเป็นและส่วนหนึ่งต้องแสวงหามาจากการเป็นหนี้ทั้งในระบบและนอกระบบ ซึ่งสามารถมองได้ว่าครัวเรือนไทยอาจมีรายได้น้อยเพียงพอที่จะจัดหาสิ่งจำเป็นพื้นฐานอย่างเช่นที่อยู่อาศัย

ถึงอย่างไรก็ตามค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย เป็นค่าใช้จ่ายประจำทุกเดือน แต่อาจมีการเปลี่ยนแปลงค่าใช้จ่ายส่วนนี้ได้ เช่น การเปลี่ยนแปลงลักษณะที่อยู่อาศัย หรือลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัย และเมื่อตัดสินใจเลือกแล้ว ครัวเรือนต้องอาศัยอยู่ในบ้านเรือนและที่ตั้งที่เลือกอย่างน้อยระยะหนึ่ง เพราะมีค่าเปลี่ยนมือของทรัพย์สินหรือค่าเคลื่อนย้ายนั้นมีความสูงเป็นอุปสรรคต่อการเปลี่ยนที่อยู่ใหม่ นอกจากนี้ที่อยู่อาศัยเป็นสินค้าที่มีราคาสูง และเพิ่มขึ้นในทุกปี ด้วยเหตุนี้เมื่อเผชิญกับวิกฤตทางเศรษฐกิจส่วนของค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยจะได้รับผลกระทบอย่างมาก

2.1.3 องค์ประกอบในการพิจารณาก่อนเลือกซื้อที่อยู่อาศัยในภาวะวิกฤต

เมื่อเผชิญกับวิกฤตโควิด-19 การอยากมีที่อยู่อาศัยจำเป็นต้องผ่านกระบวนการวางแผน ก่อนตัดสินใจอย่างรอบคอบด้วย เพราะมูลค่าของอสังหาริมทรัพย์นั้นสูงไม่น้อย ยิ่งควรต้องพิจารณาองค์ประกอบหลายๆ ปัจจัยให้ถี่ถ้วน โดยสิ่งที่ควรต้องใส่ใจและคำนึงถึง ก่อนตัดสินใจซื้ออสังหาฯ ในยุคโควิดนั้น ได้แก่ (ศูนย์ข้อมูลอสังหาริมทรัพย์, 2564)

1) วัตถุประสงค์ในการซื้อต้องชัดเจนแน่นอน

ประการแรกจำเป็นต้องทราบถึงวัตถุประสงค์ว่าซื้อเพื่ออยู่อาศัยเอง หรือ ซื้อเพื่อลงทุนปล่อยเช่า เพราะวัตถุประสงค์ในการซื้อที่แตกต่างกัน ก็นำมาซึ่งภาระที่แตกต่างกัน โดยหากเป็นการซื้อเพื่ออยู่อาศัย บ้านหรือคอนโดที่เราซื้อจะมีสถานะกลายเป็น “หนี้สิน” ที่เราต้องผ่อนจ่ายทุกเดือน ในขณะที่หากเป็นการซื้อเพื่อลงทุนปล่อยเช่า แม้บ้านหรือคอนโดนั้นจะมีสถานะเป็น “สินทรัพย์” ที่สามารถเพิ่มรายได้จากการปล่อยเช่า หรือขายเพื่อรับส่วนต่าง แต่ในสถานการณ์โควิดแพร่ระบาดนั้น ก็ต้องเผื่อวางแผนสำหรับการหาผู้เช่าไม่ได้ หรือการขายไม่ได้ราคาอย่างที่ตั้งใจไว้ด้วย ซึ่งระยะเวลาของการรอผู้เช่าหรือรอปล่อยขายนั้น ก็ต้องแบกรับภาระค่าใช้จ่ายแต่เพียงผู้เดียว

2) กำหนดวันตัดสินใจซื้อ เพื่อวางแผนการเงินให้พร้อม

เมื่อแน่ใจแล้วว่าซื้อเพื่ออยู่เองหรือเพื่อลงทุน ลำดับต่อไปที่ต้องพิจารณาก็คือการวางแผนในการทำ Statement หรือ รายการเดินบัญชีให้พร้อมต่อการยื่นขอสินเชื่อกับธนาคาร ในขณะที่เดียวกันก็ต้องวางแผนการเงินให้รอบคอบ ทั้งค่าผ่อนชำระรายเดือน ค่าวงเงินค่างวด ค่าโอนกรรมสิทธิ์ และค่าใช้จ่ายในการซื้ออสังหาฯ อีกหลายรายการ เพราะหากไม่วางแผนการเงิน ไม่กำหนดวันซื้อให้แน่ชัดแล้ว ในการทำ Statement และการเตรียมเอกสารเพื่อขออนุมัติสินเชื่อกับธนาคาร ก็อาจไม่สมบูรณ์พอที่จะได้รับการอนุมัติ และทำให้ไม่สามารถซื้อได้สำเร็จอย่างที่ตั้งใจ

3) ต้องแน่ใจในความมั่นคงทางอาชีพของตัวเอง

เมื่อตัดสินใจซื้อที่อยู่อาศัยแล้วนั้น จะมีภาระผูกพันไปอีกหลาย 10 ปี ซึ่งแม้จะเป็นการซื้อเพื่อลงทุนปล่อยเช่า ก็ยังต้องเสี่ยงกับช่วงระยะเวลาที่อาจจะมีผู้เช่า และต้องชำระค่าเช่าเองก่อน ดังนั้นจึงต้องมั่นใจว่าอาชีพการทำงานที่ทำอยู่ในตอนนี้จะมั่นคงมากพอเป็นแหล่งรายได้ที่มีเงินเพียงพอสำหรับค่าใช้จ่ายในการซื้อบ้าน มิเช่นนั้นแล้ว หากเกิดวิกฤตต้องเปลี่ยนงาน หรือว่างงาน ก็จะทำให้ไม่มีความสามารถในการผ่อนชำระได้ ซึ่งกับช่วงวิกฤตโควิด-19 แบบนี้ หลายๆ บริษัท หลายๆ อุตสาหกรรมธุรกิจ ก็มีแนวโน้มที่อาจเกิดปัญหา จนส่งผลกระทบต่อความมั่นคงทางการเงินได้ ดังนั้น จึงต้องสำรวจความพร้อมด้านนี้ให้ถี่ถ้วนให้มากที่สุด เพื่อการซื้ออสังหาฯ ที่ราบรื่นและเกิดปัญหาน้อยที่สุด

4) เลือกทำเลที่ดีที่สุด

ในช่วงสถานการณ์โควิด-19 แพร่ระบาดนั้น ทำให้ราคาที่อยู่อาศัยในหลายๆ พื้นที่ลดต่ำลง เป็นเหตุให้เลือกตัดสินใจซื้อจากราคาเป็นหลัก โดยไม่ได้พิจารณาถึงความเหมาะสมของทำเล จนนำไปสู่ปัญหาการได้อสังหาริมทรัพย์ที่ไม่ตอบโจทย์ตามความต้องการในภายหลังได้ ซึ่งไม่ว่าจะเป็นการเลือกซื้อบ้านหรือคอนโดเพื่ออยู่

อาศัยเอง หรือเพื่อลงทุน ก็จำเป็นต้องพิจารณาถึงทำเลให้รอบคอบ ให้ตอบโจทย์กับสไตล์การใช้ชีวิตของเราเองมากที่สุด ในแง่ของการซื้อเพื่ออยู่อาศัย และให้ตอบโจทย์กับกลุ่มเป้าหมายผู้เช่ามากที่สุด เป็นทำเลที่มีอนาคตเติบโตได้มากที่สุด ในแง่ของการซื้อเพื่อลงทุน เพื่อให้ในระยะยาวแล้วเราจะใช้ประโยชน์และทำกำไรจากการตัดสินใจซื้อในครั้งนี้ให้ได้อย่างคุ้มค่ามากที่สุด

5) พิจารณามาตรการรัฐและเลือกโปรโมชั่นที่คุ้มค่า

ในปี 2564 ทางภาครัฐได้ออกมาตรการลดค่าโอนและค่าจดจำนองลงเหลือเพียง 0.01% ซึ่งมีผลทำให้จากเดิมที่ต้องเสียค่าใช้จ่ายตรงส่วนนี้ล้านละ 30,000 บาท จะเหลือต้องจ่ายเพียงแค่ล้านละ 200 บาทเท่านั้น โดยระยะเวลาสำหรับมาตรการดังกล่าวจะมีผลถึง 31 ธันวาคม 2564 นั้นหมายความว่าหากจะตัดสินใจซื้อสิ่งของจริงๆ ก็ควรซื้อและโอนให้เสร็จสิ้นภายในปี 2564 นี้ เพื่อให้ได้ส่วนลดค่าใช้จ่ายมากที่สุด ในขณะที่เดียวกันก็ควรพิจารณาเลือกโปรโมชั่นในการซื้อบ้านและคอนโดจากผู้ประกอบการต่างๆ ให้คุ้มค่าและตรงกับความต้องการของผู้ซื้อมากที่สุด โดยในช่วงสถานการณ์โควิดนั้นจะมีโปรโมชั่นส่วนลด ของแถมต่างๆ ให้เลือกมากมาย ซึ่งควรเลือกให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้ซื้อให้มากที่สุด เช่น หากเป็นการซื้อเพื่ออยู่อาศัย มีเฟอร์นิเจอร์เดิมอยู่แล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องเลือกรับโปรโมชั่นของแถม แต่เลือกเป็นโปรส่วนลดแทนจะคุ้มค่ากว่า แต่หากเป็นการซื้อเพื่อปล่อยเช่าหรือลงทุน การเลือกโปรที่มีเฟอร์นิเจอร์เครื่องใช้ไฟฟ้าพร้อมอยู่เลย และมีการผ่อนให้ก่อน ก็ถือว่าตอบโจทย์มากกว่าโปรส่วนลด

อุปสรรคสำคัญที่สุดในการซื้อบ้านและคอนโดในยุคโควิด-19 นั้น คือ ความไม่มั่นคงในอนาคตและรายได้ตลอดจนสภาพเศรษฐกิจที่ชะงักงัน ที่ส่งผลทำให้กำลังซื้อ กำลังจับจ่ายใช้สอย มีไม่เพียงพอต่อการแบกรับภาระในการเป็นเจ้าของบ้านหรือคอนโดสักหลัง และเพราะไม่มีใครสามารถรันตีได้แน่นอนว่า วิกฤตโควิด 19 จะจางหายไปจากประเทศไทยและโลกใบนี้เมื่อไร ดังนั้น ในการตัดสินใจซื้อสิ่งของ จึงเป็นสิ่งที่ต้องทำอย่างรอบคอบ ผ่านกระบวนการคิดพิจารณาความพร้อมและความคุ้มค่าทุกด้านแล้วเป็นอย่างดี เพื่อให้เป็นการซื้อที่ราบรื่น ปลอดภัย และนำมาซึ่งความสุขให้กับชีวิตได้มากที่สุด

2.1.4 มาตรการช่วยเหลือทางการเงินในต่างประเทศ

ข้อมูลจากธนาคารแห่งประเทศไทย ได้สรุปมาตรการเพื่อเยียวยาและลดผลกระทบของ COVID-19 ในต่างประเทศ ทั้งหมด 16 ประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา, เยอรมนี, ฝรั่งเศส, อิตาลี, สเปน, สหราชอาณาจักร, ญี่ปุ่น, ออสเตรเลีย, จีน, ฮองกง, เกาหลีใต้, ไต้หวัน, มาเลเซีย, อินโดนีเซีย, สิงคโปร์ และฟิลิปปินส์ ในช่วงที่ผ่านมาหน่วยงานภาครัฐและธนาคารกลางในต่างประเทศ ได้ประกาศมาตรการทางการคลังและการเงินเพื่อเยียวยาและลดผลกระทบจากการแพร่ระบาดของโควิด-19 โดยคิดเป็นสัดส่วนต่อ GDP ของแต่ละประเทศ ที่มีมาตรการช่วยเหลือในแต่ละประเทศ ดังนี้ (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2564)

1) สหรัฐอเมริกา

ประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา Donald Trump ลงนามใน Executive Order (หนังสือคำสั่งที่ออกโดยประธานาธิบดีถึงหน่วยงานรัฐบาลกลางโดยไม่ต้องผ่านการรับรองจากสภาองเกรส) เพื่อต่อยอดมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจเดิมที่เริ่มมีมาตรการบางส่วนหมดอายุไป โดยมีมูลค่าทั้งหมด 44 พันล้านดอลลาร์ สรอ. (ประมาณร้อยละ 0.2 ต่อ GDP) ที่ใช้ในการต่อยอด Unemployment benefit (การจ่ายเงินเดือนให้ผู้ตกงาน ในระบบประกันสังคม ที่ครอบคลุมการประกันการตกงานไว้ด้วย) รายสัปดาห์ โดยเฉพาะ และมีมาตรการอื่นเพิ่มเติมด้วย แต่เนื่องจาก Executive Order ครั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อให้การกระตุ้นเศรษฐกิจมีความต่อเนื่อง และเพื่อรอให้รัฐสภาสามารถตกลงมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจครั้งใหญ่รอบใหม่ได้ จึงมีมูลค่าน้อยเมื่อเทียบกับมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจรอบก่อนหน้า ส่งผลให้โดยรวมการใช้จ่ายภาครัฐยังคงคิดเป็นประมาณ 2.4 ล้านล้านดอลลาร์ สรอ. (ประมาณร้อยละ 12 ต่อ GDP) ซึ่งได้ออกมาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการดังนี้ (ตารางที่ 2.1)

ตารางที่ 2.1 ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของสหรัฐอเมริกา

ลักษณะมาตรการช่วยเหลือ	รายละเอียด
มาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน	<ul style="list-style-type: none"> - ปรับลดภาษีเงินเดือน และมาตรการเร่งด่วนด้านอื่น ๆ อาทิ การประกัน paid sick leave และการขยาย unemployment insurance - มาตรการ mortgage relief เพื่อช่วยเหลือประชาชนที่ได้รับผลกระทบ โดยจะผ่อนปรนการชำระค่างวดผ่อนบ้านและจะไม่มีการรายงานข้อมูลไปที่ศูนย์ข้อมูลเครดิต - จ่ายเงินช่วยเหลือเยียวยา - เพื่อเป็นเงินอุดหนุนโดยตรงแก่ผู้มีรายได้น้อยปานกลาง-ต่ำ จำนวน 1,200 ดอลลาร์ สรอ. ต่อคน - งดการเก็บค่าธรรมเนียมการใช้ overdraft (สินเชื่อประเภท เงินเบิกเกินบัญชี หรือ สินเชื่อ OD) และการชำระค่าใช้จ่ายล่าช้า - ผ่อนเกณฑ์การยึดทรัพย์สินอสังหาริมทรัพย์ - เลื่อนการเก็บดอกเบี้ยเงินกู้เพื่อการศึกษา

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย (2564)

2) เยอรมนี

รัฐบาลเยอรมนีประกาศหลักการและรายละเอียดบางส่วนของมาตรการเพื่อลดผลกระทบจากการแพร่ระบาดของโควิด-19 คิดเป็นมูลค่ารวมประมาณ 156 พันล้านยูโร ต่อมาเมื่อวันที่ 13 มีนาคม 2563 รัฐบาลเยอรมนีประกาศมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจเพิ่มเติมจำนวน 130 พันล้านยูโร รวมเป็นมาตรการการคลังทั้งสิ้นจำนวน 286 พันล้านยูโร (คิดเป็นร้อยละ 8.9 ต่อ GDP) สำหรับมาตรการด้าน

สินเชื่อ และต่อมาเมื่อวันที่ 23 มีนาคม 2563 รัฐบาลเยอรมนีและรัฐบาลท้องถิ่นประกาศวงเงินค้ำประกันสินเชื่อเพื่อช่วยเหลือธุรกิจเพิ่มเติมเป็นจำนวนเงินรวมกว่า 820 พันล้านยูโร (คิดเป็นร้อยละ 25.3 ต่อ GDP) และคิดเป็นมาตรการรวมทั้งสิ้นประมาณ 976 พันล้านยูโร (ร้อยละ 30.1 ต่อ GDP) ซึ่งได้ออกมาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการดังนี้ (ตารางที่ 2.2)

ตารางที่ 2.2 ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของเยอรมนี

ลักษณะมาตรการช่วยเหลือ	รายละเอียด
มาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน	<ul style="list-style-type: none"> - ผ่อนคลายกฎเกณฑ์ short-time work compensation ให้ยืดหยุ่นเพิ่มขึ้น โดยขยายขอบเขตให้ครอบคลุมไปถึงพนักงานชั่วคราว) - ให้เงินแต่ละครัวเรือนจำนวน 300 ยูโร ต่อบุตร 1 คน - ปรับเพิ่มรายได้ขั้นต่ำที่จะเสียภาษีเป็น 4,000 ยูโร ในปีพ.ศ. 2563 – 2564 - จ่ายสมทบสำหรับ social security ไม่เกิน 40% โดยค่าใช้จ่ายในส่วนที่เกิน 40% นี้ จะรับผิดชอบโดยภาครัฐผ่านงบกลาง (federal budget) - ขยายโปรแกรม basic income support สำหรับผู้ที่กำลังหางานทำไปจนถึงสิ้นปีพ.ศ. 2563

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย (2564)

3) ฝรั่งเศส

รัฐบาลฝรั่งเศสประกาศมาตรการกระตุ้นและฟื้นฟูเศรษฐกิจจำนวน 100 พันล้านยูโร (คิดเป็นประมาณ 4.4% ต่อ GDP) โดยมุ่งให้ความช่วยเหลือภาคการท่องเที่ยวที่ได้รับผลกระทบจากโควิด-19 เป็นสำคัญ เมื่อรวมกับมาตรการทางการคลังเพื่อเยียวยาผลกระทบจาก COVID-19 ที่ประกาศรวมไว้เดิมที่ 110 พันล้านยูโร (4.7% ต่อ GDP) และการค้ำประกันสินเชื่อกว่า 315 พันล้านยูโร (13.4% ต่อ GDP) จะรวมมูลค่ามาตรการทั้งสิ้นเป็น 543 พันล้านยูโร (คิดเป็นประมาณ 23.2% ต่อ GDP) ซึ่งได้ออกมาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการดังนี้ (ตารางที่ 2.3)

ตารางที่ 2.3 ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของฝรั่งเศส

ลักษณะมาตรการช่วยเหลือ	รายละเอียด
มาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน	- Simplification and greater flexibility in reduced-hour schemes: เพิ่มผลตอบแทนให้กับพนักงานและทำให้เกณฑ์ครอบคลุมมากขึ้น

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย (2564)

4) อิตาลี

รัฐบาลอิตาลีอนุมัติมาตรการสนับสนุนธุรกิจและการจ้างงานเพิ่มเติมผ่านนโยบายการคลังภายในประเทศที่เรียกว่า August Decree อีกจำนวน 25 พันล้านยูโร (คิดเป็นประมาณ 1.5% ต่อ GDP) เมื่อรวมกับรัฐบาลอิตาลีประกาศอนุมัติงบประมาณเป็นมูลค่ารวมทั้งสิ้น 55 พันล้านยูโร (คิดเป็นประมาณ 3.2% ต่อ GDP) โดยเน้นให้ความช่วยเหลือและเยียวยาธุรกิจและประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากโควิด-19 เป็นสำคัญ ซึ่งได้ออกมาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการดังนี้ (ตารางที่ 2.4)

ตารางที่ 2.4 ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของอิตาลี

ลักษณะมาตรการช่วยเหลือ	รายละเอียด
มาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน	<ul style="list-style-type: none"> - อนุญาตให้เลื่อนการจ่ายค่าสาธารณูปโภคและการจ่ายค่าเช่าที่อยู่อาศัยของครัวเรือน - การเลื่อนจ่ายภาษีครอบคลุมบุคคลธรรมดา - ครัวเรือนที่มีบุตร โดยสามารถ claim ได้สูงสุด 600 ยูโร สำหรับค่าดูแลบุตร หรือขอ extended parental leave จำนวน 12 วัน - พนักงานที่ยังคงทำงานและได้รายได้ต่ำกว่า 40 ยูโรต่อวันจะได้รับเงินโบนัสเพิ่มเติม 100 ยูโรต่อวันสอดคล้องกับจำนวนวันที่มาทำงาน - การให้เงินช่วยเหลือฉุกเฉินสำหรับพนักงานที่ต้องถูกพักงานและต้องออกจากงาน รวมถึงแรงงานที่อยู่นอกระบบ - ขยายระยะเวลามาตรการในการห้ามไล่ออกพนักงานออกอีก 18 สัปดาห์ ไปจนถึงปลายปีพ.ศ. 2563 - บุคคลธรรมดาที่บริจาคช่วยเหลือเพื่อเยียวยาผลกระทบของโควิด-19 ไม่ว่าจะด้วยเงินหรือสิ่งของ จะได้รับ tax credit สูงถึง 30% - ด้านการศึกษา สามารถจ้างครูที่ตกงานและกำลังว่างงานหรือได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของโควิด-19 กว่า 4,500 คนให้มาทำงาน - ขยายระยะเวลามาตรการในการห้ามไล่ออกพนักงานออกอีก 18 สัปดาห์ ไปจนถึงปลายปี 2563 - การลดภาษี personal income tax พร้อมพิจารณาปรับโครงสร้างภาษีให้เป็นลักษณะก้าวหน้า(progressive income tax)

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย (2564)

5) สเปน

รัฐบาลสเปนประกาศมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจจำนวน 6.3 พันล้านยูโร (คิดเป็น 0.5% ต่อ GDP) เน้นมาตรการการเพิ่มขีดความสามารถและการสร้างงาน โดยเพิ่มเติมจากมาตรการเพื่อเยียวยาผลกระทบจากการแพร่ระบาดของ COVID19 มูลค่าประมาณ 32 พันล้านยูโร (คิดเป็น 2.7% ต่อ GDP สเปน) ซึ่งได้ออกมาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการดังนี้ (ตารางที่ 2.5)

ตารางที่ 2.5 ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของสเปน

ลักษณะมาตรการช่วยเหลือ	รายละเอียด
มาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน	<ul style="list-style-type: none"> - เลื่อนการชำระหนี้จํานอง - อนุญาตให้ผู้ให้บริการไฟฟ้า น้ำ และโทรศัพท์ปิดให้บริการแก่ครัวเรือนกลุ่มเปราะบาง (vulnerable groups) - ผ่อนคลายเงื่อนไขเกี่ยวกับการจ่ายสะสม social contributions สำหรับผู้ตกงาน - จ่ายเงินเดือนพนักงานที่เจ็บป่วยจากไวรัส COVID-19 หรือที่โดนกักตัว (sick pay) ในบริษัทที่อยู่ใน Social Security network - จัดสรรเงินโอนมูลค่า 25 ล้านยูโร เพื่ออุดหนุนอาหารสำหรับเด็กที่ได้รับผลกระทบจากการปิดโรงเรียน

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย (2564)

6) สหราชอาณาจักร

ธนาคารกลางอังกฤษ (BoE) และรัฐบาลของสหราชอาณาจักรได้ประกาศมาตรการเยียวยาและฟื้นฟูอย่างต่อเนื่อง เพื่อลดผลกระทบจากการแพร่ระบาดของโควิด-19 โดยมูลค่ารวมของมาตรการทั้งหมดคิดเป็นราว 483.2 พันล้านปอนด์ (คิดเป็นประมาณร้อยละ 22 ของ GDP) ซึ่งส่วนที่เกี่ยวข้องกับการช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยมี 2 มาตรการคือ มาตรการช่วยเหลือภาคธุรกิจและ SMEs และมาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน ซึ่งได้ออกมาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการดังนี้ (ตารางที่ 2.6)

ตารางที่ 2.6 ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของสหราชอาณาจักร

ลักษณะมาตรการช่วยเหลือ	รายละเอียด
มาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน	<ul style="list-style-type: none"> - จ่ายเงินชดเชยให้กับธุรกิจ SMEs มีพนักงานไม่เกิน 250 คน และให้กับผู้ติดเชื้อหรือผู้ที่ต้องกักกันตนเองเพื่อรอดูอาการ โดยจะได้รับเงินชดเชยเป็นเวลา 2 สัปดาห์ - อนุญาตให้ครัวเรือนสามารถขอยกเว้นการผ่อนชำระสินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัยเป็นระยะเวลา 3 เดือน

ลักษณะมาตรการช่วยเหลือ	รายละเอียด
	<ul style="list-style-type: none"> - Coronavirus Job Retention Scheme (CJRS) โดยจะจ่ายเงินช่วยเหลือให้กับบริษัทที่ไม่ได้เลิกจ้างพนักงานสูงสุดถึง 80% หรือไม่เกินเดือนละ 2,500 ปอนด์ต่อคน - ด้าน Creating jobs ผ่านการก่อสร้างต่าง ๆ เช่น โครงสร้างพื้นฐาน อาคาร โรงเรียน โรงพยาบาล ถนน และที่พักอาศัยที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เป็นต้น - ด้าน Protecting jobs ประชาชนได้รับส่วนลด 50% จากการรับประทานอาหารนอกบ้านในร้านอาหารหรือคาเฟ่ที่ลงทะเบียนไว้ระหว่างวันจันทร์-พุธ - การยกเว้น Stamp duty ชั่วคราว สำหรับการซื้อขายบ้านมูลค่าไม่เกิน 500,000 ปอนด์ - ขยายระยะเวลาการจ่ายภาษีบุคคลธรรมดา สำหรับผู้ที่ต้องจ่ายภาษีไม่เกิน 30,000 ปอนด์

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย (2564)

7) ญี่ปุ่น

รัฐบาลญี่ปุ่นประกาศมาตรการเพื่อเยียวยาและลดผลกระทบจากการแพร่ระบาดของ COVID-19 ทั้งหมด 4 ครั้ง ได้แก่ (1) The First Novel Coronavirus Disease Emergency Response Package (2) The Second Novel Coronavirus Disease Emergency Response Package (3) Emergency Economic Measures for Response to COVID-19 และ (4) 2nd Emergency Economic Measures for Response to COVID-19 ที่มีมาตรการผ่อนคลายทางการเงินเพิ่มเติมเช่นกัน ทั้งนี้ มาตรการที่ทางการประกาศทั้ง 4 ครั้ง คิดรวมเป็นมูลค่า 234.2 ล้านล้านเยน (ประมาณ 43.4% ต่อ GDP) ซึ่งได้ออกมาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการดังนี้ (ตารางที่ 2.7)

ตารางที่ 2.7 ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของญี่ปุ่น

ลักษณะมาตรการช่วยเหลือ	รายละเอียด
มาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน	<ul style="list-style-type: none"> - ให้บริษัทยังคงการจ้างงานพนักงานไว้โดยจะให้เงินช่วยเหลือลูกจ้างที่ได้รับผลกระทบ (permanent, non-permanent) สูงสุด 8,330 เยน/วัน - Special Loans from Emergency Small Funds เงินสินเชื่อฉุกเฉินแก่ครัวเรือนที่ได้รับผลกระทบทำให้รายได้ลดลง โดยประชาชนสามารถกู้เงินฉุกเฉินได้คนละ 100,000 – 200,000 เยน และไม่มีภาระคิดอัตราดอกเบี้ย

ลักษณะมาตรการช่วยเหลือ	รายละเอียด
	<ul style="list-style-type: none"> - Suspension of schools โดยคืนเงินอาหารกลางวันให้ผู้ปกครองภายหลังการปิดโรงเรียนจนถึงเดือนเมษายน และดูแลธุรกิจที่เกี่ยวข้อง - รัฐบาลประกาศให้เงินอุดหนุนประชาชนทุกคน (รวมชาวต่างชาติที่เป็น Resident) จะได้คนละ 1 แสนเยน

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย (2564)

8) ออสเตรเลีย

ทางการออสเตรเลียประกาศ stimulus packages (แผนการกระตุ้นเศรษฐกิจ) เพื่อลดผลกระทบจากโควิด-19 และเพื่อให้ธุรกิจรักษาระดับการจ้างงานไว้ได้ จึงได้ออกมาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน ทั้งนี้มูลค่าเมื่อรวม package ทั้งหมด (ทั้งจาก federal government, state government, term funding facility ของ RBA และ อื่น ๆ) จะมีมูลค่ารวมประมาณ 289 พันล้านดอลลาร์ออสเตรเลีย (คิดเป็นประมาณร้อยละ 14.8 ต่อ GDP) ซึ่งได้ออกมาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการดังนี้ (ตารางที่ 2.8)

ตารางที่ 2.8 ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของออสเตรเลีย

ลักษณะมาตรการช่วยเหลือ	รายละเอียด
มาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน	<ul style="list-style-type: none"> - ให้เงินช่วยเหลือแก่ผู้ว่างงานคนละ 550 ดอลลาร์ออสเตรเลีย โดยจ่ายทุก 2 สัปดาห์เป็นระยะเวลา 6 เดือน - ให้เงินแก่ครัวเรือนที่เป็นผู้รับสวัสดิการรัฐ (เช่น ผู้รับบำนาญ) ครัวเรือนละ 750 ดอลลาร์ออสเตรเลีย โดยจ่าย 2 ครั้งในเดือน มิ.ค. และ ก.ค. 63 - อนุญาตให้ถอนเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพเพื่อการเกษียณอายุได้ ก่อนกำหนดปีละ 10,000 ดอลลาร์ออสเตรเลีย ในปีงบประมาณ 62-63 และ 63 – 64 - JobKeeper Payment ให้เงินช่วยเหลือค่าจ้างแก่นายจ้าง (wage subsidy) โดยลูกจ้างจะได้รับเงินคนละ 1,500 ดอลลาร์ออสเตรเลียทุกสองสัปดาห์นานสุดถึง 6 เดือน - อุดหนุนค่าใช้จ่าย childcare service ฟรีแก่ทุกครัวเรือน เป็นระยะเวลา 3 เดือน - HomeBuilder program เพื่อสนับสนุนการจ้างงานภาคการก่อสร้างที่อยู่อาศัย ให้ครัวเรือนที่สร้างบ้านใหม่ หรือ renovate บ้านปัจจุบัน

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย (2564)

9) จีน

ทางการจีน ทั้งรัฐบาลและธนาคารกลางจีน (The People's Bank of China : PBOC) มีมาตรการออกมาอย่างต่อเนื่อง โดยมาตรการมีทั้งระดับมหภาคและมาตรการที่เน้นเฉพาะกลุ่ม โดยออกมาตรการช่วยเหลือภาคธุรกิจและ SMEs รวมถึงมาตรการเพิ่มเติมที่ออกโดยรัฐบาลของแต่ละมณฑล ซึ่งได้ออกมาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการดังนี้ (ตารางที่ 2.9)

ตารางที่ 2.9 ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของจีน

ลักษณะมาตรการช่วยเหลือ	รายละเอียด
มาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน	<ul style="list-style-type: none"> - ธุรกิจ SMEs ที่มีการ layoff พนักงานน้อยกว่า 5.5% จะได้รับการคืนภาษีจากค่าธรรมเนียมบางส่วนที่จ่ายในปีก่อน และให้เงินช่วยเหลือกับคนที่ตกงานในมณฑลที่ได้รับผลกระทบ - สนับสนุนให้จัดตั้งบริษัททางงานออนไลน์

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย (2564)

10) ฮองกง

รัฐบาลฮ่องกงประกาศมาตรการเยียวยาและลดผลกระทบโควิด-19 เพิ่มเติมอีก 24 พันล้านดอลลาร์ฮ่องกง (คิดเป็นร้อยละ 0.8 ต่อ GDP) โดยเพิ่มเติมจาก 1) มาตรการสำหรับ Anti-Epidemic Fund จำนวน 30 พันล้านดอลลาร์ฮ่องกง และ 2) งบประมาณปี63/64 จำนวน 120 พันล้านดอลลาร์ฮ่องกง และ 3) มาตรการเยียวยาและลดผลกระทบจาก COVID-19 จำนวน 137.5 พันล้านดอลลาร์ฮ่องกง รวมเป็นมาตรการจากภาครัฐทั้งหมดขณะนี้จำนวน 311.5 พันล้านดอลลาร์ฮ่องกง (คิดเป็นประมาณร้อยละ 11 ต่อ GDP โดยสัดส่วนที่เป็นการใช้จ่ายของรัฐ เงินช่วยเหลือและเงินโอน รวมถึงการลดภาษีคิดเป็นร้อยละ 9.7 ต่อ GDP) ซึ่งได้ออกมาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการดังนี้ (ตารางที่ 2.10)

ตารางที่ 2.10 ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของฮ่องกง

ลักษณะมาตรการช่วยเหลือ	รายละเอียด
มาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน	<ul style="list-style-type: none"> - ให้เงินช่วยเหลือจำนวน 10,000 ดอลลาร์ฮ่องกงกับคนที่มีอายุมากกว่า 18 ปีขึ้นไป - ยกเว้นค่าธรรมเนียมค่าบริการการศึกษา - employment program เพื่อพัฒนาบุคลากรและสนับสนุนการจ้างงานใน SMEs - Employment Support Scheme (ESS) ให้ธุรกิจรักษาการจ้างงานต่อไปได้ โดยรัฐบาลจะสนับสนุนการจ่ายค่าจ้าง 50% ให้แก่ลูกจ้างที่ได้รับผลกระทบเป็นเวลา 6 เดือน

ลักษณะมาตรการช่วยเหลือ	รายละเอียด
	<ul style="list-style-type: none"> - รัฐบาลจะให้ความช่วยเหลือผู้ว่างงานจากผลกระทบของ COVID-19 ให้ได้รับสิทธิผู้ว่างงานตาม Comprehensive Social Security Assistance Scheme (CSSA) - ลดค่าบริการรถไฟฟ้าใต้ดิน (MTR) ลง 20% เป็นเวลา 6 เดือน - เพิ่มการจ้างงานจำนวน 30,000 ตำแหน่ง ทั้งการจ้างงานของภาครัฐและเอกชนในอีก 2 ปีข้างหน้า - เลื่อนการจ่ายดอกเบี้ย สำหรับเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย (2564)

11) เกาหลีใต้

เมื่อพิจารณาเฉพาะนโยบายการคลังเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจโดยตรงที่รัฐสภาอนุมัติแล้วจะมีมูลค่าประมาณ 86.8 ล้านล้านวอน (คิดเป็นร้อยละ 4.5 ต่อ GDP) ส่วนนโยบายด้านสินเชื่อและการค้ำประกันมีมูลค่าประมาณ 106.5 ล้านล้านวอน (คิดเป็นร้อยละ 5.5 ต่อ GDP) รวมทั้งสิ้นเป็น 193.3 ล้านล้านวอน (คิดเป็นร้อยละ 10.1 ต่อ GDP) ซึ่งได้ออกมาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการดังนี้ (ตารางที่ 2.11)

ตารางที่ 2.11 ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของเกาหลีใต้

ลักษณะมาตรการช่วยเหลือ	รายละเอียด
มาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน	<ul style="list-style-type: none"> - ให้voucher เพื่อซื้อสินค้าท้องถิ่น - เพิ่มเงินเดือน 20% แก่ผู้สูงอายุในโครงการของรัฐบาล - คืนเงินที่ใช้ซื้ออุปกรณ์ไฟฟ้าภายในบ้าน 10% หากเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีฉลากประหยัดไฟ - เพิ่มงบประมาณสำหรับเด็กในแต่ละครัวเรือน สำหรับกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงจากการใช้บริการสถานเลี้ยงเด็ก (daycare) มาเลี้ยงที่บ้าน (homecare) - เพิ่มเบี้ยยังชีพสำหรับผู้ทำงานอายุน้อยและรื้อฟื้นการให้เบี้ยยังชีพแก่ผู้ทำงานที่มาจากครัวเรือนรายได้ต่ำและส่งเสริม job training - ให้วันหยุดเลี้ยงดูเด็กในแต่ละครัวเรือนเป็นจำนวน 5 วัน โดยอุดหนุนเงินให้ 50,000 วอนต่อวัน - ลดภาษีรถยนต์ส่วนตัว 70%

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย (2564)

12) ใต้หวัน

รัฐบาลประกาศมาตรการเพื่อบรรเทาและลดผลกระทบทางเศรษฐกิจชุดใหม่จำนวน 1.05 ล้านล้านดอลลาร์ใต้หวัน (รวมงบประมาณของนโยบายที่ประกาศก่อนหน้านี้จำนวน 100 พันล้านดอลลาร์ใต้หวัน) ประกอบด้วยนโยบายการคลังเพื่อใช้ในการกักกันควบคุมโรคและกระตุ้นเศรษฐกิจโดยตรงจำนวน 350 พันล้านดอลลาร์ใต้หวัน (คิดเป็น 1.9% ต่อ GDP) และนโยบายด้านสินเชื่อและการค้าประกันจำนวน 700 พันล้านดอลลาร์ใต้หวัน (คิดเป็น 3.7% ต่อ GDP) รวมเป็น 1.05 ล้านล้านดอลลาร์ใต้หวัน (คิดเป็น 5.6% ต่อ GDP) ซึ่งได้ออกมาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการดังนี้ (ตารางที่ 2.12)

ตารางที่ 2.12 ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของใต้หวัน

ลักษณะมาตรการช่วยเหลือ	รายละเอียด
มาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน	<ul style="list-style-type: none"> - ให้เงินช่วยเหลือแก่ผู้ที่ขาดรายได้จากการกักกันตัวเอง - ให้เงินช่วยเหลือแก่แรงงานที่ได้รับผลกระทบ - ให้เงินช่วยเหลือแก่ผู้สูงอายุ รวมถึงกลุ่มเด็กและเยาวชนที่พิการ ซึ่งอยู่ในกลุ่มครอบครัวที่มีรายได้ในระดับต่ำถึงปานกลาง หรือกลุ่มที่ได้รับการช่วยเหลือด้านความเป็นอยู่และการศึกษา

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย (2564)

13) มาเลเซีย

รัฐบาลมาเลเซียได้ประกาศมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจครั้งที่ 1 มูลค่า 20 พันล้านริงกิต และได้ประกาศมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจครั้งที่ 2 มูลค่าประมาณ 230 พันล้านริงกิต44 โดยมาตรการส่วนหนึ่งเพื่อเยียวยาผู้ที่ได้รับผลกระทบจากโควิด-19 และกระตุ้นเศรษฐกิจ ขณะที่ธนาคารกลางมาเลเซีย (BNM) มีมาตรการทางการเงินเพื่อช่วยเหลือครัวเรือนและผู้ประกอบการโดยเฉพาะ SMEs ต่อมาในวันที่ 6 เมษายน 2563 รัฐบาลมาเลเซียประกาศมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจครั้งที่ 2 เพิ่มเติม มูลค่า 10 พันล้านริงกิต เพื่อให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่ธุรกิจ SMEs และสนับสนุนให้มีการจ้างงานอย่างต่อเนื่อง ซึ่งรัฐบาลมาเลเซียประกาศมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจ ครั้งที่ 3 มูลค่า 35 พันล้านริงกิต และครั้งที่ 4 มูลค่า 10 พันล้านริงกิต ตามลำดับ เพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจหลังประเทศได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของ COVID-19 โดยมาตรการของมาเลเซียที่ออกมาทั้งหมด คิดเป็นมูลค่ารวมประมาณ 305.2 พันล้านริงกิต (ประมาณร้อยละ 20.2 ต่อ GDP) ซึ่งการใช้จ่ายของรัฐบาลด้านเงินช่วยเหลือ เงินโอน และการลงทุนมีมูลค่ารวม 135.6 พันล้านริงกิต (คิดเป็นร้อยละ 9.0 ต่อ GDP) ซึ่งได้ออกมาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการดังนี้ (ตารางที่ 2.13)

ตารางที่ 2.13 ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของมาเลเซีย

ลักษณะมาตรการช่วยเหลือ	รายละเอียด
มาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน	<ul style="list-style-type: none"> - ให้เงิน 600 ริงกิตแก่คนขับแท็กซี่ คนขับ tourist bus คนขับสามล้อที่ขึ้นทะเบียน และโกดังท่องเที่ยว - บุคลากรภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมโรคจะได้รับเงินอุดหนุนพิเศษ โดยแพทย์และบุคลากรทางการแพทย์จะได้รับ 400 ริงกิตต่อเดือน และพนักงานตรวจคนเข้าเมืองและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง 200 ริงกิตต่อเดือน - ลดอัตราการส่งเงินสมทบใน Employee Provident Fund (EPF) เป็นจำนวน 4% สำหรับลูกจ้างบริษัท - แจกเงินให้แก่ผู้มีรายได้น้อย - ส่งเสริมให้นายจ้างเพิ่มผลิตภาพแรงงาน โดยนำค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจริงจากการอบรมด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยว (ตามเงื่อนไขที่กำหนด) มาหักลดค่าใช้จ่ายได้ 2 เท่า - รัฐบาลร่วมจัดสรรเงินช่วยเหลือกับ Human Resource Development Fund (HRDF) ให้แก่ลูกจ้าง 40,000 คน ในภาคการท่องเที่ยวและผู้ที่ได้รับผลกระทบ รวมถึงผู้ได้รับผลกระทบทางอ้อม เช่น อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และยานยนต์ - อุดหนุนค่าใช้จ่ายสำหรับการเรียน digital skills ในหลักสูตรระยะสั้น และหลักสูตร highly-skilled สำหรับแรงงานสัญชาติมาเลเซีย - แรงงานที่ต้องหยุดพักงานโดยไม่ได้รับค่าจ้างตั้งแต่วันที่ 1 มี.ค. 63 และได้ขึ้นทะเบียนกับ Employment Insurance Scheme จะได้รับเงินช่วยเหลือ 600 ริงกิตต่อเดือน เป็นระยะเวลาสูงสุด 6 เดือน - รัฐบาลจัดสรรงบประมาณ 500 ล้านริงกิต เพื่อลดค่าไฟฟ้า 2% สำหรับภาคอุตสาหกรรม ภาคการค้า ภาคการเกษตร และผู้ใช้ไฟฟ้าทั่วไป - อนุญาตให้สมาชิก Employee Provident Fund (EPF) ถอนเงินได้สูงสุด 500 ริงกิตต่อเดือน เป็นระยะเวลา 12 เดือน - ขยายระยะเวลาการชำระคืนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษาเป็นระยะเวลา 6 เดือน - จัดสรรเงินช่วยเหลือ (one-off cash) แก่ครัวเรือนที่มีรายได้น้อยกว่า 4,000 - 8,000 ริงกิตต่อเดือน และคนโสด - นักเรียนในระดับอุดมศึกษาที่ได้รับผลกระทบจะได้รับเงินช่วยเหลือ 200 ริงกิต ในเดือน พ.ค. - ให้การช่วยเหลือกลุ่มเปราะบาง (vulnerable groups) เช่น สถาน

ลักษณะมาตรการช่วยเหลือ	รายละเอียด
	<p>สงเคราะห์เด็กและคนชราโดยรัฐบาลและ NGOs จะให้การช่วยเหลือทางด้านอาหาร และสุขภาพ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ผู้ป่วยที่ต้องกักกันโรคที่อยู่ในกลุ่มครัวเรือน B40 จะได้รับเงินช่วยเหลือ 50 ริงกิตต่อวันเป็นระยะเวลา 14 วัน - ยกเว้นการจ่ายค่าเช่าบ้านในโครงการ Program Perumahan Rakyat (PPR) และยกเว้นการจ่ายค่าเช่าบ้านของภาครัฐใน Kuala Lumpur City Hall เป็นเวลา 6 เดือน - พักชำระหนี้ในโครงการซื้อบ้าน rent-to-own เป็นระยะเวลา 6 เดือน - ลดค่าไฟ 15%-50% สำหรับการใช้ไฟฟ้าที่ไม่เกิน 600 กิโลวัตต์ต่อเดือน เป็นระยะเวลา 6 เดือน (เริ่ม เม.ย.- ก.ย.) - ธุรกิจการสื่อสารให้บริการอินเทอร์เน็ตฟรีในช่วงที่มีการดำเนินมาตรการควบคุมโรค Movement Control Order (MCO) เริ่มตั้งแต่ เม.ย. - พักชำระหนี้ชั่วคราว 6 เดือน สำหรับเงินกู้รายบุคคลทุกประเภท ยกเว้นสินเชื่อบัตรเครดิต (1 เม.ย. – 30 ก.ย. 63)

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย (2564)

14) อินโดนีเซีย

รัฐบาลอินโดนีเซียขยายเพดาน Budget Deficit ให้เพิ่มขึ้นได้ถึงร้อยละ 6.3 ต่อ GDP เพื่อออก Stimulus Vol.4 เพิ่มเติมรับมือกับโควิด-19 โดยรวมมาตรการทั้ง 4 รอบ จะมีมูลค่ารวมประมาณ 677 ล้านล้านรูเปียห์ (คิดเป็นประมาณร้อยละ 4.2 ต่อ GDP) ซึ่งได้ออกมาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการดังนี้ (ตารางที่ 2.14)

ตารางที่ 2.14 ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของอินโดนีเซีย

ลักษณะมาตรการช่วยเหลือ	รายละเอียด
มาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน	<ul style="list-style-type: none"> - ให้เงินสมทบเพื่อช่วยค่าใช้จ่ายดอกเบี้ยบ้านและเงินค่าน้ำให้กับผู้มีรายได้น้อย - อุดหนุนค่าโดยสารสำหรับการเดินทางไป top 10 destinations - งดภาษีเงินได้ให้แรงงาน (100% tax exemption) เป็นเวลา 6 เดือน - เพิ่มคูปองอาหาร/Groceries (Basic Food Card) แจกประชาชน - งดเก็บค่าไฟสำหรับลูกค้าที่ใช้กระแสไฟ 450VA 24 ล้านคน และ

ลักษณะมาตรการช่วยเหลือ	รายละเอียด
	<p>ลดค่าไฟ 50% สำหรับลูกค้าที่ใช้กระแสไฟ 900VA 7 ล้านคน</p> <ul style="list-style-type: none"> - เพิ่มค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวกับการซื้อบ้านให้กับผู้มีรายได้น้อยที่ซื้อบ้านในโครงการรัฐ (MBR) - เพิ่มงบประมาณด้านการศึกษา - ให้เงินบุคลากรทางการแพทย์เพิ่ม หมอและผู้เชี่ยวชาญ 10-15 ล้านรูเปียห์ต่อเดือน พยาบาล 7.5 ล้านรูเปียห์ต่อเดือน และบุคลากรทางการแพทย์อื่น ๆ 5 ล้านรูเปียห์ต่อเดือน - ให้เงินอุดหนุนแก่ครอบครัวบุคลากรทางการแพทย์ที่เสียชีวิต 300 ล้านรูเปียห์ต่อคน - งดและลดการเก็บภาษีเงินได้ในหลายรายการ เช่น งดเก็บภาษีแรงงานที่อยู่ในภาคการผลิตที่มีรายได้นไม่เกิน 200 ล้านรูเปียห์ต่อปี - เลื่อนการชำระหนี้ทั้งเงินต้นและดอกเบี้ยสำหรับผู้กู้เงินในโครงการ People's Business Credit (KUR) ที่ได้รับผลกระทบจากโควิด-19 เป็นเวลา 6 เดือน

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย (2564)

15) สิงคโปร์

รัฐบาลสิงคโปร์ออกงบประมาณเพิ่มเติมเพื่อรับมือกับการแพร่ระบาดของโควิด-19 เป็นครั้งที่ 5 เป็นมูลค่า 8 พันล้านดอลลาร์สิงคโปร์ (คิดเป็นร้อยละ 1.6 ต่อ GDP) เพิ่มเติมจาก Stimulus สี่ก้อนแรก มูลค่า 92.9 พันล้านดอลลาร์สิงคโปร์ที่ออกไปก่อนหน้านี้ ทำให้ในปัจจุบันสิงคโปร์มีมาตรการรวมทั้งหมด 100.9 พันล้านดอลลาร์สิงคโปร์ (คิดเป็นร้อยละ 19.9 ต่อ GDP) ซึ่งได้ออกมาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการดังนี้ (ตารางที่ 2.15)

ตารางที่ 2.15 ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของสิงคโปร์

ลักษณะมาตรการช่วยเหลือ	รายละเอียด
มาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน	<ul style="list-style-type: none"> - Self-employed ที่เป็น permanent resident และ citizen จะได้รับเงินชดเชยวันละ 100 ดอลลาร์สิงคโปร์ - บุคลากรด้านการแพทย์ที่ต้องยกเลิกแผนการพักผ่อนและการท่องเที่ยว เพื่อเพิ่มกำลังแรงงานรองรับสถานการณ์ที่โรงพยาบาลสามารถนำจดหมายจากผู้จ้างไปขอคืนเงินจากผู้ประกอบการท่องเที่ยวได้เต็มจำนวน - Citizen (ไม่รวม permanent resident) ที่มีอายุ 21 ปีขึ้นไปจะได้รับเงิน 100-300 ดอลลาร์สิงคโปร์

ลักษณะมาตรการช่วยเหลือ	รายละเอียด
	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้สูงอายุที่อายุมากกว่า 50 ปีขึ้นไป และ citizen อายุ 21 ปีขึ้นไป ที่พักอาศัยในบ้านรัฐขนาดไม่เกินสองห้อง จะได้รับเงินเพิ่ม 100 ดอลลาร์สิงคโปร์ - สนับสนุนค่าใช้จ่ายไฟฟ้าและน้ำประปา เพิ่มขึ้นอย่างน้อย 1 เท่า ตามขนาดของครัวเรือน - โครงการค้ำค่าส่วนกลางบ้านของรัฐต่อเนื่องอีก 1 ปี - เพิ่มเงินสนับสนุนของรัฐในโครงการสนับสนุนผู้มีรายได้น้อยอีก 20% จากเงินในโครงการปีที่แล้ว และเป็นมูลค่าอย่างต่ำ 100 ดอลลาร์สิงคโปร์ต่อคน - กลุ่มรถแท็กซี่ และรถเช่าส่วนบุคคล ตั้งกองทุน Special Relief Fund (SRF) พนักงานขับรถ จะได้รับเงินชดเชยไม่เกิน 20 ดอลลาร์สิงคโปร์ต่อคันต่อวัน เป็นเวลา 3 เดือน - เพิ่มเงินที่ให้แก่ชาวสิงคโปร์ทุกคนโดยตรงคนละ 300 600 หรือ 900 ดอลลาร์สิงคโปร์ปริมาณเงินขึ้นกับรายได้ต่อปี - เพิ่มเงินที่ให้แก่พ่อแม่ที่มีลูกอายุไม่เกิน 20 ปีจากคนละ 100 ดอลลาร์สิงคโปร์เป็นคนละ 300 ดอลลาร์สิงคโปร์ - ให้เงินผู้สูงอายุตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไปคนละ 100 ดอลลาร์สิงคโปร์ - ลดค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ได้แก่ ค่าธรรมเนียมและค่าปรับที่ต้องจ่ายให้รัฐบาลเป็นเวลา 1 ปี ระงับการจ่ายหนี้เพื่อการศึกษา 1 ปี ระงับค่าปรับจากจ่ายค่าเช่าบ้านเช่าเป็นเวลา 3 เดือน

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย (2564)

16) ฟิลิปปินส์

รัฐบาลฟิลิปปินส์ประกาศใช้มาตรการทางการคลัง เพื่อช่วยเหลือผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของโควิด-19 และกระตุ้นเศรษฐกิจ มูลค่ารวม 27.1 พันล้านเปโซ และรัฐบาลได้ทยอยออกมาตรการเพิ่มเติมเพื่อช่วยเหลือประชาชนและภาคธุรกิจที่ได้รับผลกระทบ โดยมาตรการที่ออกมาในระยะที่ 1 (Bayanihan 1) มีมูลค่าประมาณ 514.4 พันล้านเปโซ (11 ก.ย. 63) รัฐบาลได้ออกมาตรการระยะที่ 2 (Bayanihan 2) มูลค่าประมาณ 165.5 พันล้านเปโซ เพื่อใช้เป็นงบประมาณสนับสนุนด้านการแพทย์ และช่วยเหลือประชาชนและภาคธุรกิจที่ยังคงได้รับผลกระทบจากสถานการณ์แพร่ระบาดที่รุนแรง โดยมาตรการที่ออกมาทั้งหมดมูลค่าประมาณ 679.9 พันล้านเปโซ (คิดเป็น 3.5 % ต่อ GDP ฟิลิปปินส์) ซึ่งเป็นสัดส่วนการใช้จ่ายด้านเงินช่วยเหลือ เงินโอน และภาษี คิดเป็น 2.8% ต่อ GDP ขณะที่ยังประมาณ

ด้านสินเชื่อคิดเป็น 0.7% ต่อ GDP ซึ่งได้ออกมาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการดังนี้ (ตารางที่ 2.16)

ตารางที่ 2.16 ลักษณะมาตรการช่วยเหลือของฟิลิปปินส์

ลักษณะมาตรการช่วยเหลือ	รายละเอียด
มาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน	<ul style="list-style-type: none"> - จัดสรรงบประมาณเพื่อช่วยเหลือแรงงานที่ตกงาน (dislocated worker) - การเพิ่มทักษะ upskills และ reskills รวมทั้งมีคอร์สเรียนฟรีผ่านมือถือและคอมพิวเตอร์ - รัฐบาลให้เงินช่วยเหลือ 5,000-8,000 เปโซต่อเดือน (ขึ้นอยู่กับพื้นที่) แก่ครัวเรือนที่มีรายได้น้อยเป็นระยะเวลา 2 เดือน - ช่วยเหลือแรงงานชาวฟิลิปปินส์ในต่างประเทศที่ได้รับผลกระทบ - ลดหย่อนภาษีเต็มจำนวนสำหรับการบริจาค - ขยายระยะเวลาการจ่ายภาษีเงินได้ออกไป - จัดสรรสินเชื่อภายใต้โครงการของ Government Service Insurance System (GSIS) ให้แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐรวมถึงผู้เกษียณที่ได้รับผลกระทบ - ช่วยเหลือผู้ที่ได้รับผลกระทบทางสุขภาพ - จัดสรรสินเชื่ออัตราดอกเบี้ยต่ำภายใต้โครงการ Rehabilitation Support Program on Severe Events (RESPONSE) และ ธนาคาร LANDBANK ให้ปรับโครงสร้างการกู้โดยขยายระยะเวลาการกู้ด้วยอัตราดอกเบี้ยคงที่ - ยกเว้นค่าธรรมเนียมสำหรับการใช้ online banking platforms หรือ electronic money - จัดสรรสินเชื่อพร้อมอัตราดอกเบี้ย 0% เพื่อช่วยเหลือด้านการเงินแก่ชานาและชาวประมง - ให้เงินสนับสนุนค่าจ้างแก่ลูกจ้างในธุรกิจขนาดเล็กที่ได้รับผลกระทบจากการใช้มาตรการปิดเมือง โดยจะให้เงินช่วยเหลือ 5,000-8,000 เปโซต่อเดือน - จัดสรรเงินช่วยเหลือบุคลากรทางการแพทย์ เช่น ให้เงินช่วยเหลือค่าความเสี่ยง เงินชดเชยกรณีติดเชื้อไวรัส

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย (2564)

จากภาพรวมมาตรการทั้ง 16 ประเทศ เพื่อช่วยเหลือผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของโควิด-19 พบว่าทางภาครัฐได้ให้ความสำคัญของภาคครัวเรือน โดยได้ออกมาตรการช่วยเหลือทั้งส่วนของที่อยู่อาศัย ด้านอาชีพ ด้านการจ้างงานและเงินเดือน รวมทั้งด้านการศึกษา ที่เกี่ยวข้องกับการใช้จ่ายในการอยู่อาศัยทั้งสิ้น

เมื่อพิจารณาแยกในแต่ละประเทศพบว่า มาเลเซีย มีมาตรการการดูแลครัวเรือนและการจ้างงานมากที่สุด ถึง 10 มาตรการ อันดับที่สองมี 9 มาตรการ คือ อิตาลี และอันดับที่สามมี 8 มาตรการคือ สหราชอาณาจักร สิงคโปร์ และฟิลิปปินส์

ลักษณะมาตรการแต่ละด้านพบว่า (ตารางที่ 2.17)

1. **ด้านครัวเรือนและที่อยู่อาศัย** มีจำนวนมากที่สุด 6 ประเทศ คือ ลักษณะในการให้เงินเยียวยาในครัวเรือนที่มีบุตร และช่วยเหลือการชำระค่างวดที่อยู่อาศัย
2. **ด้านภาษี** มีจำนวนมากที่สุด 5 ประเทศ คือ การปรับลดภาษีเงินเดือนและรายได้
3. **ด้านการจ้างงานและเงินเดือน** มีจำนวนมากที่สุด 7 ประเทศ คือ ลักษณะในการสร้างแหล่งงาน เพิ่มความสามารถของแรงงาน
4. **ด้านการศึกษา** มีจำนวนมากที่สุด 4 ประเทศ คือการช่วยเหลือค่าดอกเบี้ยยเงินกู้เพื่อการศึกษา

ตารางที่ 2.17 สรุปมาตรการช่วยเหลือครัวเรือนในช่วงวิกฤตโควิด-19 ของทั้ง 16 ประเทศ

ลักษณะของมาตรการ การดูแลครัวเรือน	ประเทศ														รวม		
	สหรัฐอเมริกา	เยอรมนี	ฝรั่งเศส	อิตาลี	สเปน	สหราชอาณาจักร	ญี่ปุ่น	ออสเตรเลีย	จีน	ฮ่องกง	เกาหลีใต้	ไต้หวัน	มาเลเซีย	อินโดนีเซีย		สิงคโปร์	ฟิลิปปินส์
ด้านครัวเรือน	ให้เงินเยียวยาในครัวเรือนที่มีบุตร	-	✓	-	✓	-	-	✓	✓	-	-	✓	-	-	✓	-	6
	จัดสรรสินเชื่อฉุกเฉินและอัตราดอกเบี้ยพิเศษ	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	✓	2
	ให้เงินอุดหนุนประชาชนที่เป็น permanent resident และ citizen	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	✓	-	-	-	✓	-	3
	ลดค่าบริการด้านคมนาคม	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	✓	-	-	2
	ช่วยเหลือคนโสด ผู้สูงอายุ รวมถึงกลุ่มเด็ก และเยาวชนที่พิการ	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	✓	✓	✓	✓	-	5
	ให้เงินช่วยเหลือแก่ผู้มีรายได้น้อย	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	✓	✓	3
ด้านที่อยู่อาศัย	ช่วยเหลือการชำระค่าเช่าที่อยู่อาศัย	✓	-	-	✓	✓	✓	-	-	-	-	-	✓	✓	-	-	6
	ผ่อนเกณฑ์การยึดทรัพย์อสังหาริมทรัพย์	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1
	ช่วยเหลือด้านสาธารณสุขโรค	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	✓	-	✓	✓	✓	-	5
	ช่วยเหลือด้านค่าธรรมเนียมในการซื้อขายที่อยู่อาศัย	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1
	ให้เงินสนับสนุนครัวเรือนที่สร้างบ้านใหม่ หรือ renovate บ้านปัจจุบัน	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1
ด้านภาษี	การปรับลดภาษีเงินเดือนและรายได้	✓	-	-	✓	-	✓	-	-	✓	-	-	-	✓	-	-	5
	ปรับเพิ่มรายได้ขั้นต่ำที่ต้องเสียภาษี	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1
	การเลื่อนจ่ายภาษีครอบครัวบุคคลธรรมดา	-	-	-	✓	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	3
	บุคคลธรรมดาที่บริจาคจะได้รับ tax credit หรือลดหย่อนภาษีเต็มจำนวน	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	2
ด้านการจ้างงานและเงินเดือน	งบบonusประกันสังคม	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1
	ประกันการว่างงาน, paid sick leave	✓	-	-	✓	✓	✓	-	-	-	-	✓	✓	-	-	-	6
	ควบคุมการลดชั่วโมงการทำงานและค่าจ้างของลูกจ้าง	-	-	✓	✓	-	-	✓	-	-	✓	-	-	-	-	-	4
	การให้เงินฉุกเฉินให้ผู้ที่ต้องออกจากงาน	-	-	-	✓	✓	-	✓	✓	-	-	✓	-	-	-	✓	6
	สร้างแหล่งงาน เพิ่มความสามารถของแรงงาน	-	-	-	-	-	✓	-	✓	✓	✓	-	✓	-	-	✓	7
	สนับสนุนธุรกิจการให้บริการและการท่องเที่ยว	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	✓	-	✓	-	✓	-	4
	อนุญาตให้ถอนเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพก่อนได้	-	-	-	-	-	-	✓	✓	-	-	-	✓	-	-	-	3
	เงินอุดหนุนพิเศษ สำหรับบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมโรค	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	✓	✓	✓	4
	จัดสรรสินเชื่อแก่ขบวนการและชาวประมง	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	1
	ด้านการศึกษา	ช่วยเหลือค่าดอกเบี้ยเงินกู้เพื่อการศึกษา	✓	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	✓	-	✓	-	-
จัดหางานให้ครูที่ตกงานหรือกำลังว่างงาน		-	-	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1
ช่วยเหลือนักเรียนที่ได้รับผลกระทบ		-	-	-	-	✓	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2
ยกเว้นค่าธรรมเนียมค่าบริการการศึกษา		-	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	-	1
รวม	6	3	1	9	5	8	6	5	2	7	5	3	10	5	8	8	

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย (2564)

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทบทวนงานวิจัยทั้งหมด 5 เรื่อง ตั้งแต่ปี 2544-2561 ดังนี้ (ตารางที่ 2.18)

ตารางที่ 2.18 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัย/ปี	ชื่องานวิจัย	วัตถุประสงค์	ข้อค้นพบสำคัญในงานวิจัย
ชูลีกร เหมือละม้าย ปี 2544	ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของครัวเรือน : กรณีศึกษาเทศบาลตำบลบางเสาธง อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ	1. เพื่อศึกษาค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของครัวเรือน ในเขตเทศบาลตำบลบางเสาธง อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ 2. เพื่อเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของครัวเรือนที่มีระดับรายได้ต่างกัน ในเขตเทศบาลตำบลบางเสาธง อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ	ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยคิดเป็นร้อยละ 36.13 ของค่าใช้จ่ายครัวเรือนโดยรวม เมื่อแบ่งค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยเป็นค่าใช้จ่ายในการครอบครองที่อยู่อาศัย คิดเป็นร้อยละ 21.20 ของค่าใช้จ่ายครัวเรือน และเป็นค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัย คิดเป็นร้อยละ 27.19 ของค่าใช้จ่ายครัวเรือน
อลงกรณ์ จันทร์เกษม ปี 2547	ปัจจัยการตัดสินใจเลือกที่อยู่อาศัยของผู้ที่ทำงานในนิคมอุตสาหกรรม : กรณีศึกษา โรงงานขนาดใหญ่ในเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี	1. เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการอยู่อาศัยของผู้ที่ทำงานในเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมนวนคร 2. เพื่อศึกษาความต้องการและปัจจัยการตัดสินใจเลือกที่อยู่อาศัยของผู้ที่ทำงานในเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมนวนคร	ด้านสภาพและปัญหาการอยู่อาศัยส่วนใหญ่มีปัญหาเรื่องสิ่งแวดล้อม ความสะดวกในชีวิตและทรัพย์สิน พื้นที่ใช้สอยไม่เพียงพอ และรูปแบบไม่เหมาะสม ซึ่งปัจจัยการตัดสินใจเลือกที่อยู่อาศัยของผู้ที่ทำงานในเขตฯ คือ ความมั่นคงหรือระยะเวลาการทำงาน รายได้ ประจำที่ พอเพียง และสภาพของครอบครัว
สมภูมิ แสวงกุล ปี 2551	การย้ายถิ่น การปรับตัวและความตั้งใจตั้งถิ่นฐานอย่างถาวรของแรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดปทุมธานี	1. เพื่อศึกษาลักษณะการย้ายถิ่นในช่วงก่อนการย้ายถิ่น ช่วงย้ายถิ่น และช่วงภายหลังการย้ายถิ่นของแรงงาน ที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดปทุมธานี 2. เพื่อศึกษาการปรับตัวของแรงงาน ที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัด	เหตุผลหลักในการย้ายถิ่นคือ รายได้ในถิ่นต้นทางน้อยไม่เพียงพอต่อการดำเนินชีวิต และแรงงานย้ายถิ่นส่วนใหญ่ ร้อยละ 78.8 ไม่มีความตั้งใจตั้งถิ่นฐานอย่างถาวรในจังหวัดปทุมธานี ซึ่งตัวแปรที่อธิบายการผันแปรของการปรับตัวและความตั้งใจตั้งถิ่นฐานอย่างถาวรได้ดีที่สุดคือ ระยะเวลาที่อาศัยในถิ่นปลายทาง อายุ สถานภาพสมรส และรายได้

ผู้วิจัย/ปี	ชื่องานวิจัย	วัตถุประสงค์	ข้อค้นพบสำคัญในงานวิจัย
		<p>ปทุมธานี</p> <p>3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจตั้งถิ่นฐานอย่างถาวรของแรงงานที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดปทุมธานี</p> <p>4. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการปรับตัวและความตั้งใจตั้งถิ่นฐานอย่างถาวรของแรงงานที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดปทุมธานี</p>	
<p>ธัญชัย อภิวัตมงคล ปี 2552</p>	<p>ความสามารถในการจ่ายเพื่อการครอบครองที่อยู่อาศัยของผู้มีรายได้ปานกลาง : กรณีศึกษาผู้ที่ทำงานในอาคารสำนักงานพื้นที่ถนนรัชดาภิเษก กรุงเทพมหานคร</p>	<p>1. เพื่อศึกษาค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของครัวเรือนของผู้มีรายได้ปานกลาง กรณีศึกษา ผู้ที่ทำงานในอาคารสำนักงานพื้นที่ถนนรัชดาภิเษก</p> <p>2. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความสามารถในการจ่ายเพื่อการครอบครองที่อยู่อาศัยของผู้มีรายได้ปานกลาง กรณีศึกษา ผู้ที่ทำงานในอาคารสำนักงานพื้นที่ถนนรัชดาภิเษก</p>	<p>ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยคิดเป็นร้อยละ 22.86 ของค่าใช้จ่ายครัวเรือนโดยรวม โดยค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยเป็นค่าใช้จ่ายในการครอบครองที่อยู่อาศัยคิดเป็นร้อยละ 28.41 ของค่าใช้จ่ายครัวเรือน และกลุ่มที่ไม่มีค่าใช้จ่ายในการครอบครองที่อยู่อาศัย พบว่ามีค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยเฉลี่ยต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 5.17 ของรายได้ครัวเรือน</p>
<p>นนรัช วมงคลชัย ปี 2561</p>	<p>สภาพการอยู่อาศัยของผู้ค้าแผงลอยอาหารในย่านเยาวราช</p>	<p>1. เพื่อศึกษาลักษณะสังคม เศรษฐกิจ และลักษณะการประกอบอาชีพของเจ้าของกิจการแผงลอยอาหารย่านเยาวราช</p> <p>2. เพื่อศึกษาลักษณะที่พักอาศัยและการอยู่อาศัยที่เกี่ยวข้องกับการประกอบ</p>	<p>1. ร้อยละ 62.4 ประกอบอาชีพและอยู่อาศัยในย่านนานกว่า 20 ปี และร้อยละ 37.6 เป็นกลุ่มคนต่างถิ่นย้ายเข้ามาทำการค้าในย่านเยาวราช</p> <p>2. ผู้ค้าแผงลอยอาหารส่วนใหญ่พักอาศัยในอาคารพาณิชย์ ห้องเช่าและทาวน์เฮาส์ตามลำดับ</p>

ผู้วิจัย/ปี	ชื่องานวิจัย	วัตถุประสงค์	ข้อค้นพบสำคัญในงานวิจัย
		อาชีพของเจ้าของกิจการ แผงลอยอาหารย่าน เยาวราช 3) เพื่อวิเคราะห์ ความสัมพันธ์ของการ ประกอบอาชีพแผงลอย อาหารกับการอยู่อาศัย ในที่ พักอาศัยของเจ้าของกิจการ แผงลอยอาหารเยาวราช	3.ผู้ค้าแผงลอยอาหารใช้ที่พักอาศัย เพื่อทั้งการอยู่อาศัยและจัดเตรียม อาหารเพื่อไปขายที่แผงลอยที่เยาวราช

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

- 1. ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของครัวเรือน** แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ 1.ค่าใช้จ่ายในการครอบครองที่อยู่อาศัย ได้แก่ ค่าซื้อบ้าน (ทั้งการซื้อบ้านด้วยเงินสดทั้งหมด และการผ่อนชำระ) ค่าเช่าซื้อบ้าน (ค่าเช่าซื้อที่ชำระเป็นระยะๆ กับการเคหะแห่งชาติ) และค่าเช่าบ้าน 2.ค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัย ได้แก่ ค่าต่อเติมที่อยู่อาศัย ค่าซ่อมแซมและบำรุงรักษาที่อยู่อาศัย ค่าเฟอร์นิเจอร์และตกแต่ง ค่าดูแลชุมชน ค่าเบี้ยประกันภัย ค่าภาษีโรงเรือน ค่าน้ำค่าไฟ และค่าโทรศัพท์ โดยค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยคิดเป็นประมาณร้อยละ 20 ถึงร้อยละ 30 ของค่าใช้จ่ายครัวเรือน ซึ่งปัจจัยหลักที่มีผลต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย คือรายได้ในการประกอบอาชีพ และความมั่นคงในหน้าที่การงาน
- 2. ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัย** พบว่า ในการพิจารณาจะซื้อหรือเช่า จะต้องมียุทธศาสตร์ชัดเจนแน่นอนเพื่อวางแผนการเงิน ทั้งนี้ต้องแน่ใจในความมั่นคงทางอาชีพของตนเอง ทั้งช่องทางการได้มาซึ่งรายได้ ทำเลของที่อยู่อาศัย รวมทั้งมาตรการช่วยเหลือทางการเงินจากภาครัฐ ให้เหมาะสมกับครัวเรือน ซึ่งในการพิจารณาเลือกลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยนั้นจะเป็นภาระในระยะยาว หากตัดสินใจซื้อ และเมื่อต้องเผชิญกับภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจ จึงจำเป็นจะต้องมีแผนสำรองทางการเงินเช่นกัน
- 3. จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง**
 - (1) ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย เป็นค่าใช้จ่ายที่สำคัญ และเป็นค่าใช้จ่ายประจำในทุกเดือน อยู่ที่เฉลี่ยร้อยละ 20-30 ของค่าใช้จ่ายครัวเรือนทั้งหมด
 - (2) ทางด้านเหตุผลที่สำคัญในการย้ายถิ่นคือ รายได้ในถิ่นต้นทางน้อยไม่เพียงพอต่อการดำเนินชีวิต และแรงงานย้ายถิ่นส่วนใหญ่ ไม่มีความตั้งใจตั้งถิ่นฐานอย่างถาวรในจังหวัดปทุมธานี ซึ่งตัวแปรที่สำคัญนี้คือ ระยะเวลาที่อาศัยในถิ่นปลายทาง อายุ สถานภาพสมรส และรายได้

- (3) ข้อค้นพบที่สำคัญในการเลือกพักอาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรม หรือใกล้แหล่งงาน คือ ต้องการความมั่นคงหรือระยะเวลาการทำงานรายได้ประจำที่พอเพียง และสภาพของครอบครัว ซึ่งได้พบปัญหาด้านสภาพความเป็นอยู่ และปัญหาเรื่องสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน พื้นที่ใช้สอยไม่เพียงพอ
- (4) ลักษณะการอยู่อาศัยของผู้ค้าอาหาร ส่วนใหญ่พักอาศัยในอาคารพาณิชย์ ห้องเช่าและทาวน์เฮาส์ ซึ่งที่อยู่อาศัยมีไว้เพื่อทั้งการอยู่อาศัยและจัดเตรียมอาหารไว้ในการประกอบกิจการ

แม้ว่ากลุ่มผู้ประกอบการอาชีพค้าอาหารจะเป็นหนึ่งในกลุ่มที่ประกอบอาชีพอิสระ มีรายได้ไม่คงที่ แต่ในส่วนตัวค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย กลับเป็นค่าใช้จ่ายที่ประจำ และมีระยะเวลาในการชำระที่นาน กลุ่มผู้ค้าอาหารยังต้องพิจารณาในการเลือกลักษณะที่อยู่อาศัยให้เหมาะสมกับครัวเรือน และการประกอบกิจการ โดยงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่าได้มีการศึกษาเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของครัวเรือน และสภาพการอยู่อาศัยของผู้ค้าแผงลอยอาหารในสภาวะปกติ แต่ยังขาดการวิเคราะห์ในช่วงที่เกิดวิกฤตที่ส่งผลต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และวิธีการแก้ไขกับปัญหาดังกล่าว จากกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนคร จังหวัดปทุมธานีไปกำหนดกรอบแนวคิดต่อไปในบทที่ 3

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

จากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้นำมาสู่การวิจัยเรื่อง “ผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ในช่วง พ.ศ. 2563 – 2564” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็น (non-probability sampling techniques) เนื่องจากกลุ่มผู้ค้าอาหารที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ต่อค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยไม่ปรากฏจำนวนที่แน่ชัด ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกรายบุคคล (in-depth interview) ซึ่งเลือกตัวอย่างแบบบังเอิญ (accidental sampling) เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล จากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อหาข้อสรุปตามแนวทางของวัตถุประสงค์งานวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดรายละเอียดของแนวทางในการดำเนินการวิจัยในเรื่องของกรอบแนวคิด ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ขั้นตอนการศึกษา การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.1 กรอบแนวคิดในงานวิจัย

ในการศึกษาวิจัยนี้ได้กำหนดกรอบแนวคิดงานวิจัยที่สำคัญ โดยศึกษาลักษณะค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย ผลกระทบจากวิกฤต และแนวทางการแก้ไขของผู้ค้าอาหารที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 โดยแบ่งกรอบแนวคิดเป็น 2 ส่วน (ภาพที่ 3.1) ได้แก่

1) ก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 ประกอบไปด้วย

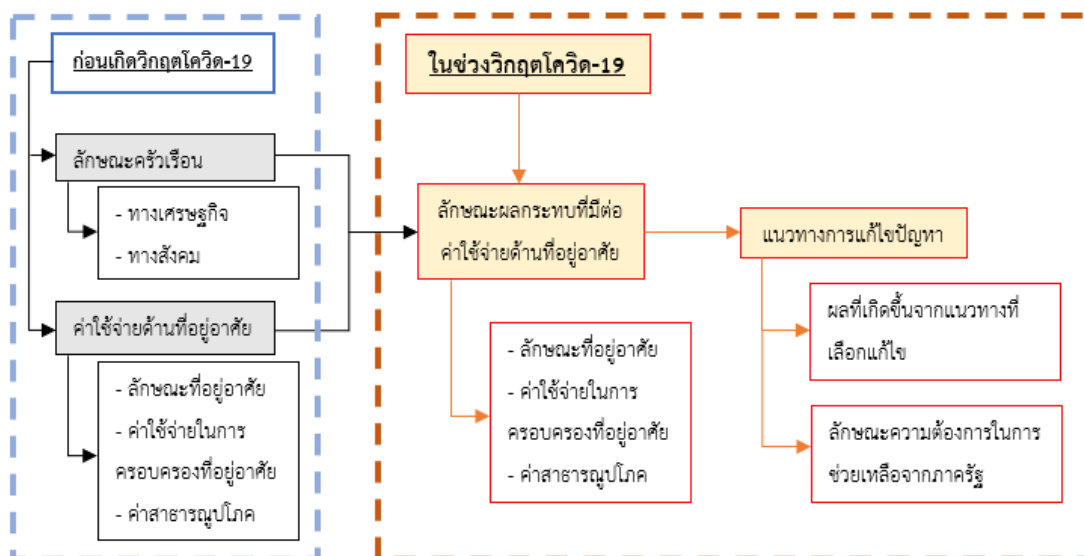
(1) ลักษณะครัวเรือน ได้แก่ ทางสังคม เศรษฐกิจของครัวเรือน

(2) ลักษณะค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย ได้แก่ ลักษณะที่อยู่อาศัย ค่าใช้จ่ายในการครอบครองที่อยู่อาศัย และค่าสาธารณูปโภค

2) ก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 ประกอบไปด้วย

(1) ลักษณะผลกระทบที่มีต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย ได้แก่ ลักษณะที่อยู่อาศัย ค่าใช้จ่ายในการครอบครองที่อยู่อาศัย และค่าสาธารณูปโภค

(2) แนวทางการแก้ไขปัญหา ได้แก่ ผลที่เกิดขึ้นจากแนวทางแก้ไขที่ได้เลือกไว้ รวมทั้งลักษณะความต้องการช่วยเหลือจากภาครัฐ

ภาพที่ 3.1 กรอบแนวความคิดในงานวิจัย
ที่มา : จากการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ

- (1) ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย หมายถึง 1. ค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยและ 2. ค่าสาธารณูปโภค เช่น ก๊าซหุงต้ม ไฟฟ้าและน้ำประปา

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็น เนื่องจากกลุ่มผู้ค้าอาหารที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ต่อค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยไม่ปรากฏจำนวนที่แน่ชัด ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบบังเอิญ (accidental sampling) โดยการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างใช้เกณฑ์ร้อยละ ซึ่งจำนวนประชากรมีทั้งหมด 157 คน ใช้กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 15 – 30 (วาโร เห่งสวัสดิ์, 2553)

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มผู้ค้าอาหารออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ (1) กลุ่ม A ร้านค้าแผงลอยอาหาร (2) กลุ่ม B ร้านอาหารได้หอพักอาศัยและ (3) กลุ่ม C ร้านอาคารพาณิชย์ และได้เก็บตัวอย่างกลุ่มละอย่างน้อย 15 ตัวอย่าง เพื่อนำมาเปรียบเทียบกันแต่ละกลุ่มอีกครั้ง (ภาพที่ 3.3)

จากการรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีดังกล่าว ผู้วิจัยได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 45 ตัวอย่าง โดยเก็บข้อมูลระหว่างเดือน ธันวาคม 2564 ถึง กุมภาพันธ์ 2565 (ตารางที่ 3.1)

ตารางที่ 3.1 ผู้ประกอบกิจการค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ลำดับ	กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนทั้งหมด	จำนวนตัวอย่าง	ร้อยละของ

		(คน)	(ตัวอย่าง)	จำนวนตัวอย่าง
1	ผู้ค้าแผงลอยอาหาร	72	15	20%
2	ผู้ค้าอาหารใต้หอพักอาศัย	28	15	50%
3	ผู้ค้าอาหารอาคารพาณิชย์	57	15	27%
รวม		157	45	28%

ที่มา : สํารวจโดยผู้วิจัย ณ นิคมอุตสาหกรรมนวนคร จ.ปทุมธานี วันที่ 24 และ 27 ต.ค. 64 เวลา 13.00–16.00 น.

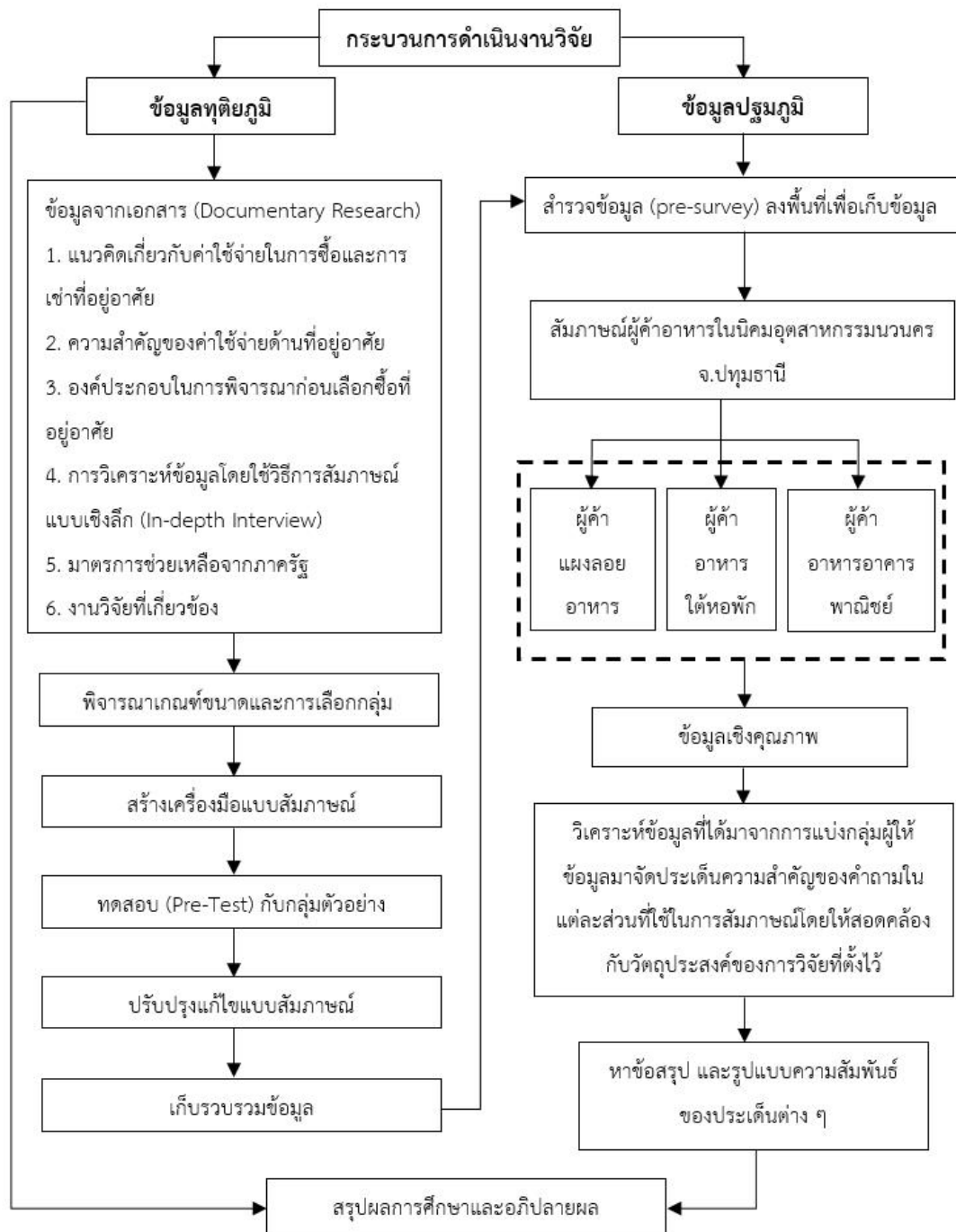

ภาพที่ 3.2 ลักษณะร้านแผงลอยอาหาร(ภาพซ้าย), ร้านอาหารใต้หอพักอาศัย(ภาพกลาง)
และร้านอาหารอาคารพาณิชย์(ภาพขวา)

ที่มา : จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัยเมื่อวันที่ 27 ตุลาคม 2564

วิธีการคัดกรองกลุ่มตัวอย่างที่จะเข้ามาในกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้คำถามในการคัดกรองคือ “จากสถานการณ์วิกฤตโควิด-19 ท่านได้รับผลกระทบต่อค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยหรือไม่” และ “ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยในปัจจุบันของท่านเป็นแบบใด” เพื่อเป็นการคัดกรองผู้ให้สัมภาษณ์มีลักษณะทางเศรษฐกิจคือ “ได้รับผลกระทบ” และ “เป็นผู้ที่มีภาระค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย”

การวิจัยครั้งนี้มีการอ้างอิงข้อมูลจากเอกสาร ซึ่งรวบรวมข้อมูลแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมากำหนดลักษณะกลุ่มตัวอย่าง รวมถึงสร้างเครื่องมือในงานวิจัยเป็นแบบสัมภาษณ์ แล้วทำการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือในงานวิจัย หลังจากนั้นดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจาก 3 กลุ่มตัวอย่าง ทำการจัดระเบียบข้อมูล พร้อมทั้งวิเคราะห์หาข้อสรุปและหารูปแบบความสัมพันธ์ของประเด็นต่างๆ สรุปผลการศึกษา และอภิปรายผล ดังแสดงในผังการดำเนินงานวิจัยนี้ (ภาพที่ 3.4)

ภาพที่ 3.3 ผังการดำเนินงานวิจัย

ที่มา : ผู้วิจัย (2564)

3.2.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกรายบุคคล (In-depth interview) เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล

1) รวบรวมข้อมูลมาตรการควบคุมโรคโควิด-19 การประเทศพื้นที่ควบคุม มาตรการช่วยเหลือภาคครัวเรือนทั้งไทยและต่างประเทศ จากแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ เว็บไซต์ข่าวสารของธนาคารแห่งประเทศไทยและธนาคารอาคารสงเคราะห์ รวมถึงเว็บไซต์ข่าวสารจากธนาคารพาณิชย์และประกาศจากรัฐบาล

2) ลงพื้นที่สำรวจลักษณะที่อยู่อาศัย โดยไปยังพื้นที่โซนที่อยู่อาศัยของนิคมอุตสาหกรรม ซึ่งในละแวกจะมีร้านค้าอาหารอยู่ และรวบรวมข้อมูลจากลักษณะร้านค้าอาหาร ราคาอาหาร รวมถึงประเภทที่อยู่อาศัย จากนั้นสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับผลกระทบของค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย แนวทางการแก้ไขและผลที่เกิดขึ้นจากการเลือกแนวทางดังกล่าว รวมถึงลักษณะความต้องการในการช่วยเหลือจากภาครัฐของผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

3.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกรายบุคคล (In-depth interview) เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล แล้วนำผลการเก็บข้อมูลมาวิเคราะห์ในเชิงคุณภาพ จากบทสัมภาษณ์ทั้ง 45 ตัวอย่างโดยละเอียด เพื่อหาข้อสรุปตามแนวทางของวัตถุประสงค์การวิจัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะเศรษฐกิจ สังคม และที่อยู่อาศัย รวมถึงผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยและความต้องการมาตรการความช่วยเหลือจากภาครัฐ ของผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ประกอบด้วยคำถามทั้งหมด 29 ข้อ แบ่งออกเป็น 6 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ลักษณะทางเศรษฐกิจ และสังคมของผู้ให้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 2 ลักษณะการประกอบอาชีพของผู้ให้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 3 ลักษณะการอยู่อาศัยของผู้ให้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 4 ผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่ผู้ให้สัมภาษณ์ได้รับ

ส่วนที่ 5 วิธีการแก้ไขปัญหาด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัย และผลที่ได้รับจากการเลือกวิธีดังกล่าว

ส่วนที่ 6 ความต้องการการช่วยเหลือจากภาครัฐที่เกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัย

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

- 1) การจัดกลุ่มประเภทของผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร โดยแยกตามลักษณะร้านค้าอาหาร ออกเป็น 3 กลุ่มได้แก่ ร้านแผงลอยอาหาร ร้านอาหารใต้หอพักอาศัย และร้านอาหารอาคารพาณิชย์
- 2) การเปรียบเทียบข้อมูลจากการรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิและสัมภาษณ์มี 3 ประเด็นสำคัญ ได้แก่
 - มาตรการช่วยเหลือด้านที่อยู่อาศัยของภาครัฐทั้งไทยและต่างประเทศ
 - เปรียบเทียบค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยในช่วงก่อนและช่วงที่เกิดวิกฤตโควิด-19
 - เปรียบเทียบผลกระทบค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยระหว่างกลุ่มเช่าและกลุ่มซื้อที่อยู่อาศัย
- 3) วิเคราะห์ลักษณะแนวทางการแก้ไขปัญหา และผลที่ได้รับจากการเลือกวิธีดังกล่าว รวมถึงลักษณะความ ต้องการช่วยเหลือจากภาครัฐ

3.4 ปัญหาอุปสรรคจากการวิจัย

- 1) ข้อจำกัดด้านกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลของงานวิจัยนี้ เนื่องจากมีหนึ่งในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ค้าแผงลอยอาหารมีความไม่แน่นอน ในการเปิดกิจการ ทำให้จำนวนผู้ค้าแผงลอยอาหารมีจำนวนไม่คงที่ ดังนั้นผู้วิจัยจึงยึดจำนวนกลุ่มตามวันเวลา และสถานที่ตามที่ระบุในงานวิจัย
- 2) การเข้าถึงข้อมูลในการสำรวจพื้นที่ร้านค้าของผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนครมีความเสี่ยงในการควบคุมโรคติดต่อ เนื่องจากลงพื้นที่อยู่ระหว่างเดือน ธันวาคม 2564 ถึง กุมภาพันธ์ 2565 ซึ่งเป็นช่วงที่กำลังแพร่ระบาดของโควิด-19 สายพันธุ์โอมิครอน จึงมีความเสี่ยงในการลงพื้นที่สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้ค้าอาหาร
- 3) เนื่องจากเนื้อหาการสัมภาษณ์ เกี่ยวข้องกับรายได้ และค่าใช้จ่ายของครัวเรือน ผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรม ส่วนใหญ่กังวลในการให้ข้อมูล เพราะกลัวเรื่องการเสียภาษี และกังวลว่าผู้วิจัยเป็นคนของรัฐ การสัมภาษณ์จะต้องแต่งกายที่บ่งบอกว่าเป็นนิสิตจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใส่เสื้อที่มีสัญลักษณ์ของจุฬาฯ และแสดงบัตรนิสิต ทุกครั้งในการขอสัมภาษณ์ รวมทั้งผู้วิจัยจะต้องเป็นลูกค้าต้องสั่งอาหาร นั่งทานที่ร้านให้มีบรรยากาศเหมือนปรึกษากันมากกว่าการสัมภาษณ์อย่างเป็นทางการ เพื่อลดการเกิดข้อผิดพลาดของข้อมูลที่ได้

3.5 การดำเนินการวิจัย

ตารางที่ 3.2 ตารางแสดงการดำเนินการวิจัย

เรื่อง	พ.ศ. 2564							พ.ศ. 2565							
	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.
1 รวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องและทบทวนวรรณกรรม	■	■	■	■	■	■									
2 ออกแบบเครื่องมือในงานวิจัย				■	■	■									
3 นำเสนอโครงร่างวิทยานิพนธ์ (Proposal)					■	■	■								
4 ทดลองเก็บข้อมูลด้วยแบบสัมภาษณ์และปรับแก้ไข 2 ครั้ง						■	■	■							
5 เก็บข้อมูลด้วยแบบสัมภาษณ์						■	■	■	■						
6 วิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการศึกษา								■	■	■					
7 เขียนเล่มวิทยานิพนธ์										■	■	■	■	■	■
8 ส่งบทความวิชาการ														■	■
9 ส่งเล่มวิทยานิพนธ์															■
10 สอบวิทยานิพนธ์															■
11 แก้ไข และส่งวิทยานิพนธ์เล่มสมบูรณ์															■

ที่มา : ผู้วิจัย (2564)

บทที่ 4

มาตรการช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยในช่วงวิกฤตโควิด-19

มาตรการภาครัฐที่ช่วยเหลือผู้ที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ในประเทศไทย ผู้วิจัยพิจารณา มาตรการที่เกี่ยวข้องกับมาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน ที่เริ่มเกิดวิกฤตโควิด 19 ในช่วงเดือน มิถุนายน พ.ศ.2563 ถึงเดือน กรกฎาคม พ.ศ.2564 ซึ่งในการแก้ไขปัญหาและบรรเทาปัญหาจากวิกฤตโควิด-19 ที่ส่งผลกระทบต่อ ความเป็นอยู่ของครัวเรือน ทางภาครัฐจึงได้ออกมาตรการดูแลครัวเรือนและการจ้างงาน โดยแบ่งมาตรการช่วยเหลือ จาก 2 ส่วนสำคัญ คือ 1) หน่วยงานหรือองค์กรของรัฐ 2) ธนาคารพาณิชย์ และธนาคารของรัฐบาล ซึ่งมีมาตรการที่ สำคัญดังนี้

4.1 หน่วยงานหรือองค์กรของรัฐ

4.1.1 ภาครัฐ

จากมติที่ประชุมคณะรัฐมนตรี (ครม.) อนุมัติมาตรการเยียวยาประชาชนรอบใหม่ในกลุ่มแรงงานที่ได้รับ ผลกระทบจาก ประกาศ "เคอร์ฟิว" และ "ล็อกดาวน์" เฉพาะในพื้นที่ 13 จังหวัด พื้นที่สีแดงเข้ม หรือพื้นที่ควบคุม สูงสุดและเข้มงวด ประกอบด้วย กรุงเทพฯ นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ สมุทรสาคร นราธิวาส ปัตตานี ยะลา สงขลา ฉะเชิงเทรา ชลบุรี และพระนครศรีอยุธยา โดยจะมีรูปแบบการให้ความช่วยเหลือที่แตกต่างกันไป ซึ่งจะต้องอยู่ใน 9 หมวดกิจกรรม หรือ 9 กลุ่มอาชีพ (ไทยรัฐออนไลน์, 2564) ดังนี้

1. ที่พักแรมและบริการด้านอาหาร
2. การขนส่งและสถานที่เก็บสินค้า
3. การขายส่งและการขายปลีก การซ่อมยานยนต์
4. กิจกรรมการบริหารและบริการสนับสนุน
5. กิจกรรมวิชาชีพ วิทยาศาสตร์และกิจกรรมทางวิชาการ
6. ข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร
7. การก่อสร้าง
8. กิจกรรมการบริการด้านอื่นๆ
9. ศิลปะ ความบันเทิงและนันทนาการ

โดยจะแบ่งการช่วยเหลือออกเป็น 2 กลุ่มคือ 1. ผู้ประกันตน หรือผู้ที่อยู่ในระบบประกันสังคมและ 2. ผู้ที่อยู่นอกระบบประกันสังคม ซึ่งมีรูปแบบการช่วยเหลือดังนี้ (ตารางที่ 4.1)

ตารางที่ 4.1 แสดงมาตรการช่วยเหลือของ 9 กลุ่มอาชีพ โดยแบ่งตามระบบประกันสังคม

ผู้ประกันตน หรือผู้ที่อยู่ในระบบประกันสังคม	ผู้ที่ยอยู่นอกระบบประกันสังคม
<p>1. ผู้ประกันตนมาตรา 33 ที่อยู่ในกิจการ 9 หมวด รัฐ จะจ่ายเงินเยียวยาให้ 50% ของรายได้ (สูงสุดไม่เกิน 7,500 บาท) และจ่ายสมทบให้ลูกจ้างสัญชาติไทยที่ได้รับผลกระทบอีก 2,500 บาทต่อคน รวมแล้วได้สูงสุด 10,000 บาท แต่หากเป็นผู้ประกันตนมาตรา 33 ที่ไม่ได้รับผลกระทบจะไม่เข้าข่ายการเยียวยานี้</p> <p>2. นายจ้าง มาตรา 33 ในกิจการ 9 หมวด รัฐจะจ่ายให้ตามจำนวนลูกจ้าง 3,000 บาทต่อคน สูงสุดไม่เกิน 200 คน</p> <p>3. ผู้ประกันตนมาตรา 39 และมาตรา 40 สัญชาติไทย จะได้รับความช่วยเหลือคนละ 5,000 บาท</p>	<p>1. ผู้ที่ยอยู่นอกระบบมาตรา 33 หรือเป็นอาชีพอิสระ จะต้องเตรียมหลักฐานเพื่อลงทะเบียนเป็นผู้ประกันตน มาตรา 40 กับสำนักงานประกันสังคม ภายในเดือน กรกฎาคม 2564 เพื่อให้ได้รับการช่วยเหลือจำนวน 5,000 บาท</p> <p>2. ผู้ประกอบการ หรือ นายจ้าง ที่มีลูกจ้างแต่ปัจจุบัน ไม่ได้อยู่ในระบบประกันสังคม จะต้องขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประกันตนมาตรา 33 ภายในเดือนกรกฎาคม 2564 โดยรัฐบาลจะจ่ายเงินช่วยเหลือ ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> • นายจ้าง จะได้รับเงิน 3,000 บาทต่อหัว ลูกจ้าง สูงสุดไม่เกิน 200 คน • ลูกจ้างสัญชาติไทย จะได้รับเงินช่วยเหลือ 2,500 บาทต่อคน <p>3. ผู้ประกอบการที่ไม่ได้อยู่ในระบบประกันสังคมและไม่มีลูกจ้าง ให้เตรียมหลักฐานเพื่อลงทะเบียนเป็นผู้ประกันตนมาตรา 40 กับสำนักงานประกันสังคม ภายในเดือน กรกฎาคม 2564 เพื่อให้ได้รับการช่วยเหลือจำนวน 5,000 บาท</p>

ที่มา: ไทยรัฐออนไลน์ (2564) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

4.1.2 กระทรวงการคลัง

คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบการขยายระยะเวลามาตรการบรรเทาภาระค่าไฟฟ้าและค่าน้ำประปาให้แก่ 2 กลุ่ม คือ ผู้มีบัตรสวัสดิการแห่งรัฐ และประชาชนและธุรกิจทั่วประเทศ ตามที่กระทรวงการคลังเสนอมาตรการบรรเทาภาระค่าไฟฟ้าและค่าน้ำประปา มีวัตถุประสงค์เพื่อบรรเทาภาระค่าใช้จ่ายด้านสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. กลุ่มผู้มีบัตรสวัสดิการแห่งรัฐ

ได้ช่วยเหลือค่าไฟฟ้าและค่าน้ำประปาให้แก่ผู้มีบัตรสวัสดิการแห่งรัฐ ให้สามารถได้รับประโยชน์จากมาตรการบรรเทาภาระค่าไฟฟ้าและค่าน้ำประปา มาตรการดังกล่าวให้มากขึ้น ระยะเวลาดำเนินมาตรการ ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2564 ถึงเดือนกันยายน 2565 (ระยะเวลา 12 เดือน) โดยมีการปรับเปลี่ยนหลักการของมาตรการฯ (ทำเนียบรัฐบาล, 2564) ดังนี้

1) ค่าไฟฟ้า ปัจจุบันประชาชนทั่วไปจะได้รับบริการสนับสนุนค่าไฟฟ้าจากมาตรการของรัฐบาล โดยการไฟฟ้านครหลวงและการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ซึ่งมีเงื่อนไขว่า หากประชาชนใช้ไฟฟ้าไม่เกิน 50 หน่วย ต่อเดือนติดต่อกันเป็นระยะเวลา 3 เดือน จะได้รับสิทธิใช้ไฟฟ้าฟรี ดังนั้น ภายใต้มาตรการบรรเทาภาระค่าไฟฟ้าสำหรับผู้มีบัตรฯ จะเป็นกรณีที่ผู้มีบัตรฯ ใช้ไฟฟ้าเกิน 50 หน่วยต่อเดือน โดยจะได้รับสนับสนุนค่าไฟฟ้าวงเงิน 315 บาทต่อครัวเรือนต่อเดือน กรณีที่ใช้เกินวงเงินที่กำหนด ผู้มีบัตรฯ เป็นผู้รับภาระค่าไฟฟ้าทั้งหมด (จากเดิมสนับสนุนวงเงิน 230 บาทต่อครัวเรือนต่อเดือน) สำหรับผู้มีบัตรฯ ที่ไม่เคยใช้สิทธิค่าไฟฟ้ามาก่อน และประสงค์จะขอรับสิทธิ สามารถไปลงทะเบียนเพื่อขอรับสิทธิได้ที่สำนักงานการไฟฟ้านครหลวง สำนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค กิจการไฟฟ้า สวัสดิการสัมปทานกองทัพเรือ พร้อมทั้งแสดงบัตรฯ

2) ค่าน้ำประปา สนับสนุนค่าน้ำประปาวงเงิน 100 บาทต่อครัวเรือนต่อเดือน กรณีที่ใช้ น้ำประปาเกิน 100 บาท แต่ไม่เกิน 315 บาท ผู้มีบัตรฯ ยังคงได้รับการสนับสนุนในวงเงิน 100 บาท และจะต้องชำระส่วนที่เกิน 100 บาท ด้วยตนเอง แต่หากมีการใช้น้ำประปาเกิน 315 บาท จะไม่ได้รับการสนับสนุนวงเงินค่าน้ำประปาจำนวน 100 บาท โดยผู้มีบัตรฯ จะเป็นผู้รับภาระในการชำระค่าน้ำประปาทั้งหมด (จากเดิมสนับสนุนวงเงิน 100 บาทต่อครัวเรือนต่อเดือน หากมีการใช้น้ำประปาเกิน 100 บาท ผู้มีบัตรฯ จะเป็นผู้รับภาระในการชำระค่าน้ำประปาทั้งหมด) สำหรับผู้มีบัตรฯ ที่ไม่เคยใช้สิทธิค่าน้ำประปา มาก่อน และประสงค์จะขอรับสิทธิได้ที่สำนักงานการประปานครหลวง และสำนักงานการประปาส่วน ภูมิภาค พร้อมทั้งแสดงบัตรฯ

2. กลุ่มประชาชนและธุรกิจทั่วประเทศ

มาตรการบรรเทาภาระค่าใช้จ่ายไฟฟ้าและค่าน้ำประปาของประชาชนและธุรกิจทั่วประเทศ เป็น ระยะเวลา 2 เดือน (ทำเนียบรัฐบาล, 2564) ดังนี้

1. มาตรการลดภาระค่าไฟฟ้าระหว่างเดือนก.ค.-ส.ค. 64 โดยใช้ฐานเดือนกุมภาพันธ์ ดังนี้
 - บ้านอยู่อาศัยที่ใช้ไฟฟ้าไม่เกิน 150 หน่วย/เดือน ใช้ไฟฟ้าฟรี 90 หน่วยแรก
 - บ้านอยู่อาศัยที่ใช้ไฟฟ้าเกิน 150 หน่วย/เดือน หากน้อยกว่าหรือเท่ากับเดือน ก.พ. 64 คิดค่าไฟฟ้าตาม หน่วยการใช้ไฟฟ้าจริง กรณีมากกว่าเดือน ก.พ. แต่ไม่เกิน 500 หน่วย/เดือน ให้จ่ายเท่ากับเดือน ก.พ. 64 ระหว่าง 501-1,000 หน่วย/เดือน ให้จ่ายค่าไฟฟ้าเท่ากับเดือน ก.พ. 64+50% ของหน่วยไฟฟ้าที่เพิ่มจากเดือน ก.พ. 64 เกิน 1,000 หน่วย/เดือน ให้จ่ายค่าไฟฟ้าเท่ากับเดือน ก.พ. 64+70% ของหน่วยไฟฟ้าที่เพิ่มจากเดือน ก.พ. 64 โดยให้ เป็นส่วนลดค่าไฟฟ้าก่อนการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม
 - กิจการขนาดเล็ก (ไม่รวมส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจ) ใช้ไฟฟ้าฟรี 100 หน่วยแรก
 - กิจการขนาดกลาง ขนาดใหญ่ กิจการเฉพาะ องค์กรไม่แสวงหากำไรและการสูบน้ำเพื่อการเกษตร ยกเว้นการเรียกเก็บอัตราค่าไฟฟ้าต่ำสุด (Minimum Charge) จนถึงสิ้นเดือนธ.ค. 64 โดยให้จ่ายค่าความต้องการ พลังไฟฟ้า (demand Charge) ตามกำลังไฟฟ้าที่ใช้จ่ายจริง

2. มาตรการลดภาระค่าน้ำประปาปล่อยละ 10 เฉพาะบ้านที่อยู่อาศัยและกิจการขนาดเล็ก (ไม่รวมส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจ) ระยะเวลา 2 เดือน (ส.ค.-ก.ย. 64)

ทั้งนี้ กรอบวงเงินสำหรับมาตรการลดค่าน้ำ-ค่าไฟฟ้า ให้อกพ. กพท. กปน. และกปร. ขอรับสนับสนุนภายใต้กรอบวงเงินรวมไม่เกิน 12,000 ล้านบาท

อีกทั้งกระทรวงการคลัง ชี้แจงข้อเรียกร้องให้มีการกระตุ้นเศรษฐกิจ กรณีมาตรการแจกเงิน "โครงการเราชนะ" มีการปรับปรุงรายละเอียด กลุ่มเป้าหมายจำนวนประมาณ 33.5 ล้าน ให้สิทธิเงินเยียวยา 7,000 บาทนั้น ต้องมีคุณสมบัติ (PPTVOnline, 2564) ดังนี้

- 1) มีสัญชาติไทย อายุ 18 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป ณ วันที่ 19 มกราคม 2564
- 2) ไม่เป็นผู้ประกันตนตามมาตรา 33
- 3) ไม่เป็นเจ้าของหรือผู้ปฏิบัติงานอื่นใดในหน่วยงานภาครัฐ ข้าราชการการเมือง หรือผู้รับบำนาญ หรือเบี้ยหวัดจากส่วนราชการ
- 4) ไม่เป็นผู้มีเงินได้พึงประเมินเกิน 300,000 บาท ตามฐานข้อมูลล่าสุด
- 5) ไม่เป็นผู้มีเงินฝากรวมทุกบัญชีเกิน 500,000 บาท ตามฐานข้อมูลล่าสุด

“โครงการคนละครึ่ง” ต้องมีคุณสมบัติ (กรุงเทพธุรกิจ, 2564) ดังนี้

- 1) มีบัตรประจำตัวประชาชน และเป็นบุคคลสัญชาติไทย
- 2) อายุ 18 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป ณ วันที่ลงทะเบียน
- 3) ไม่เป็นผู้ได้รับสิทธิโครงการบัตรสวัสดิการแห่งรัฐ
- 4) ไม่เป็นผู้ใช้สิทธิโครงการ ยิ่งใช้ยิ่งได้
- 5) ผู้ที่เข้าเงื่อนไขดังกล่าวสามารถลงทะเบียนได้จนกว่าสิทธิจะหมด

4.1.3 การเคหะแห่งชาติ

เป็นหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ สังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ก่อตั้งขึ้นเมื่อ วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2516 วัตถุประสงค์การเคหะแห่งชาติ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ประชาชนได้มีที่อยู่อาศัย พร้อมทั้งจัดให้มีระบบ สาธารณูปโภค สาธารณูปการ สิ่งอำนวยความสะดวก แก่ผู้อยู่อาศัย ทำนุบำรุง ปรับปรุง และพัฒนาผู้อยู่อาศัยให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นทั้งทางสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม ให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ประชาชนที่ประสงค์จะมีเคหะของตนเอง หรือผู้ที่ประสงค์จะร่วมดำเนินกิจกรรมกับการเคหะแห่งชาติในการจัดให้มีเคหะเพื่อประชาชนเช่า เช่าซื้อ หรือซื้อ และประกอบธุรกิจเกี่ยวกับ การก่อสร้าง อาคารหรือจัดหาที่ดิน การปรับปรุง รื้อ หรือย้ายแหล่งเสื่อมโทรม เพื่อให้มีสภาพการอยู่อาศัย สิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ และสังคมที่ดีขึ้น

ในภาวะที่เผชิญกับวิกฤตโควิด-19 ได้ออก 3 มาตรการช่วยเหลือลูกค้าใหม่ให้เข้าถึงที่อยู่อาศัยได้มากขึ้น โดยจัดดอกเบี้ยเช่าซื้ออัตราพิเศษถึงวันที่ 30 กันยายน 2565 (ศูนย์ข้อมูลอสังหาริมทรัพย์, 2565) ได้แก่

1. มาตรการอัตราดอกเบี้ยเช่าซื้อโครงการสินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัย (คบส.) กลุ่มลูกค้าทั่วไป ปีที่ 1-4 ดอกเบี้ย 1.5% ปีที่ 5-7 ดอกเบี้ย 2.5% ปีที่ 8-40 ดอกเบี้ย 3.75% กลุ่มเปราะบาง ปีที่ 1-5 ดอกเบี้ย 1.5% ปีที่ 6-7 ดอกเบี้ย 2.5% ปีที่ 8-40 ดอกเบี้ย 3.75% ระยะเวลาสัญญาเช่าซื้อ 40 ปี รวมกับอายุผู้เช่าซื้อไม่เกิน 70 ปี
2. มาตรการจัดโปรโมชั่นบ้านราคาพิเศษ ลดราคาขายบ้านเอื้ออาทร 56 โครงการ ราคาหน่วยละ 250,000-520,000 บาท
3. มาตรการจัดโปรโมชั่นเช่าราคาพิเศษ 2 ต่อ จำนวน 88 โครงการ มีบ้านเอื้ออาทร 83 โครงการและเคหะชุมชน 5 โครงการ ค่าเช่าเริ่มต้น 999-1,200 บาท ฟรีติดตั้งมิเตอร์ น้ำประปา ไฟฟ้าและค่าส่วนกลางในปีแรกนับจากวันส่งมอบ

หากทำสัญญาเช่าภายในวันที่ 31 มีนาคมนี้ ได้ส่วนลดค่าเช่า 50% เริ่มต้น 499-600 บาทต่อเดือน เป็นระยะเวลา 3 เดือน ฟรีค่าธรรมเนียมโอนกรรมสิทธิ์หากโอนภายใน 60 วันนับจากวันทำสัญญา โดยผู้ยื่นคำขอสินเชื่อต้องเป็นสัญชาติไทย ไม่มีกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย รายได้ครัวเรือนไม่เกิน 41,600 บาท/เดือน/ครัวเรือน

4.1.4 กระทรวงศึกษาธิการ

ช่วงการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ได้มีนโยบายในการลดภาระค่าใช้จ่ายและบรรเทาความเดือดร้อนของผู้ปกครอง นักเรียน และนักศึกษา โดยออกประกาศ เรื่อง แนวปฏิบัติการเก็บเงินบำรุงการศึกษา ค่าธรรมเนียมการศึกษา ค่าธรรมเนียมการเรียน และค่าธรรมเนียมอื่น เพื่อให้โรงเรียนหรือสถานศึกษาในสังกัดหรือในกำกับของกระทรวงศึกษาธิการถือปฏิบัติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2564) ดังนี้

1. กรณีที่มีการเรียกเก็บเงินบำรุงการศึกษา ค่าธรรมเนียมการศึกษา ค่าธรรมเนียมการเรียน และค่าธรรมเนียมอื่นไปแล้ว หากไม่สามารถจัดกิจกรรมได้ให้คืนเงินบำรุงการศึกษาหรือค่าธรรมเนียมดังกล่าว
2. กรณีที่มีความจำเป็นต้องเรียกเก็บเงินบำรุงการศึกษา ค่าธรรมเนียมการศึกษา ค่าธรรมเนียมการเรียน และค่าธรรมเนียมอื่น อาจพิจารณาผ่อนผันหรือขยายระยะเวลาการเรียกเก็บเงินดังกล่าวตามความเหมาะสมเป็นรายกรณี
3. กรณีที่ผู้ปกครอง นักเรียน นักศึกษาได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ดังกล่าว สถานศึกษาสามารถให้ความช่วยเหลือตามความจำเป็น เหมาะสม

นอกจากนี้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานยังได้แจ้งให้สถานศึกษาที่มีการจัดเก็บเงินบำรุงการศึกษานอกเหนือหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพิจารณาดำเนินการคืนเงิน ปรับลด หรืองดเก็บเงินบำรุงการศึกษา ในรายการกิจกรรมที่ไม่ได้ดำเนินการหรือผ่อนผันขยายเวลาการชำระเงินบำรุงการศึกษา รวมถึงให้ยกเว้นหรือผ่อน

แผนการแต่งเครื่องแบบนักเรียนได้ตามความเหมาะสมกับบริบทของสถานศึกษา และงดใช้อุปกรณ์การเรียนที่เพิ่มภาระค่าใช้จ่ายของผู้ปกครอง โดยในกรณีที่มีความจำเป็นต้องดำเนินการจัดซื้อหนังสือเสริมหลักสูตรนอกเหนือจาก 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ให้พิจารณาจัดหาเท่าที่จำเป็น และให้ชะลอหรืองดการจัดกิจกรรมในหลักสูตรหรือเสริมหลักสูตรที่ต้องเรียกเก็บเงินเพิ่มจากผู้ปกครองด้วย

สำหรับโรงเรียนเอกชน สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนได้มีหนังสือแจ้งให้โรงเรียนเอกชนลดหย่อนค่าเล่าเรียน ค่าบำรุงการศึกษา และค่าบริการต่าง ๆ ให้กับนักเรียน โดยมีโรงเรียนเอกชนให้ความร่วมมือ (ข้อมูล ณ วันที่ 25 พฤศจิกายน 2564) ดังนี้

- 1) ลดค่าธรรมเนียมการศึกษา จำนวน 238 โรงเรียน รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 316,524,259 บาท
- 2) ลดค่าธรรมเนียมอื่น จำนวน 252 โรงเรียน รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 219,745,182 บาท
- 3) คืนค่าธรรมเนียมอื่น จำนวน 524 โรงเรียน รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 561,853,934 บาท
- 4) ให้ทุนการศึกษาแก่นักเรียน จำนวน 524 โรงเรียน รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 997,858,640 บาท
- 5) ให้ผู้ปกครองผ่อนชำระค่าธรรมเนียมการศึกษาและค่าธรรมเนียมอื่น โดยมีระยะปลอดดอกเบี้ยตลอดปีการศึกษา จำนวน 931 โรงเรียน
- 6) มีมาตรการช่วยเหลืออื่น ๆ เช่น แจกเครื่องแบบนักเรียน ชุดพลະ อุปกรณ์การเรียน อุปกรณ์ป้องกัน การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 และสนับสนุนอาหารกลางวันให้แก่แก่นักเรียน

ในส่วนของอาชีวศึกษา สถานศึกษาได้ช่วยเหลือโดยการมอบทุนการศึกษาให้กับนักเรียน นักศึกษาที่ครอบครัวได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ดังกล่าว และให้ผู้ปกครองดำเนินการผ่อนผันการชำระค่าธรรมเนียมการศึกษาได้ตามระยะเวลาที่ตกลงกับทางสถานศึกษา ทั้งนี้ การคืนเงินรายได้ของสถานศึกษาในสวนอื่น สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาอยู่ระหว่างดำเนินการหารือกับกรมบัญชีกลางเกี่ยวกับแนวทางในการดำเนินการต่อไป

4.1.5 กระทรวงคมนาคม

กระทรวงคมนาคมจึงได้มีมาตรการดูแลและเยียวยาผู้ประกอบการที่ได้รับผลกระทบในทุกรูปแบบการเดินทาง เพื่อให้ผู้ประกอบการสามารถดำเนินกิจการให้บริการด้านคมนาคมขนส่ง ตลอดจนกิจการเชิงพาณิชย์ที่เกี่ยวข้องได้อย่างต่อเนื่อง และไม่เกิดผลกระทบต่อประชาชนผู้ใช้บริการระบบคมนาคมขนส่ง โดยแบ่งเป็น 3 ส่วน (ผู้จัดการออนไลน์, 2563) ได้แก่

1. การลดค่าธรรมเนียมการใช้บริการภายในสนามบิน 28 แห่ง เพื่อเยียวยาและช่วยเหลือผู้ประกอบการภายในสนามบินและสายการบิน ประกอบด้วย ค่าบริการขึ้น-ลงอากาศยาน (Landing charge) ค่าบริการที่เก็บอากาศยาน (Parking charge) ค่าเช่าพื้นที่ภายในสนามบิน ค่าผลประโยชน์ตอบแทนให้แก่ผู้ประกอบการเชิงพาณิชย์ภายในสนามบิน ค่าบริการการเดินทางอากาศ (Air navigation service charge) ที่ถูกเรียกเก็บจากผู้ให้บริการการเดินทางอากาศ และค่าธรรมเนียมการเข้าหรือออกนอกประเทศ (Regulatory fee) ที่เรียกเก็บจากสายการบิน

2. การดูแลและเยียวยาผู้เช่าพื้นที่ของการรถไฟฟ้าขนส่งมวลชนแห่งประเทศไทย (รฟม.) สำหรับผู้เช่าพื้นที่ที่ถูกสั่งปิดตามประกาศกรุงเทพมหานคร/รัฐบาล ให้ยกเว้นการชำระค่าตอบแทนการใช้พื้นที่ ค่าภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ค่าบริการ และค่าบำรุงรักษา ส่วนกลาง เป็นเวลา 2 เดือน หรือพิจารณาขยายระยะเวลาตามสถานการณ์ ส่วนผู้เช่าพื้นที่ที่สามารถดำเนินธุรกิจได้ตามปกติแต่มีผู้ใช้บริการลดลง ให้ลดค่าตอบแทนการใช้พื้นที่ ค่าภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ค่าบริการ และค่าบำรุงรักษาส่วนกลาง 50 % เป็นเวลา 4 เดือน
3. การช่วยเหลือผู้ประกอบการขนส่งและผู้ประกอบการอาชีพขับรถสาธารณะ ให้พักชำระหนี้ได้ 3-6 เดือน และขอขยายเวลาชำระหนี้ออกไปได้ไม่เกิน 96 เดือน สำหรับการคืนเบี้ยประกันภัย/การขยายระยะเวลาคุ้มครอง ผู้ประกอบการขนส่งสามารถรับเบี้ยประกันภัยคืน โดยการแจ้งหยุดใช้รถไม่น้อยกว่า 30 วัน หรือนำเบี้ยประกันภัยที่ได้รับมาขยายระยะเวลาคุ้มครองตามกรมธรรม์ได้

4.1.6 ธนาคารแห่งประเทศไทย

ธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท.) เป็นองค์กรของรัฐที่มี บทบาทหน้าที่ หลักในการบริหารจัดการให้ระบบเศรษฐกิจและการเงินของประเทศดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย โดยผ่านการดำเนินนโยบายการเงินเพื่อสนับสนุนให้เศรษฐกิจของประเทศสามารถเติบโตได้อย่างมีเสถียรภาพในอัตราที่เหมาะสมกับศักยภาพของประเทศ

ในภาวะที่เผชิญกับวิกฤตโควิด-19 ธนาคารแห่งประเทศไทยร่วมกับสถาบันการเงิน กำหนดมาตรการช่วยเหลือเพิ่มเติมแก่ลูกหนี้ธุรกิจทุกประเภทและครัวเรือนที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ดังกล่าวในเชิงรุก โดยเน้นการให้ความช่วยเหลือด้านสภาพคล่องและเร่งปรับโครงสร้างหนี้ อาทิ ให้เงินหมุนเวียนเพิ่ม พักชำระหนี้เป็นการชั่วคราว ขยายระยะเวลาการชำระหนี้ ลดดอกเบี้ยและค่าธรรมเนียม โดยมีประกาศมาตรการช่วยเหลือตั้งแต่เดือน กุมภาพันธ์ 2563 เป็นต้นมา ซึ่งมาตรการช่วยเหลือลูกหนี้สินเชื่อด้านอสังหาริมทรัพย์ มีดังต่อไปนี้

1. มาตรการช่วยเหลือลูกหนี้รายย่อยที่ได้รับผลกระทบจากโควิด-19 ระยะที่ 2

มาตรการขั้นต่ำเพิ่มเติมเพื่อช่วยเหลือลูกหนี้รายย่อยระยะที่ 2 (มีผลตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2563) ขยายขอบเขตและระยะเวลาการให้ความช่วยเหลือแก่ลูกหนี้รายย่อยที่ได้รับผลกระทบจาก COVID-19 และไม่เป็น NPLs ณ วันที่ 1 มีนาคม 2563 โดยผู้ให้บริการทางการเงินต้องจัดให้มีทางเลือกความช่วยเหลือขั้นต่ำให้ลูกหนี้ที่ได้รับผลกระทบได้เลือกตามประเภทสินเชื่อ และกำหนดให้ผู้ให้บริการทางการเงินต้องอำนวยความสะดวก รวมทั้งให้ข้อมูลที่ครบถ้วนเพียงพอต่อการตัดสินใจของลูกหนี้ เช่น เปรียบเทียบภาระหนี้เดิมและหนี้ใหม่ จำนวนหนี้และจำนวนงวดที่เพิ่มขึ้น และดอกเบี้ยที่ลูกหนี้ต้องจ่ายเพิ่มจากการขอเลื่อนชำระหนี้ โดยรายละเอียดสำหรับสินเชื่อที่อยู่อาศัย ดังนี้ (ตารางที่ 4.2)

ตารางที่ 4.2 รายละเอียดมาตรการสำหรับสินเชื่อที่อยู่อาศัย ของมาตรการช่วยเหลือลูกหนี้รายย่อยที่ได้รับผลกระทบจาก COVID-19 ระยะที่ 2

เงื่อนไขในการเข้าร่วมโครงการ	ลักษณะมาตรการ
1) ไม่จำกัดวงเงินสินเชื่อ 2) สถานะลูกหนี้ เป็นปกติ (ไม่เป็น NPL ณ วันที่ 1 มีนาคม พ.ศ.2563) 3) สามารถเข้าร่วมมาตรการและแสดงข้อมูลที่ได้รับผลกระทบต่อผู้ให้บริการทางการเงินได้ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2563 ถึง 30 มิถุนายน 2564	1) ให้ความช่วยเหลือแยกตามประเภทสินเชื่อ 2) เลื่อนการชำระค่างวด (เงินต้นและดอกเบี้ย) ระยะเวลา 3 เดือน <u>หรือ</u> 3) เลื่อนชำระเงินต้น 3 เดือน และพิจารณาดอกเบี้ยให้ตามความเหมาะสม <u>หรือ</u> 4) ลดค่างวด โดยขยายเวลาการชำระหนี้

ที่มา : ผู้วิจัยจัดทำโดยใช้ข้อมูลของธนาคารแห่งประเทศไทย (ข่าว ธพท. ฉบับที่ 32/2563, 19 มิถุนายน 2563 และข่าว ธพท. ฉบับที่ 5/2564, 12 มกราคม 2564), เข้าถึงข้อมูลเมื่อวันที่ 9 มิถุนายน 2564

การช่วยเหลือตามมาตรการขั้นต่ำข้างต้นจะไม่ถือว่าการผัดผ่อนชำระหนี้ จึงไม่สามารถเรียกเก็บเบี้ยปรับ หรือค่าใช้จ่ายอื่น ๆ และในกรณีที่ลูกหนี้ประสงค์จะชำระหนี้ก่อนกำหนด จะต้องไม่มีการคิดค่าเบี้ยปรับ (prepayment fee)

2. มาตรการช่วยเหลือลูกหนี้รายย่อยเพิ่มเติมด้วยวิธีการรวมหนี้ (debt consolidation)

เป็นมาตรการในการปรับปรุงโครงสร้างหนี้สำหรับลูกหนี้รายย่อยด้วยวิธีการรวมหนี้ (debt consolidation) โดยให้สามารถนำสินเชื่อรายย่อยประเภทอื่นที่อยู่ภายใต้ผู้ให้บริการทางการเงิน หรือบริษัทในกลุ่มธุรกิจทางการเงินของผู้ให้บริการทางการเงินเดียวกัน อาทิ บัตรเครดิต สินเชื่อส่วนบุคคลภายใต้การกำกับ และสินเชื่อที่เกิดจากการให้เช่าซื้อ มาปรับปรุงโครงสร้างหนี้ด้วยวิธีการรวมหนี้กับสินเชื่อที่อยู่อาศัยเพื่อใช้ประโยชน์จากหลักประกัน ซึ่งจะช่วยให้ผู้ให้บริการทางการเงินสามารถลดอัตราดอกเบี้ยในส่วนขอสินเชื่อรายย่อยประเภทอื่นให้เหลือไม่เกินอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลูกค้ารายย่อยชั้นดี (Minimum Retail Rate: MRR) และขยายระยะเวลาการชำระหนี้ตามความสามารถของลูกหนี้ โดยที่ผู้ให้บริการทางการเงินต้องให้ข้อมูลที่ครบถ้วนเพียงพอต่อการตัดสินใจของลูกหนี้ เช่น ข้อดีข้อเสียของการเข้าร่วมมาตรการ ข้อมูลเปรียบเทียบภาระหนี้เดิมกับภาระหนี้ใหม่ และทางเลือกการปรับปรุงโครงสร้างหนี้รูปแบบอื่นที่ลูกหนี้สามารถทำได้ (ตารางที่ 4.3)

ตารางที่ 4.3 รายละเอียดมาตรการช่วยเหลือลูกหนี้รายย่อยเพิ่มเติมด้วยวิธีการรวมหนี้

เงื่อนไขในการเข้าร่วมโครงการ	ลักษณะมาตรการ
1) ไม่จำกัดวงเงินสินเชื่อ 2) สถานะลูกหนี้ เป็นปกติ (ต้องไม่เป็นหนี้ที่ค้างชำระเกินกว่า 90 วัน) 3) สามารถเข้าร่วมมาตรการและแสดงข้อมูลว่าได้รับผลกระทบต่อผู้ให้บริการทางการเงินได้ตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2563 ถึง 31 ธันวาคม 2564	1) รวมสินเชื่อทุกประเภท โดยใช้บ้านเป็นหลักประกัน (เฉพาะผู้ให้บริการทางการเงินเดียวกัน) 2) สำหรับสินเชื่อบ้าน อัตราดอกเบี้ยไม่เพิ่มขึ้นจากอัตราดอกเบี้ยเดิม 3) สำหรับสินเชื่อบ้าน ไม่รวม Home for cash

ที่มา : ผู้วิจัยจัดทำโดยใช้ข้อมูลของธนาคารแห่งประเทศไทย (ข่าว ธปท. ฉบับที่ 55/2563, 27 สิงหาคม 2563) , เข้าถึงข้อมูลเมื่อวันที่ 9 มิถุนายน 2564

มาตรการดังกล่าวจะช่วยลดภาระการชำระหนี้โดยที่ลูกหนี้ไม่เสียประวัติข้อมูลเครดิต และไม่มีค่าใช้จ่ายเพิ่มเติม เช่น ค่าธรรมเนียม หรือค่าบริการอื่นใดโดยไม่จำเป็น และยังสามารถใช้วงเงินบัตรเครดิตหรือสินเชื่อส่วนบุคคลภายใต้การกำกับที่มีลักษณะหมุนเวียนที่ยังเหลือได้ รวมทั้งไม่ต้องจ่ายเบี้ยปรับการชำระหนี้ก่อนกำหนด (prepayment fee)

4.2 มาตรการช่วยเหลือจากธนาคารพาณิชย์ และธนาคารของรัฐบาล

เนื้อหาส่วนนี้ผู้วิจัยพิจารณามาตรการที่เกี่ยวข้องกับการช่วยเหลือลูกหนี้สินเชื่อด้านอสังหาริมทรัพย์จากธนาคาร ในช่วงเดือน มิถุนายน พ.ศ.2563 ถึงเดือน กรกฎาคม พ.ศ.2564 ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

4.2.1 ธนาคารกสิกรไทย

1. มาตรการปรับปรุงโครงสร้างหนี้โดยการรวมหนี้

เป็นการปรับปรุงโครงสร้างหนี้โดยการรวมหนี้ ตามประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่อง แนวทางการปรับปรุงโครงสร้างหนี้สำหรับ ลูกหนี้รายย่อยด้วยวิธีการรวมหนี้ (Debt Consolidation) ผู้ที่สามารถเข้าร่วมมาตรการนี้ได้ ได้แก่ ลูกหนี้ที่ได้รับผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมจากสถานการณ์การระบาดของโควิด 19 (ตารางที่ 4.4)

ตารางที่ 4.4 รายละเอียดมาตรการปรับปรุงโครงสร้างหนี้โดยการรวมหนี้

เงื่อนไขในการเข้าร่วมโครงการ	ลักษณะมาตรการ
1) ลูกหนี้ที่ได้รับผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมจากสถานการณ์การระบาดของ COVID-19 2) ต้องมีการจำนองหลักประกันที่เป็นประกันหนี้สินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัยเดิม 3) มีประวัติปรับปรุงโครงสร้างหนี้กับธนาคาร 4) สถานะลูกหนี้ เป็นปกติ (ไม่เป็น NPL ณ วันที่ 1 มีนาคม พ.ศ.2563) หรือไม่มีค้างชำระเงินต้นหรือ	1) กรณีลูกหนี้มีหนี้ สินเชื่อเช่าซื้อ/สินเชื่อรถช่วยได้ ในการรวมหนี้ จำกัดยอดหนี้รวมทุกผลิตภัณฑ์ที่จะรวมหนี้ เมื่อรวมกับยอดหนี้สินเชื่อบ้านกสิกรไทยแล้วต้องไม่เกินกว่ามูลค่าที่อยู่อาศัยที่เป็นหลักประกันของสินเชื่อบ้านกสิกรไทย 2) ต้องจำนองที่อยู่อาศัยที่เป็นประกันหนี้สินเชื่อบ้านกสิกรไทย เป็นหลักประกันสินเชื่อใหม่จากการรวมหนี้

เงื่อนไขในการเข้าร่วมโครงการ	ลักษณะมาตรการ
<p>ดอกเบี้ยย มากกว่า 90 วัน หรือ 3 เดือนนับแต่วันครบกำหนดชำระ</p> <p>5) สามารถเข้าร่วมมาตรการได้จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2564</p>	<p>ในครั้งนี้นี้ด้วย โดยลูกหนี้ต้องเป็น ผู้ออกค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เช่น ค่าใช้จ่ายในการจดจำนองและค่าอากรแสตมป์</p> <p>3) ในกรณีที่ลูกหนี้มีการผิदनัดชำระหนี้ภายหลังการรวมหนี้ จะมีดอกเบี้ย/ค่าปรับผิदनัดชำระหนี้ ตามเงื่อนไขของสินเชื่อมีหลักประกันตามที่ธนาคารกำหนด</p> <p>4) กรณีสินเชื่อบ้านกสิกรไทยเป็นการกู้ร่วม สินเชื่อใหม่จากการรวมหนี้ต้องเป็นการกู้ร่วมเช่นเดียวกัน</p> <p>5) วงเงินกู้</p> <p>5.1) วงเงินกู้จากดอกเบี้ยของทุกสินเชื่อที่นำมารวมหนี้</p> <p>5.1.1) ไม่คิดดอกเบี้ย</p> <p>5.1.2) ไม่เก็บค่างวดที่ 1 ถึง 12</p> <p>5.1.3) ผ่อนชำระเงินต้นเท่ากันทุกงวดตั้งแต่งวดที่ 13 เป็นต้นไป</p> <p>5.1.4) กำหนดผ่อนสูงสุด 84 งวด</p> <p>5.2) วงเงินกู้จากเงินต้นของทุกสินเชื่อที่นำมารวมหนี้</p> <p>5.2.1) คิดอัตราดอกเบี้ย MRR ต่อปี</p> <p>5.2.2) ผ่อนชำระแต่ดอกเบี้ย ในงวดที่ 1 ถึง 12</p> <p>5.2.3) ผ่อนชำระเท่ากันทุกงวด รวมทั้งเงินต้นและดอกเบี้ย</p> <p>5.2.4) กำหนดผ่อนสูงสุด 84 งวด</p>

ที่มา : ผู้วิจัยจัดทำโดยใช้ข้อมูลของธนาคารกสิกรไทย (มาตรการปรับปรุงโครงสร้างหนี้โดยการรวมหนี้, 26 กันยายน 2563) ,เข้าถึงข้อมูลเมื่อวันที่ 9 มิถุนายน 2564

2. มาตรการช่วยเหลือลูกค้าธุรกิจ

จากมาตรการทางการเงินที่ธนาคารแห่งประเทศไทยออกมาเพื่อช่วยเหลือฟื้นฟูผู้ประกอบการธุรกิจที่ได้รับผลกระทบจากการระบาดของโควิด 19 ธนาคารกสิกรไทยได้ช่วยเหลือลูกหนี้ทางภาคธุรกิจ โดยแบ่งเป็น 2 มาตรการดังนี้

(1) สินเชื่อฟื้นฟู

วัตถุประสงค์ของมาตรการฟื้นฟู เพื่อเพิ่มสภาพคล่องในการดำเนินธุรกิจ รักษาการจ้างงาน และฟื้นฟูธุรกิจ ทั้งนี้ ไม่ให้นำเงินสินเชื่อดังกล่าว มาชำระหนี้เดิมที่มีอยู่กับสถาบันการเงินเดิม หรือ Refinance จากสถาบันการเงิน (ตารางที่ 4.5)

ตารางที่ 4.5 รายละเอียดมาตรการช่วยเหลือลูกค้าธุรกิจ (สินเชื่อฟื้นฟู)

เงื่อนไขในการเข้าร่วมโครงการ	ลักษณะมาตรการ
<p>1) บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่จดทะเบียนในประเทศไทย มีสถานประกอบการและประกอบธุรกิจในประเทศไทย</p> <p>2) เป็นลูกหนี้ธุรกิจของธนาคาร ที่มีวงเงินสินเชื่อธุรกิจ ณ วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2564 ไม่เกิน 500 ล้านบาท หรือไม่มียวงเงินสินเชื่อธุรกิจกับสถาบันการเงินทุกแห่ง ณ วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2564 (ไม่รวมวงเงินสินเชื่อเพื่อการอุปโภคบริโภค)</p> <p>3) ไม่เป็นบริษัทที่มีหลักทรัพย์จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (SET)</p> <p>4) ไม่เป็นผู้ประกอบธุรกิจทางการเงิน</p> <p>5) ไม่มีสถานะเป็นหนี้ NPL ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2562</p> <p>6) สามารถเข้าร่วมมาตรการได้จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2564</p>	<p>1) ประเภทหลักประกันที่ต้องนำเสนอภายใต้สินเชื่อฟื้นฟู ต้องค้ำประกันโดยบริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.) โดยมีค่าธรรมเนียมไม่เกิน 1.75% ต่อปี</p> <p>2) วงเงินสินเชื่อ <u>ลูกค้าปัจจุบัน</u> : ไม่เกินร้อยละ 30 ของวงเงินสินเชื่อธุรกิจ <u>ลูกค้าใหม่</u> : ไม่เกิน 20 ล้านบาท นับรวมทุกสถาบันการเงิน</p> <p>3) ระยะเวลากู้ สูงสุดได้ 7 ปี</p> <p>4) พักชำระเงินต้นสูงสุด 24 เดือน (ไม่ต้องชำระเงินต้นและดอกเบี้ย 6 เดือนแรก)</p> <p>5) อัตราดอกเบี้ย 2% ต่อปี 2 ปีแรก โดยอัตราดอกเบี้ยเฉลี่ย 5 ปี อัตราน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5% ต่อปี (ยกเว้นการชำระเงินต้นและดอกเบี้ย 6 เดือนแรก) โดยอัตราดอกเบี้ยปีที่ 6-7 เป็นไปตามอัตราดอกเบี้ยที่ธนาคารกำหนด</p> <p>6) ไม่จัดเก็บค่าธรรมเนียมการจัดการให้กู้ หรือค่าธรรมเนียมอื่นๆ ทุกประเภท (ยกเว้นค่าอากรแสตมป์)</p> <p>7) กรณีไม่มีสินเชื่อธุรกิจกับทุกสถาบันการเงิน ณ วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2564 ลูกค้าสามารถขอสินเชื่อฟื้นฟูกับธนาคารสิกรไทยได้ เว้นแต่ ลูกค้าไม่มีสินเชื่อธุรกิจกับธนาคารสิกรไทยแต่มีสินเชื่อธุรกิจกับธนาคารอื่น ณ วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2564 จะไม่สามารถขอสินเชื่อฟื้นฟูกับธนาคารสิกรไทยได้</p> <p>8) ลูกค้าสามารถขอสินเชื่อภายใต้สินเชื่อฟื้นฟูขอได้ 3 ครั้ง โดยเงื่อนไขการเบิกเงินกู้แต่ละครั้งต้องเป็นการ</p>

เงื่อนไขในการเข้าร่วมโครงการ	ลักษณะมาตรการ
	เบิกเงินกู้ครั้งเดียวทั้งจำนวน ทั้งนี้รวม 3 ครั้งจะต้องไม่เกิน 30% ของวงเงินสินเชื่อของผู้ประกอบธุรกิจที่มีอยู่กับธนาคารกสิกรไทยและไม่เกิน 150 ล้านบาท

ที่มา : ผู้วิจัยจัดทำโดยใช้ข้อมูลของธนาคารกสิกรไทย (มาตรการสินเชื่อฟื้นฟู, 2564) ,เข้าถึงข้อมูลเมื่อวันที่ 9 มิถุนายน 2564

(2) พักทรัพย์ พักหนี้

วัตถุประสงค์ของมาตรการพักทรัพย์ พักหนี้ เพื่อช่วยเหลือให้ลูกหนี้สามารถลดภาระหนี้ที่มีอยู่กับธนาคาร และได้รับสิทธิในการเช่าและซื้อทรัพย์สิน รวมถึงได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีค่าธรรมเนียมในการตีโอนทรัพย์สิน (ตารางที่ 4.6)

ตารางที่ 4.6 รายละเอียดมาตรการช่วยเหลือลูกค้าธุรกิจ (พักทรัพย์ พักหนี้)

เงื่อนไขในการเข้าร่วมโครงการ	ลักษณะมาตรการ
1) เป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่จดทะเบียนในประเทศไทย มีสถานประกอบการและประกอบธุรกิจในประเทศไทย 2) เป็นลูกหนี้ที่มีวงเงินสินเชื่อธุรกิจกับธนาคารก่อนวันที่ 1 มีนาคม 2564 3) ไม่มีสถานะเป็น NPL ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2562 ไม่เป็นผู้ประกอบธุรกิจทางการเงิน 4) มีความประสงค์โอนทรัพย์สินนั้นเพื่อชำระหนี้เงินกู้สินเชื่อเพื่อธุรกิจ 5) ต้องเป็นธุรกิจที่ได้รับผลกระทบทางตรง หรือทางอ้อมจาก COVID-19 6) สามารถเข้าร่วมมาตรการได้ 2 ปีนับแต่วันที่ พรก. มีผลบังคับใช้ (10 เม.ย.2564) หรือ เต็มวงเงินที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดทุกสถาบันการเงินรวมกัน 1 แสนล้านบาท	1) เป็นทรัพย์ที่ใช้เป็นหลักประกันสินเชื่อกับธนาคารก่อนวันที่ 1 มีนาคม 2564 2) ลูกหนี้หรือเจ้าของทรัพย์ มีสิทธิซื้อคืนได้ภายในระยะเวลา 3-5 ปีนับจากวันที่โอน โดยธนาคาร จะไม่ขายหลักประกันให้บุคคลอื่น ยกเว้นได้รับหนังสือแจ้งจากลูกค้ายืนยันไม่ประสงค์ใช้สิทธิซื้อทรัพย์นั้นคืน 3) ลูกหนี้สามารถเช่าหลักประกันเพื่อดำเนินธุรกิจต่อได้ ในอัตราค่าเช่าที่ตกลงกัน โดยต้องแจ้งความประสงค์ เช่าทรัพย์สินภายใน 15 วันนับจากวันที่โอน 4) ลูกหนี้ได้รับยกเว้นภาษีและค่าธรรมเนียมที่เกี่ยวข้องทุกประเภท ทั้งขารับโอน และขาโอนกลับให้ลูกหนี้ หรือเจ้าของทรัพย์เดิม 5) ราคารับโอน ตามการพิจารณาของธนาคาร ซึ่งขึ้นอยู่กับทรัพย์ ภาระหนี้ โดยจะต้องไม่เกินกว่าเงินต้นในบัญชีสินเชื่อเพื่อธุรกิจที่มีกับธนาคาร 6) ราคารับซื้อคืน คำนวณจากค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษา (ไม่เกิด 1% ต่อปี) รวมกับค่าใช้จ่ายอื่นๆ ที่เกิดขึ้นจริง และนำไปลดกับค่าเช่าที่ได้รับจากลูกหนี้หรือเจ้าของทรัพย์ระหว่างสัญญา 7) มูลค่าการตีโอนทรัพย์สิน พิจารณาของธนาคาร ซึ่งขึ้นอยู่กับทรัพย์และ ภาระหนี้ โดยจะต้องไม่เกินกว่า

เงื่อนไขในการเข้าร่วมโครงการ	ลักษณะมาตรการ
	เงินทุนในบัญชีสินเชื่อเพื่อธุรกิจที่มีกับธนาคาร 8) ลูกค้าขอเข้าร่วมโครงการพัสดุพัสดุ พักหนี้ (Asset Warehousing) กับธนาคารกสิกรไทยแล้ว สามารถเข้าร่วมกับธนาคารอื่นได้อีก

ที่มา : ผู้วิจัยจัดทำโดยใช้ข้อมูลของธนาคารกสิกรไทย (มาตรการพัสดุพัสดุ พักหนี้, 2564) ,เข้าถึงข้อมูลเมื่อวันที่ 9 มิถุนายน 2564

4.2.2 ธนาคารไทยพาณิชย์

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์มาตรการช่วยเหลือลูกหนี้ที่เกี่ยวข้องกับด้านอสังหาริมทรัพย์ ที่ธนาคารไทยพาณิชย์ได้ออกมาช่วยเหลือ แบ่งเป็น 2 มาตรการคือ สินเชื่อบ้าน และสินเชื่อสำหรับผู้ประกอบการ SME ดังนี้

(1) มาตรการช่วยเหลือลูกหนี้สินเชื่อบ้านที่ได้รับผลกระทบจากโควิด 19 (ตารางที่ 4.7)

ตารางที่ 4.7 รายละเอียดมาตรการช่วยเหลือลูกหนี้สินเชื่อบ้าน

เงื่อนไขในการเข้าร่วมโครงการ	ลักษณะมาตรการ
1) ลูกหนี้สินเชื่อบ้านของธนาคารฯ (วงเงินไม่เกิน 3 ล้านบาท) 2) สถานะลูกหนี้ไม่เป็น NPL ณ วันที่ 1 มีนาคม พ.ศ. 2563 หรือไม่มีค้างชำระเงินต้นหรือดอกเบี้ย มากกว่า 90 วัน หรือ 3 เดือนนับแต่วันครบกำหนดชำระ	1.) การผ่อนชำระ 1.1) พักชำระค่างวดพร้อมปรับลดค่างวด หรือ พักชำระเงินต้นหรือดอกเบี้ยบางส่วนพร้อมปรับลดค่างวด 1.2) พักชำระเงินต้นและลดอัตราดอกเบี้ยพร้อมปรับลดค่างวด 1.3) ปรับลดค่างวด และ/หรือ ขยายระยะเวลาผ่อนชำระ 1.4) ทอยยชำระคืนเป็นขั้นบันได หลังลดค่างวดหรือพักชำระหนี้ 1.5) ในระยะเวลาผ่อนผันการชำระหนี้ อัตราดอกเบี้ยยังคงถูกคำนวณตามยอดเงินต้นที่คงเหลืออยู่ 2) รวมหนี้สินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัยและสินเชื่อรายย่อยอื่น

ที่มา : ผู้วิจัยจัดทำโดยใช้ข้อมูลของธนาคารไทยพาณิชย์ (มาตรการช่วยเหลือลูกหนี้ที่ได้รับผลกระทบจากโควิด-19 ระยะที่ 3, 2564) ,เข้าถึงข้อมูลเมื่อวันที่ 9 มิถุนายน 2564

(2) มาตรการช่วยเหลือผู้ประกอบการ SME และธุรกิจโรงแรม (ตารางที่ 4.8)

ตารางที่ 4.8 รายละเอียดมาตรการช่วยเหลือผู้ประกอบการ SME และธุรกิจโรงแรม

เงื่อนไขในการเข้าร่วมโครงการ	ลักษณะมาตรการ
1) ยอดขายไม่เกิน 75 ล้านบาท	1) ขยายเวลาพักชำระหนี้ทั้งเงินต้นและดอกเบี้ยนานสูงสุด 6 เดือน 2) ปรับลดอัตราผ่อนชำระต่องวดและขยายเวลาผ่อนชำระยาวขึ้น 3) เสริมสภาพคล่องทางการเงินสำหรับธุรกิจโรงแรมเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายหมุนเวียนในธุรกิจ ด้วยวงเงินสูงสุด 30 เดือนตามค่าใช้จ่ายต่อเดือนที่เกิดขึ้นจริง

ที่มา : ผู้วิจัยจัดทำโดยใช้ข้อมูลของธนาคารไทยพาณิชย์ (มาตรการช่วยเหลือผู้ประกอบการ SME และธุรกิจโรงแรม, ม.ค. 2564)

4.2.2.3 ธนาคารกรุงไทย

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์มาตรการช่วยเหลือลูกหนี้ที่เกี่ยวข้องกับด้านอสังหาริมทรัพย์ ที่ธนาคารกรุงไทยได้ออกมาช่วยเหลือ ดังนี้

(1) มาตรการที่ 1 สินเชื่อที่อยู่อาศัย และ สินเชื่อที่มีที่อยู่อาศัยเป็นหลักประกัน (ตารางที่ 4.9)

ตารางที่ 4.9 สินเชื่อที่อยู่อาศัย และ สินเชื่อที่มีที่อยู่อาศัยเป็นหลักประกัน

เงื่อนไขในการเข้าร่วมโครงการ	ลักษณะมาตรการ
1. ลูกค้ำที่ได้รับผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมจากสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคโควิด 19 เช่น ธุรกิจสายการบิน, ธุรกิจโรงแรม หรือธุรกิจที่ปิดกิจการชั่วคราวตามประกาศทางราชการ เป็นต้น	<p>สินเชื่อที่อยู่อาศัย และ สินเชื่อที่มีที่อยู่อาศัยเป็นหลักประกัน (สำหรับลูกค้ำรายย่อย)</p> <ul style="list-style-type: none"> • ลดค่างวด โดยการขยายระยะเวลาชำระหนี้ สูงสุด 12 เดือน หรือ • พักชำระเงินต้น ชำระเฉพาะดอกเบี้ยบางส่วน สูงสุด 12 เดือน หรือ • พักชำระ เงินต้นและชำระเฉพาะดอกเบี้ย สูงสุด 3 เดือน
2. ลูกค้ำที่มีสินเชื่อส่วนบุคคลและสินเชื่อที่อยู่อาศัยกับธนาคาร	
3. ลูกค้ำที่มีประวัติการชำระปกติ ก่อนวันที่ 1 มี.ค. 63	

ที่มา : ผู้วิจัยจัดทำโดยใช้ข้อมูลของธนาคารกรุงไทย (มาตรการช่วยเหลือผู้ประกอบการ SME และธุรกิจโรงแรม, ม.ค. 2564)

(2) มาตรการพิเศษ พักชำระเงินต้นและดอกเบี้ย 2 เดือน (ตารางที่ 4.10)

ตารางที่ 4.10 มาตรการพักชำระหนี้เงินต้นและดอกเบี้ยเป็นระยะเวลา 2 เดือน

เงื่อนไขในการเข้าร่วมโครงการ	ลักษณะมาตรการ
1. ลูกค้ำที่ได้รับผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมจากสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคโควิด 19 เช่น ธุรกิจสายการบิน, ธุรกิจโรงแรม หรือธุรกิจที่ปิดกิจการชั่วคราวตามประกาศทางราชการ เป็นต้น	สินเชื่อบริการเงินกู้แบบหมุนเวียน (Revolving Loan) ได้แก่ สินเชื่อกรุงไทยธนวัฏ สินเชื่อกรุงไทยธนวัฏ 5 Plus ปรับเป็นวงเงินกู้แบบมีกำหนดระยะเวลา (Term Loan) ได้นาน 48 งวด หรือตามความสามารถในการชำระหนี้
2. ลูกค้ำที่มีสินเชื่อส่วนบุคคลและสินเชื่อที่อยู่อาศัยกับธนาคาร	
3. ลูกค้ำที่มีประวัติการชำระปกติ ก่อนวันที่ 1 มี.ค. 63	

ที่มา : ผู้วิจัยจัดทำโดยใช้ข้อมูลของธนาคารกรุงไทย (มาตรการช่วยเหลือผู้ประกอบการ SME และธุรกิจโรงแรม, ม.ค. 2564)

4.2.3 ธนาคารอาคารสงเคราะห์

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์มาตรการช่วยเหลือลูกหนี้ที่เกี่ยวข้องกับค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย ที่ธนาคารอาคารสงเคราะห์ได้ออกมาช่วยเหลือมี 2 มาตรการดังนี้

- 1) โครงการ ธอส. ช่วยคนไทย ร่วมสร้างชาติ (ตารางที่ 4.11)
- 2) มาตรการช่วยเหลือลูกค้ำที่ได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของไวรัสโคโรนา 2019(COVID-19) (ตารางที่ 4.12)

ตารางที่ 4.11 ลักษณะโครงการ ธอส. ช่วยคนไทย ร่วมสร้างชาติ

เงื่อนไขในการเข้าร่วมโครงการ	ลักษณะมาตรการ
มาตรการที่ 1 สำหรับลูกค้ำที่มีวงเงินกู้ไม่เกิน 3 ล้านบาท (ไม่จำกัดรอบวงเงินสินเชื่อ) มีสถานะบัญชีปกติ	พักชำระเงินต้นระยะเวลา 3 เดือน และจ่ายเฉพาะดอกเบี้ยรายเดือน
มาตรการที่ 2 สามารถใช้ได้ทั้งลูกค้ำที่มีสถานะบัญชีปกติ และลูกค้ำ NPL ของธนาคาร	พักชำระเงินต้นระยะเวลา 1 ปี และจ่ายเฉพาะดอกเบี้ยรายเดือน (ไม่จำกัดวงเงินสินเชื่อ) เมื่อครบกำหนดระยะเวลาที่พักชำระเงินต้นแล้ว สามารถแจ้งประสงค์ขยายระยะเวลาการผ่อนชำระเพิ่มได้นานสูงสุดอีก 10 ปี
มาตรการที่ 3 สามารถใช้ได้ทั้งลูกค้ำที่มีสถานะบัญชีปกติ และลูกค้ำ NPL ของธนาคาร	พักชำระเงินต้นระยะเวลา 6 เดือน พร้อมลดดอกเบี้ยเหลือ 3.90% ต่อปี และจ่ายเฉพาะดอกเบี้ยรายเดือน (กรอบวงเงินสินเชื่อ 50,000 ล้านบาท)
มาตรการที่ 4 สำหรับลูกค้ำที่อยู่ระหว่างใช้อัตราดอกเบี้ยชนิดชำระหรืออยู่ในสถานะกฎหมาย	ลดดอกเบี้ยเหลือ 3.90% ต่อปี และจ่ายเฉพาะดอกเบี้ยรายเดือนเป็นระยะเวลา 1 เดือน โดยผู้ที่มีสิทธิ์ขอใช้มาตรการจะต้องเคยชำระเงินงวดอย่างน้อย 1 งวด ในเดือนที่ผ่านมา เมื่อสมัครขอใช้มาตรการและชำระเงินงวดเดือนล่าสุดแล้ว ธนาคาร

เงื่อนไขในการเข้าร่วมโครงการ	ลักษณะมาตรการ
	อนุมัติให้เข้าร่วมมาตรการในวันรุ่งขึ้นและระบบจะแจ้งเงินงวดใหม่ที่ต้องชำระเดือนถัดไปให้ลูกค้าทราบ
<p>มาตรการที่ 5 สำหรับลูกค้าทุกวัตถุประสงค์การกู้ที่มีวงเงินกู้ทุกบัญชีรวมกันไม่เกิน 3 ล้านบาท และมีรายได้ต่อเดือนไม่เกิน 35,000 บาท ครอบคลุมลูกค้าปัจจุบันของธนาคารในกลุ่มผู้มีรายได้น้อยและปานกลาง และสถานะบัญชีดอกเบี้ยผิดนัดหรือสถานะกฎหมาย</p>	<p>พักชำระเงินต้น และดอกเบี้ย เป็นระยะเวลา 4 เดือน ส่วนดอกเบี้ยที่พักไว้หลังครบระยะเวลาพักชำระหนี้ 4 เดือน ลูกค้าต้องทยอยผ่อนชำระเพื่อแบ่งเบาค่าใช้จ่ายให้ครบภายในระยะเวลา 24 เดือน</p>
<p>มาตรการที่ 6 สำหรับบุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุข</p>	<p>พักชำระเงินต้นระยะเวลา 4 เดือน พร้อมลดดอกเบี้ยเหลือ 1.00% ต่อปี</p>
<p>มาตรการที่ 7 สำหรับลูกค้า SMEs ผู้ประกอบการแพลตฟอร์ม/พาร์ทเนอร์ และผู้ประกอบการพัฒนาโครงการที่อยู่อาศัย(Pre Finance) ที่มีวงเงินกู้ไม่เกิน 100 ล้านบาท(วงเงินสินเชื่อรวมทั้งกลุ่มธุรกิจของลูกค้าที่มีกับธนาคารไม่เกิน 100 ล้านบาท) มีสถานะบัญชีปกติ และทำนิติกรรมภายในวันที่ 22 เมษายน 2563</p>	<p>พักชำระเงินต้นและดอกเบี้ย ระยะเวลา 6 เดือน</p>
<p>มาตรการที่ 8 สำหรับลูกค้าทุกวัตถุประสงค์การกู้ ที่เคยแจ้งความประสงค์เข้ามามาตรการที่ 1, 2, 3, 4 และ 6 สามารถเปลี่ยนมาลงทะเบียนเข้ามามาตรการที่ 8 เมื่อครบระยะเวลาให้ผ่อนชำระเงินงวดตามเงื่อนไขของสัญญาเงินกู้ปกติ ส่วนดอกเบี้ยที่ให้พักชำระไว้ลูกค้าสามารถทยอยผ่อนชำระ ให้หมดได้ภายในระยะเวลาของสัญญาเงินกู้</p>	<p>พักชำระเงินต้นและดอกเบี้ย ระยะเวลา 3 เดือน</p>
<p>มาตรการที่ 8.5 (สำหรับลูกค้าที่เข้ามามาตรการที่ 5 ซึ่งได้ยอมรับข้อตกลงของมาตรการไปแล้ว หากรายได้ยังไม่กลับเข้าสู่ภาวะปกติหรือไม่มีความสามารถที่จะกลับมาผ่อนชำระหนี้ได้ตามปกติ) แบ่งเป็น 2 กรณี</p> <ol style="list-style-type: none"> 1.กรณีลูกค้าที่มีสถานะบัญชีปกติ ให้แจ้งความประสงค์เข้ามามาตรการที่ 8.5 พักชำระเงินต้นและพักชำระดอกเบี้ย โดยจะพักชำระได้ถึงวันที่ 31 ตุลาคม 2563 2.กรณีลูกค้าที่มีสถานะเป็น NPL จะต้องเข้ามามาตรการประนอมหนี้พิเศษ หากสามารถปฏิบัติได้ตามเงื่อนไขลูกค้าสามารถใช้สิทธิ์ตามมาตรการที่ 8.5 ได้ด้วย 	<p>พักชำระเงินต้นและพักชำระดอกเบี้ย</p>

เงื่อนไขในการเข้าร่วมโครงการ	ลักษณะมาตรการ
มาตรการที่ 9 สำหรับลูกค้าที่เคยเข้าร่วมหรืออยู่ระหว่างใช้มาตรการช่วยเหลือฯ ของ ธอส. ลูกค้ามีสถานะบัญชีปกติ ไม่อยู่ระหว่างการประนอมหนี้	ลดเงินงวดผ่อนชำระ(ตัดเงินต้นและตัดดอกเบี้ย) เหลือ 25% หรือ 50% หรือ 70% ของเงินงวดผ่อนชำระในปัจจุบันเป็นระยะเวลา 6 เดือน (กุมภาพันธ์-กรกฎาคม 2564)
มาตรการที่ 10 สำหรับลูกหนี้สถานะ NPL และลูกหนี้สถานะ NPL ที่อยู่ระหว่างการปรับโครงสร้างหนี้	ลดเงินงวดผ่อนชำระ(ตัดเงินต้นและตัดดอกเบี้ย) เหลือ 25% หรือ 50% หรือ 70% ของเงินงวดผ่อนชำระในปัจจุบันเป็นระยะเวลา 6 เดือน (กุมภาพันธ์-กรกฎาคม 2564)
มาตรการที่ 11 สำหรับลูกค้าที่ไม่เคยเข้าร่วมมาตรการช่วยเหลือฯ ของ ธอส. ลูกค้ามีสถานะบัญชีปกติ ไม่อยู่ระหว่างการประนอมหนี้	ลดเงินงวดผ่อนชำระ(ตัดเงินต้นและตัดดอกเบี้ย) เหลือ 25% หรือ 50% หรือ 70% ของเงินงวดผ่อนชำระในปัจจุบันเป็นระยะเวลา 6 เดือน(กุมภาพันธ์-กรกฎาคม 2564)
มาตรการที่ 12 สำหรับลูกค้าผู้ประกอบการ SMEs สิ้นเชื่อประเภทแพลตฟอร์ม	1. ได้ลดเงินงวดผ่อนชำระ(ตัดเงินต้นและตัดดอกเบี้ย) เหลือ 25% หรือ 50% หรือ 70% ของเงินงวดผ่อนชำระในปัจจุบันเป็นระยะเวลาไม่เกิน 6 เดือนหรือ 6 เดือน มิถุนายน 2564 2. พักชำระหนี้ถึงมิถุนายน 2564 ในกรณีที่ได้รับผลกระทบทำให้รายได้ไม่เพียงพอชำระหนี้
มาตรการที่ 13 สำหรับลูกค้าที่มีสถานะบัญชีปกติ (ไม่เป็น NPL ไม่อยู่ขั้นตอนของกฎหมาย และไม่อยู่ระหว่างทำข้อตกลงประนอมหนี้) ครอบคลุมทั้งลูกค้าที่ไม่เคย หรือเคยใช้ หรืออยู่ระหว่างใช้มาตรการความช่วยเหลือเดิมของธนาคาร และต้องเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบด้านรายได้จาก COVID-19 รวมถึงยังไม่สามารถผ่อนชำระหนี้ได้ตามสัญญาเงินกู้	พักชำระเงินต้น และจ่ายเฉพาะดอกเบี้ยรายเดือน ระยะแรกเป็นเวลา 3 เดือน (1 พฤษภาคม – 31 กรกฎาคม 2564)
มาตรการที่ 14 สำหรับลูกหนี้ที่สถานะ NPL และลูกหนี้ NPL ที่อยู่ระหว่างการปรับโครงสร้างหนี้ ซึ่งจะพ้นสิทธิการปรับโครงสร้างหนี้ที่ใช้อยู่หากใช้มาตรการที่ 14 และต้องเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการประกอบอาชีพ หรือทำธุรกิจ หรือการค้า เนื่องจาก COVID-19 และไม่สามารถผ่อนชำระเงินงวดให้ธนาคารได้ตามสัญญาเงินกู้หรือข้อตกลงปรับโครงสร้างหนี้หรือตามคำพิพากษา	พักชำระเงินต้นและจ่ายเฉพาะดอกเบี้ยรายเดือน พร้อมลดดอกเบี้ยลงเหลือต่อปี ระยะแรกเป็นเวลา 3 เดือน (1 พฤษภาคม – 31 กรกฎาคม 2564)

ที่มา : ผู้วิจัยจัดทำโดยใช้ข้อมูลของธนาคารอาคารสงเคราะห์ (โครงการ ธอส. ช่วยคนไทย ร่วมสร้างชาติ, 2564)

ตารางที่ 4.12 ลักษณะมาตรการช่วยเหลือลูกค้าผู้ได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)

เงื่อนไขในการเข้าร่วมโครงการ	ลักษณะมาตรการ
มาตรการที่ 1 สำหรับลูกค้าที่ได้รับผลกระทบด้านรายได้จากนักท่องเที่ยวชาวจีน	ลดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้และเงินงวดผ่อนชำระไม่เกิน 6 เดือน โดยคิดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้เท่ากับ 0.01% ต่อปี โดยภายหลังจากครบ 6 เดือนตามระยะเวลาของมาตรการเดิมแล้ว หอส. ลดอัตราดอกเบี้ยเหลือ 1.75% ต่อปี
มาตรการที่ 2 สำหรับลูกค้าที่รายได้ต่อเดือนได้รับผลกระทบจากนักท่องเที่ยวในประเทศกลุ่มเสี่ยง	ลดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้และเงินงวดผ่อนชำระไม่เกิน 4 เดือน คิดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลดลงเหลือ 1.00% ต่อปี ภายหลังจากครบ 4 เดือนตามระยะเวลาของมาตรการเดิมแล้ว หอส. จะลดอัตราดอกเบี้ยเหลือ 1.75% ต่อปี

ที่มา : ผู้วิจัยจัดทำโดยใช้ข้อมูลของธนาคารอาคารสงเคราะห์ (มาตรการช่วยเหลือลูกค้าผู้ได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19), 2564)

จากภาพรวมมาตรการในประเทศไทย เพื่อช่วยเหลือผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของโควิด-19 พบว่าทางภาครัฐได้ให้ความสำคัญของภาคครัวเรือน โดยได้ออกมาตรการช่วยเหลือทั้งส่วนของที่อยู่อาศัย ด้านการจ้างงานและเงินเดือน รวมทั้งด้านการศึกษา ที่เกี่ยวเนื่องกับค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยทั้งสิ้น

ลักษณะมาตรการแต่ละด้านพบว่า **ด้านครัวเรือน** ลักษณะในการให้เงินเยียวยากับ 9 กลุ่มอาชีพ ในพื้นที่ควบคุมเข้มงวดสูงสุด 10 จังหวัด, ลดค่าบริการด้านคมนาคม รวมทั้งให้เงินช่วยเหลือแก่ผู้มีรายได้น้อย **ด้านที่อยู่อาศัย** ลักษณะมาตรการในการช่วยเหลือการชำระค่างวดที่อยู่อาศัย, ผ่อนเกณฑ์การยึดทรัพย์สินอสังหาริมทรัพย์, ช่วยเหลือด้านสาธารณสุขโรค, ช่วยเหลือด้านค่าธรรมเนียมในการซื้อขายที่อยู่อาศัย รวมทั้งให้เงินสนับสนุนครัวเรือนที่สร้างบ้านใหม่ **ด้านการจ้างงานและเงินเดือน** ได้มีมาตรการสนับสนุนธุรกิจการให้บริการและการท่องเที่ยวและ **ด้านการศึกษา** มีมาตรการลดค่าธรรมเนียมการศึกษาและการผ่อนชำระค่าธรรมเนียมการศึกษาอีกด้วย

บทที่ 5

ผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหาร

การวิจัยเรื่อง “ผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ในช่วง พ.ศ.2563 - 2564” กลุ่มผู้ค้าขายอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ผลการศึกษาประกอบไปด้วย 4 ประเด็นสำคัญ ได้แก่

1. ลักษณะเศรษฐกิจ สังคม และที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหาร
2. ผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยของผู้ค้าอาหาร
3. วิธีการแก้ไขปัญหาด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยของผู้ค้าอาหาร
4. ผลที่เกิดขึ้นจากปัญหาด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยของผู้ค้าอาหาร รวมถึงความต้องการช่วยเหลือจาก

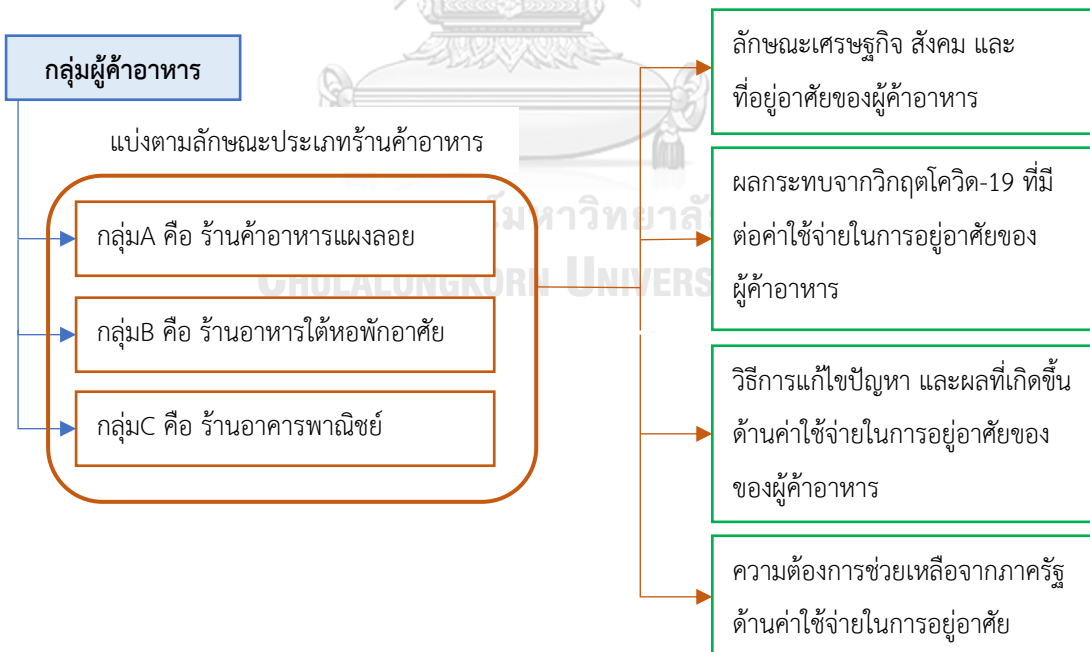
ภาครัฐ

โดยทำการแบ่งกลุ่มผู้ค้าอาหารออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ (ภาพที่ 5.1)

กลุ่มA คือ ร้านค้าอาหารแผงลอย

กลุ่มB คือ ร้านอาหารใต้หอพักอาศัย

กลุ่มC คือ ร้านอาคารพาณิชย์

ภาพที่ 5.1 ภาพรวมผลการศึกษา

ที่มา: จัดทำโดยผู้วิจัย (2565)

5.1 ลักษณะร้านค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

ผู้ที่ให้สัมภาษณ์จำนวน 45 ราย แบ่งตามลักษณะร้านค้าอาหารได้เป็น 3 กลุ่ม (ตารางที่ 5.1)

กลุ่มA ร้านแผงลอยอาหาร มีพื้นที่โดยประมาณ 3 - 16 ตร.ม. และตั้งอยู่หน้าที่อยู่อาศัย หรือตั้งอยู่ข้างอาคาร ซึ่งลักษณะร้านทำจากสิ่งปลูกสร้างที่ไม่คงทนถาวร หรือเป็นรถเข็น และเช่าเฉพาะส่วนที่เป็นร้านค้าเท่านั้น โดยมีค่าเช่าร้านค้าอยู่ระหว่าง 3,000 - 8,000 บาทต่อเดือน และจำนวนผู้ค้าอาหารมีประมาณ 72 ราย (ดังภาพที่ 5.2)

กลุ่มB ร้านอาหารใต้หอพักอาศัย มีพื้นที่โดยประมาณ 16 - 20 ตร.ม. ตั้งอยู่ใต้หอพักอาศัย ที่ลักษณะเป็นห้องพักที่ปรับเปลี่ยนเป็นร้านค้าใต้หอพัก และเช่าเฉพาะส่วนที่เป็นร้านค้าเท่านั้น โดยมีค่าเช่าร้านค้ามากที่สุดอยู่ที่ 2,000 - 6,500 บาทต่อเดือน และจำนวนผู้ค้าอาหารมีประมาณ 28 ราย (ดังภาพที่ 5.3)

กลุ่มC ร้านอาหารอาคารพาณิชย์ มีพื้นที่โดยประมาณ 18 - 32 ตร.ม. ตั้งอยู่ใต้อาคารพาณิชย์ หรือตั้งเป็นร้านค้าเดี่ยว และลักษณะเป็นอาคารพาณิชย์ที่มีชั้นที่1 ไว้สำหรับประกอบกิจการ และชั้นอื่นๆ สำหรับการอยู่อาศัย โดยมีค่าเช่าร้านค้ามากที่สุดอยู่ที่ 7,000 - 10,000 บาทต่อเดือน และจำนวนผู้ค้าอาหารมีประมาณ 57 ราย (ดังภาพที่ 5.4)

ตารางที่ 5.1 การเปรียบเทียบลักษณะร้านค้าอาหารของกลุ่มA, กลุ่มB และกลุ่มC

ลำดับ	ลักษณะแต่ละประเภทของร้านค้าอาหาร	กลุ่ม A แผงลอยอาหาร	กลุ่ม B ร้านอาหารใต้หอพักอาศัย	กลุ่ม C ร้านอาหารอาคารพาณิชย์
1	ขนาดพื้นที่โดยประมาณของร้านค้า	3 - 16 ตร.ม.	16 - 20 ตร.ม.	18 - 32 ตร.ม.
2	ลักษณะที่ตั้งของร้านค้าอาหาร	ตั้งอยู่หน้าที่อยู่อาศัย หรือตั้งอยู่ข้างอาคาร	ตั้งอยู่ใต้หอพัก	ตั้งอยู่ใต้อาคารพาณิชย์ หรือตั้งเป็นร้านค้าเดี่ยว
3	ลักษณะร้านค้าอาหาร	เป็นรถเข็น หรือเป็นสิ่งปลูก สร้างที่ไม่คงทนถาวร	เป็นห้องพักที่ปรับเปลี่ยนเป็น ร้านค้าใต้หอพัก	ลักษณะเป็นอาคารพาณิชย์ ที่มีชั้นที่1 ไว้สำหรับประกอบกิจการ
4	ลักษณะการครอบครองร้านค้า	เช่าเฉพาะส่วนแผงลอยอาหาร	เช่าทั้งห้องใต้หอพัก	เช่าทั้งอาคาร โดยมีชั้น1 ไว้สำหรับค้า อาหารและชั้นอื่นๆ สำหรับการอยู่อาศัย
5	ค่าเช่าร้านค้าโดยประมาณ	จ่ายรวมกับที่อยู่อาศัย และ 3,000 - 8,000 บาทต่อเดือน	จ่ายรวมกับที่อยู่อาศัย และ 2,000 - 6,500 บาทต่อเดือน	จ่ายรวมกับที่อยู่อาศัย และ 7,000 - 10,000 บาทต่อเดือน
6	จำนวนผู้ค้าอาหารโดยประมาณ	72 ราย	28 ราย	57 ราย
รวมจำนวนผู้ค้าอาหารโดยประมาณ 157 ราย				
7	จำนวนตัวอย่าง	15 ตัวอย่าง	15 ตัวอย่าง	15 ตัวอย่าง
รวมจำนวนตัวอย่าง 45 ตัวอย่าง				

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัยเมื่อวันที่ 27 ตุลาคม 2564

5.1.1 ลักษณะร้านค้าอาหารกลุ่ม A แผงลอยอาหาร

มีพื้นที่โดยประมาณ 3 - 16 ตร.ม. และตั้งอยู่หน้าที่อยู่อาศัย หรือตั้งอยู่ข้างอาคาร ซึ่งลักษณะร้านทำจากสิ่งปลูกสร้างที่ไม่คงทนถาวร หรือเป็นรถเข็น และเช่าเฉพาะส่วนที่เป็นร้านค้าเท่านั้น โดยมีค่าเช่าร้านค้ามากที่สุดอยู่ที่ 6,000 บาทต่อเดือน และจำนวนผู้ค้ากลุ่ม A มีประมาณ 72 ราย (ภาพที่ 5.1)

ภาพที่ 5.2 ภาพกลุ่ม A ร้านค้าอาหารแผงลอย

ที่มา : จากการสำรวจและถ่ายภาพ โดยผู้วิจัยเมื่อวันที่ 27 ตุลาคม 2564

5.1.2 ลักษณะร้านค้าอาหารกลุ่มB ร้านอาหารใต้หอพักอาศัย

กลุ่มB ร้านอาหารใต้หอพักอาศัย มีพื้นที่โดยประมาณ 16 - 20 ตร.ม. ตั้งอยู่ใต้หอพักอาศัย ที่ลักษณะเป็นห้องพักที่ปรับเปลี่ยนเป็นร้านค้าใต้หอพัก และเช่าเฉพาะส่วนที่เป็นร้านค้าเท่านั้น โดยมีค่าเช่าร้านค้ามากที่สุดอยู่ที่ 6,500 บาทต่อเดือน และจำนวนผู้ค้ากลุ่ม B มีประมาณ 28 ราย (ภาพที่ 5.2)

ภาพที่ 5.3 ภาพกลุ่ม B ร้านอาหารใต้หอพักอาศัย

ที่มา : จากการสำรวจและถ่ายภาพ โดยผู้วิจัยเมื่อวันที่ 27 ตุลาคม 2564

5.1.3 ลักษณะร้านค้าอาหารกลุ่มC ร้านอาหารอาคารพาณิชย์

กลุ่มC ร้านอาหารอาคารพาณิชย์ มีพื้นที่โดยประมาณ 18 - 32 ตร.ม. ตั้งอยู่ใต้อาคารพาณิชย์ หรือตั้งเป็นร้านค้าเดี่ยว และลักษณะเป็นอาคารพาณิชย์ที่มีชั้นที่1 ไว้สำหรับประกอบกิจการ และชั้นอื่นๆ สำหรับการอยู่อาศัย โดยมีค่าเช่าร้านค้ามากที่สุดอยู่ที่ 10,000 บาทต่อเดือน และจำนวนผู้ค้ากลุ่ม C มีประมาณ 57 ราย (ภาพที่ 5.3)

ภาพที่ 5.4 ภาพกลุ่ม C ร้านค้าอาหารอาคารพาณิชย์

ที่มา : จากการสำรวจและถ่ายภาพ โดยผู้วิจัยเมื่อวันที่ 27 ตุลาคม 2564

5.2 ลักษณะทางสังคม เศรษฐกิจและที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหาร

5.2.1 ลักษณะสังคมของผู้ค้าอาหารของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C

5.2.1.1 กลุ่ม A ด้านลักษณะทางสังคม (ภาคผนวก ข ตารางที่ 1) พบว่า

- 1) ลักษณะทางสังคมของผู้ค้าอาหารกลุ่ม A ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 67 เป็นเพศชายร้อยละ 33 ซึ่งกลุ่มอายุส่วนใหญ่อยู่ที่ 40 – 49 ปีคิดเป็นร้อยละ 60 อันดับที่สองอยู่ที่ 50 – 59 ปีคิดเป็นร้อยละ 20 และอันดับที่สามอยู่ที่ 30 – 39 ปีคิดเป็นร้อยละ 13
- 2) ด้านสถานภาพทางสังคมส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสคิดเป็นร้อยละ 73 อันดับที่สองมีสถานภาพโสดร้อยละ 20 อันดับที่มีสถานภาพหย่าร้างร้อยละ 7 ซึ่งจำนวนการมีบุตรอันดับที่หนึ่งคือ มีบุตรตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 67 อันดับที่สองคือ ไม่มีบุตรคิดเป็นร้อยละ 26 อันดับที่สามคือ มีบุตร 1 คนคิดเป็นร้อยละ 7 โดยที่มีระดับการศึกษาอยู่ระหว่างระดับประถมศึกษา 3 - ระดับมัธยมศึกษา 6 หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.)
- 3) ด้านถิ่นฐานเดิมของผู้ค้าอาหารส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ถึงร้อยละ 66 อันดับที่สองคือภาคกลางคิดเป็นร้อยละ 20 อันดับที่มีอัตราส่วนเท่ากันคือภาคเหนือ หรือเป็นคนต่างประเทศคิดเป็นร้อยละ 7 ซึ่งมีระยะเวลาที่อยู่ในจังหวัดปทุมธานีในช่วง 5 – 20 ปี

5.2.1.2 กลุ่ม B ด้านลักษณะทางสังคม (ภาคผนวก ข ตารางที่ 2) พบว่า

- 1) ลักษณะทางสังคมของผู้ค้าอาหารกลุ่ม B ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 60 เป็นเพศชายร้อยละ 40 ซึ่งกลุ่มอายุส่วนใหญ่อยู่ที่ 40 – 49 ปีคิดเป็นร้อยละ 53 อันดับที่สองอยู่ที่ 30 – 39 ปีคิดเป็นร้อยละ 27 อันดับที่มีสามอยู่ที่ 50 – 59 ปีคิดเป็นร้อยละ 20
- 2) ด้านสถานภาพทางสังคมส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสคิดเป็นร้อยละ 87 อันดับที่สองมีสถานภาพโสดร้อยละ 13 ซึ่งจำนวนการมีบุตรอันดับที่หนึ่งคือ มีบุตรตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 67 อันดับที่สองคือ ไม่มีบุตรคิดเป็นร้อยละ 26 อันดับที่มีสามคือ มีบุตร 1 คนคิดเป็นร้อยละ 7 โดยที่มีระดับการศึกษาอยู่ระหว่างระดับประถมศึกษา 4 - ระดับปริญญาตรี
- 3) ด้านถิ่นฐานเดิมของผู้ค้าอาหารส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ถึงร้อยละ 53 อันดับที่สองคือภาคกลางคิดเป็นร้อยละ 27 อันดับที่มีสามคือภาคใต้คิดเป็นร้อยละ 20 ซึ่งมีระยะเวลาที่อยู่ในจังหวัดปทุมธานีในช่วง 6 เดือน – 30 ปี

5.2.1.3 กลุ่ม C ด้านลักษณะทางสังคม (ภาคผนวก ข ตารางที่ 3) พบว่า

- 1) ลักษณะทางสังคมของผู้ค้าอาหารกลุ่ม C ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 80 เป็นเพศชายร้อยละ 20 ซึ่งกลุ่มอายุส่วนใหญ่อยู่ที่ 40 – 49 ปีคิดเป็นร้อยละ 40 อันดับที่สองอยู่ที่ 50 – 59 ปีคิดเป็นร้อยละ 33 อันดับที่มีสามอยู่ที่ 30-39 ปีคิดเป็นร้อยละ 13

- 2) ด้านสถานภาพทางสังคมส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสคิดเป็นร้อยละ 80 อันดับที่สองมีสถานภาพโสด ร้อยละ 20 ซึ่งจำนวนการมีบุตรอันดับที่หนึ่งคือ มีบุตรตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 53 อันดับที่สองคือ ไม่มีบุตรคิดเป็นร้อยละ 27 อันดับที่สามคือ มีบุตร 1 คนคิดเป็นร้อยละ 20 โดยที่มีระดับการศึกษาอยู่ระหว่างระดับประถมศึกษาปีที่ 3 – ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ม.ศ.5
- 3) ด้านถิ่นฐานเดิมของผู้ค้าอาหาร ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ถึงร้อยละ 67 อันดับที่สองมีอัตราส่วนที่เท่ากันคือภาคใต้และภาคเหนือคิดเป็นร้อยละ 13 อันดับที่สามคือภาคกลางคิดเป็นร้อยละ 7 ซึ่งมีระยะเวลาที่อยู่ในจังหวัดปทุมธานีในช่วง 3 – 30 ปี

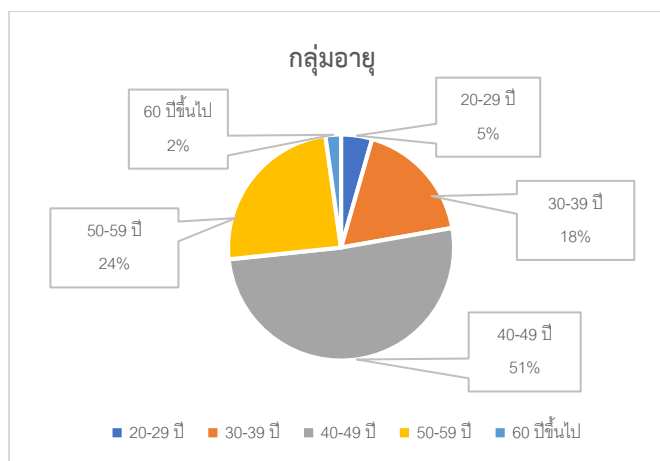
5.2.1.4 เปรียบเทียบลักษณะทางสังคมของกลุ่มA, กลุ่มB และกลุ่มC

- 1) ลักษณะอายุและเพศ (ตารางที่ 5.2) พบว่า
 - (1) กลุ่มอายุของผู้ค้าอาหารทั้ง 3 กลุ่ม ส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 40 – 49 ปีคิดเป็นร้อยละ 51 อันดับที่สองอยู่ในช่วง 50 – 59 ปีคิดเป็นร้อยละ 24 อันดับที่สามอยู่ในช่วง 30 – 39 ปีคิดเป็นร้อยละ 18 ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 69 และเพศชายอยู่ที่ร้อยละ 31
 - (2) เมื่อเปรียบเทียบช่วงอายุของเพศหญิงกับเพศชายของทั้ง 3 กลุ่ม พบว่าเพศหญิงมีช่วงอายุอยู่ที่ 30 – 59 ปี ซึ่งเพศชายจะมีช่วงอายุน้อยกว่าอยู่ที่ 30 – 49 ปี
 - (3) เมื่อพิจารณาแยกกลุ่มพบว่า กลุ่มA ผู้ค้าอาหารส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 67 และส่วนใหญ่มีช่วงอายุอยู่ที่ 40 – 49 ปีคิดเป็นร้อยละ 60 ส่วนกลุ่มB ผู้ค้าอาหารส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 60 และส่วนใหญ่มีช่วงอายุอยู่ที่ 40 – 49 ปีคิดเป็นร้อยละ 53 และกลุ่มC ผู้ค้าอาหารส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 80 และส่วนใหญ่มีช่วงอายุอยู่ที่ 40 – 49 ปีคิดเป็นร้อยละ 40

ตารางที่ 5.2 ลักษณะทางสังคมของผู้ค้าอาหารกลุ่มA ,กลุ่มB และกลุ่มC

กลุ่มอายุ	เพศชาย			รวม	เพศหญิง			รวม	รวมทั้งหมด	รวมร้อยละ
	กลุ่ม A	กลุ่ม B	กลุ่ม C		กลุ่ม A	กลุ่ม B	กลุ่ม C			
20-29 ปี	1	0	0	1	0	0	1	1	2	4%
30-39 ปี	1	1	1	3	1	3	1	5	8	18%
40-49 ปี	3	3	2	8	6	5	4	15	23	51%
50-59 ปี	0	2	0	2	3	1	5	9	11	24%
60 ปีขึ้นไป	0	0	0	0	0	0	1	1	1	2%
รวม	5	6	3	14	10	9	12	31	45	100%
ร้อยละ		31%				69%				

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

ภาพที่ 5.5 ผู้ค้าอาหารจำแนกตามอายุของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C
ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

2) ลักษณะสถานภาพทางสังคมและการมีบุตร (ตารางที่ 5.3) พบว่า

- (1) ด้านสถานภาพทางสังคมของผู้ค้าอาหารทั้ง 3 กลุ่ม ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสร้อยละ 80 อันดับที่สองมีสถานภาพโสดร้อยละ 18 อันดับที่สามมีสถานภาพหย่าร้างร้อยละ 2
- (2) ด้านการมีบุตรส่วนใหญ่ผู้ค้าอาหารมีบุตรตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 62 อันดับที่สองคือไม่มีบุตรคิดเป็นร้อยละ 27 อันดับที่สามคือมีบุตร 1 คนคิดเป็นร้อยละ 11
- (3) เมื่อพิจารณาแยกกลุ่มพบว่า กลุ่ม A ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสคิดเป็นร้อยละ 73 และส่วนใหญ่มีบุตรตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 67 ส่วนกลุ่ม B ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสคิดเป็นร้อยละ 87 และส่วนใหญ่มีบุตรตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 67 และกลุ่ม C ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสคิดเป็นร้อยละ 80 และส่วนใหญ่มีบุตรตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 53

ตารางที่ 5.3 สถานภาพและการมีบุตรของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C

สถานภาพ	การมีบุตร												รวมทั้งหมด	ร้อยละ
	กลุ่ม A				กลุ่ม B				กลุ่ม C					
	ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป	1 คน	ไม่มีบุตร	รวม	ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป	1 คน	ไม่มีบุตร	รวม	ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป	1 คน	ไม่มีบุตร	รวม		
สมรส	9	1	1	11	10	1	2	13	8	3	1	12	36	80%
หย่าร้าง	1	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	1	2%
โสด	0	0	3	3	0	0	2	2	0	0	3	3	8	18%
รวม	10	1	4	15	10	1	4	15	8	3	4	15	45	100%
ร้อยละ	67%	7%	27%	100%	67%	7%	27%	100%	53%	20%	27%	100%		

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

- 3) ลักษณะถิ่นฐานเดิมและระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในจังหวัดปทุมธานี (ตารางที่ 5.4) พบว่า
- (1) ด้านถิ่นฐานเดิมของผู้ค้าอาหารทั้ง 3 กลุ่ม ส่วนใหญ่อยู่ที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือคิดเป็นร้อยละ 64 อันดับที่สองอยู่ที่ภาคกลางคิดเป็นร้อยละ 20 และอันดับที่สามอยู่ที่ภาคใต้คิดเป็นร้อยละ 11
 - (2) ด้านระยะเวลาที่ผู้ค้าอาหารอยู่ในจังหวัดปทุมธานีของทั้ง 3 กลุ่ม ส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 13 - 24 ปีคิดเป็นร้อยละ 42 อันดับที่สองมีระยะเวลาอยู่ในช่วง 1 - 12 ปีคิดเป็นร้อยละ 38 และอันดับที่สามมีระยะเวลาอยู่ในช่วง 25 - 36 ปีคิดเป็นร้อยละ 16
 - (3) เมื่อพิจารณาแยกกลุ่มพบว่า กลุ่ม A ส่วนใหญ่มีระยะเวลาอาศัยอยู่ในจังหวัดปทุมธานี 1-12 ปีคิดเป็นร้อยละ 16 กลุ่ม B ส่วนใหญ่มีระยะเวลาอาศัยอยู่ในจังหวัดปทุมธานี 13-24 ปีคิดเป็นร้อยละ 20 กลุ่ม C มีระยะเวลาอาศัยอยู่ในจังหวัดปทุมธานี 1-12 ปีคิดเป็นร้อยละ 13

ตารางที่ 5.4 ถิ่นฐานเดิมและระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในจังหวัดปทุมธานีของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C

ถิ่นฐานเดิม	ระยะเวลาที่อยู่ในจังหวัดปทุมธานี															รวม	ร้อยละ
	น้อยกว่า 1 ปี			1 - 12 ปี			13 - 24 ปี			25 - 36 ปี			37 ปีขึ้นไป				
	กลุ่ม A	กลุ่ม B	กลุ่ม C	กลุ่ม A	กลุ่ม B	กลุ่ม C	กลุ่ม A	กลุ่ม B	กลุ่ม C	กลุ่ม A	กลุ่ม B	กลุ่ม C	กลุ่ม A	กลุ่ม B	กลุ่ม C		
ภาคกลาง	0	1	0	1	0	1	1	2	1	1	0	1	0	0	0	9	20%
ภาคเหนือ	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	1	2%
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0	0	0	5	2	4	4	6	3	1	1	3	0	0	0	29	64%
ภาคตะวันออก	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0%
ภาคใต้	0	0	0	0	2	1	0	1	0	0	0	0	0	0	1	5	11%
ต่างประเทศ	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	2%
รวม	0	1	0	7	4	6	6	9	4	2	1	4	0	0	1	45	100%
ร้อยละ	0%	2%	0%	16%	9%	13%	13%	20%	9%	4%	2%	9%	0%	0%	2%	100%	
รวมร้อยละ	2%			38%			42%			16%			2%			100%	

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

5.2.2 ลักษณะเศรษฐกิจของผู้ค้าอาหารกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C

5.2.2.1 กลุ่ม A ด้านรายได้และค่าใช้จ่ายรวมของครัวเรือน (ภาคผนวก ข ตารางที่ 4) พบว่า

- 1) ก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 พบว่า
 - (1) รายได้รวมของครัวเรือนของผู้ค้าอาหารกลุ่ม A มีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 32,400 บาท และพบว่ารายได้น้อยที่สุดคือเดือนละ 15,000 บาท รายได้มากที่สุดเดือนละ 50,000 บาท ส่วนค่าใช้จ่ายรวมของครัวเรือนเฉลี่ยเดือนละ 20,600 บาท และพบว่าค่าใช้จ่ายน้อยที่สุดคือเดือนละ 9,000 บาท ค่าใช้จ่ายมากที่สุดเดือนละ 40,000 บาท

- (2) ที่มาของรายได้มาจากค้ำอาหาร และรายได้จากทางอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 53
พบว่ารายได้น้อยที่สุดคือเดือนละ 30,000 บาท รายได้มากที่สุดเดือนละ 45,000 บาท
และค่าใช้จ่ายน้อยที่สุดคือเดือนละ 15,000 บาท ค่าใช้จ่ายมากที่สุดเดือนละ 30,000 บาท
เช่น

คุณแมน2 มีอาชีพเป็นนักดนตรี รายได้เดือนละ 40,000 บาทและค่าใช้จ่ายเดือนละ 15,000 บาท

คุณหญิง9 มีอาชีพค้ำอาหาร รายได้เดือนละ 15,000 บาท และรายได้จากคนในครอบครัวอีกเดือนละ 30,000 บาท รวมรายได้ต่อครัวเรือน 45,000 บาท และค่าใช้จ่ายเดือนละ 20,000 บาท

- (3) รายได้มาจากการค้าขายอาหารอย่างเดียวร้อยละ 47 พบว่ารายได้น้อยที่สุดคือเดือนละ 15,000 บาท รายได้มากที่สุดเดือนละ 50,000 บาท และค่าใช้จ่ายน้อยที่สุดคือเดือนละ 9,000 บาท มากที่สุดเดือนละ 40,000 บาท เช่น

คุณแมน1 มีอาชีพค้ำอาหาร รายได้เดือนละ 15,000 บาท และค่าใช้จ่ายเดือนละ 9,000 บาท

คุณหญิง6 มีอาชีพค้ำอาหาร รายได้เดือนละ 50,000 บาท และค่าใช้จ่ายเดือนละ 40,000 บาท

2) ในช่วงวิกฤตโควิด-19 พบว่า

- (1) รายได้รวมของครัวเรือนของผู้ค้ำอาหารกลุ่ม A มีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 20,067 บาท และพบว่ารายได้น้อยที่สุดคือเดือนละ 10,000 บาท รายได้มากที่สุดเดือนละ 30,000 บาท และพบว่าค่าใช้จ่ายน้อยที่สุดคือเดือนละ 9,000 บาท ค่าใช้จ่ายมากที่สุดเดือนละ 40,000 บาท

- (2) ที่มาของรายได้มาจากค้ำอาหาร และรายได้จากทางอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 53

พบว่ารายได้น้อยที่สุดคือเดือนละ 20,000 บาท รายได้มากที่สุดเดือนละ 25,000 บาท และค่าใช้จ่ายน้อยที่สุดคือเดือนละ 10,000 บาท ค่าใช้จ่ายมากที่สุดเดือนละ 30,000 บาท
เช่น

คุณแมน2 รายได้เดือนละ 15,000 บาท และค่าใช้จ่ายเดือนละ 10,000 บาท

คุณหญิง9 รายได้เดือนละ 15,000 บาท และรายได้จากคนในครอบครัวอีกเดือนละ 30,000 บาท รวมรายได้ต่อครัวเรือน 45,000 บาท และค่าใช้จ่ายเดือนละ 30,000 บาท

- (3) รายได้มาจากการค้าขายอาหารอย่างเดียวร้อยละ 47 พบว่ารายได้น้อยที่สุดคือเดือนละ 15,000 บาท รายได้มากที่สุดเดือนละ 50,000 บาท

เช่น **คุณแมน1** มีอาชีพค้าอาหาร รายได้เดือนละ 15,000 บาท และค่าใช้จ่ายเดือนละ 10,000 บาท

คุณหญิง6 มีอาชีพค้าอาหาร รายได้เดือนละ 30,000 และค่าใช้จ่ายเดือนละ 40,000 บาท

- 3) เมื่อพิจารณาส่วนต่างของค่าใช้จ่ายเมื่อเทียบกับรายได้พบว่า ก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 กลุ่มA มีเงินเหลือจากการใช้จ่ายในการอยู่อาศัยอยู่ที่ 5,000 – 25,000 บาทต่อเดือนมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 11,800 บาท โดยมีที่อัตราส่วนของส่วนต่างเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 63 ส่วนในช่วงวิกฤตโควิด-19 พบว่าส่วนใหญ่กลุ่มA ร้อยละ 87 มีส่วนต่างของค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยเพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับช่วงก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 โดยในช่วงวิกฤตโควิด-19 แบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ

- (1) กลุ่มที่มีเงินเหลือจากรายจ่ายต่อเดือนอยู่ที่ 0 – 7,000 บาทต่อเดือน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3,364 บาท โดยมีที่อัตราส่วนของส่วนต่างเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 82
- (2) กลุ่มที่มีเงินติดลบจากรายจ่ายต่อเดือนอยู่ที่ ติดลบ5,000 – ติดลบ10,000 บาทต่อเดือน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ -7,500 บาท โดยมีที่อัตราส่วนของส่วนต่างค่าใช้จ่ายเมื่อเทียบกับรายได้เฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 134

5.2.2.2 กลุ่ม B ด้านรายได้และค่าใช้จ่ายรวมของครัวเรือน (ภาคผนวก ข ตารางที่ 5)

- 1) ก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 พบว่า

- (1) รายได้รวมของครัวเรือนของผู้ค้าอาหารกลุ่ม B รายได้เฉลี่ยเดือนละ 34,113 บาท และพบว่ารายได้น้อยที่สุดคือเดือนละ 12,000 บาท รายได้มากที่สุดเดือนละ 60,000 บาท ส่วนค่าใช้จ่ายรวมของครัวเรือนเฉลี่ยเดือนละ 19,133 บาท และพบว่าค่าใช้จ่ายน้อยที่สุดคือเดือนละ 10,000 บาท ค่าใช้จ่ายมากที่สุดเดือนละ 30,000 บาท

- (2) ที่มาของรายได้มาจากค้าอาหาร และรายได้จากทางอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 20

พบว่ารายได้น้อยที่สุดคือเดือนละ 25,000 บาท รายได้มากที่สุดเดือนละ 60,000 บาท และค่าใช้จ่ายน้อยที่สุดคือเดือนละ 15,000 บาท ค่าใช้จ่ายมากที่สุดเดือนละ 20,000 บาท เช่น

คุณโบว8 มีอาชีพทำงานประจำที่บริษัทเอกชน รายได้เดือนละ 15,000 บาท และรายได้จากคนในครอบครัวอีกเดือนละ 10,000 บาท รวมรายได้ต่อครัวเรือน 25,000 บาท และค่าใช้จ่ายเดือนละ 20,000 บาท

คุณบอย3 มีอาชีพค้าอาหาร รายได้เดือนละ 28,000 บาท และรายได้จากคนในครอบครัวอีกเดือนละ 32,000 บาท รวมรายได้ต่อครัวเรือน 60,000 บาท และค่าใช้จ่ายเดือนละ 15,000 บาท

- (3) รายได้มาจากการค้าขายอาหารอย่างเดียวร้อยละ 80 พบว่ารายได้น้อยที่สุดคือเดือนละ 15,000 บาท รายได้มากที่สุดเดือนละ 50,000 บาท และค่าใช้จ่ายน้อยที่สุดคือเดือนละ 9,000 บาท มากที่สุดเดือนละ 40,000 บาท เช่น

คุณโบว5 มีอาชีพค้าอาหาร รายได้เดือนละ 12,000 บาท และค่าใช้จ่ายเดือนละ 10,000 บาท

คุณบอย4 มีอาชีพค้าอาหาร รายได้เดือนละ 30,000 บาท และค่าใช้จ่ายเดือนละ 26,000 บาท

2) ในช่วงเกิดวิกฤตโควิด-19 พบว่า

- (1) รายได้รวมของครัวเรือนของผู้ค้าอาหารกลุ่ม B รายได้เฉลี่ยเดือนละ 18,733 บาท และพบว่ารายได้น้อยที่สุดคือเดือนละ 9,000 บาท รายได้มากที่สุดเดือนละ 30,000 บาท ส่วนค่าใช้จ่ายรวมของครัวเรือนเฉลี่ยเดือนละ 18,333 บาท และพบว่าค่าใช้จ่ายน้อยที่สุดคือเดือนละ 10,000 บาท ค่าใช้จ่ายมากที่สุดเดือนละ 30,000 บาท

- (2) ที่มาของรายได้มาจากการค้าอาหาร และรายได้จากทางอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 13

พบว่ารายได้น้อยที่สุดคือเดือนละ 9,000 บาท รายได้มากที่สุดเดือนละ 30,000 บาท และค่าใช้จ่ายน้อยที่สุดคือเดือนละ 10,000 บาท ค่าใช้จ่ายมากที่สุดเดือนละ 30,000 บาท เช่น

คุณโบว8 มีค้าอาหาร และรายได้จากคนในครอบครัวอีกเดือนละ 30,000 บาท และค่าใช้จ่ายเดือนละ 20,000 บาท

คุณบอย3 มีอาชีพค้าอาหาร และรายได้จากคนในครอบครัวอีกเดือนละ 25,000 บาท และค่าใช้จ่ายเดือนละ 15,000 บาท

- (3) รายได้มาจากการค้าขายอาหารอย่างเดียวร้อยละ 87 พบว่ารายได้น้อยที่สุดคือเดือนละ 15,000 บาท รายได้มากที่สุดเดือนละ 50,000 บาท และค่าใช้จ่ายน้อยที่สุดคือเดือนละ 9,000 บาท มากที่สุดเดือนละ 40,000 บาท เช่น

คุณโบว5 มีอาชีพค้าอาหาร รายได้เดือนละ 9,000 บาท และค่าใช้จ่ายเดือนละ 10,000 บาท

คุณบอย4 มีอาชีพค้าอาหาร รายได้เดือนละ 10,000 บาท และค่าใช้จ่ายเดือนละ 30,000 บาท

- 3) เมื่อพิจารณาส่วนต่างของค่าใช้จ่ายเมื่อเทียบกับรายได้พบว่า ก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 กลุ่ม B มีเงินเหลือจากการใช้จ่ายในการอยู่อาศัยอยู่ที่ 0 – 45,000 บาทต่อเดือนมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 15,000 บาท โดยมีอัตราส่วนของส่วนต่างค่าใช้จ่ายเมื่อเทียบกับรายได้ได้อยู่ที่ร้อยละ 38 – 100 ส่วนในช่วงวิกฤตโค

วิด-19 พบว่าส่วนใหญ่กลุ่ม B ร้อยละ 93 มีส่วนต่างของค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยเพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับช่วงก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 โดยในช่วงวิกฤตโควิด-19 แบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ

- (1) กลุ่มที่มีเงินเหลือจากรายจ่ายต่อเดือนอยู่ที่ 0 – 15,000 บาทต่อเดือน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 5,091 บาท โดยมีที่อัตราส่วนของส่วนต่างเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 80
- (2) กลุ่มที่มีเงินติดลบจากรายจ่ายต่อเดือนอยู่ที่ ติดลบ 10,000 – ติดลบ 20,000 บาทต่อเดือน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ -12,500 บาท โดยมีที่อัตราส่วนของส่วนต่างค่าใช้จ่ายเมื่อเทียบกับรายได้เฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 207

5.2.2.3 กลุ่ม C ด้านรายได้และค่าใช้จ่ายรวมของครัวเรือน (ภาคผนวก ข ตารางที่ 6) พบว่า

1) เกิดวิกฤตโควิด-19 พบว่า

- (1) รายได้รวมของครัวเรือนของผู้ค้าอาหารกลุ่ม C รายได้เฉลี่ยเดือนละ 60,533 บาท และพบว่ารายได้น้อยที่สุดคือเดือนละ 20,000 บาท รายได้มากที่สุดเดือนละ 200,000 บาท ส่วนค่าใช้จ่ายรวมของครัวเรือนเฉลี่ยเดือนละ 28,800 บาท และพบว่าค่าใช้จ่ายน้อยที่สุดคือเดือนละ 12,000 บาท ค่าใช้จ่ายมากที่สุดเดือนละ 60,000 บาท

- (2) ที่มาของรายได้มาจากค้าอาหาร และรายได้จากทางอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 27

พบว่ารายได้น้อยที่สุดคือเดือนละ 25,000 บาท รายได้มากที่สุดเดือนละ 60,000 บาท และค่าใช้จ่ายน้อยที่สุดคือเดือนละ 12,000 บาท ค่าใช้จ่ายมากที่สุดเดือนละ 60,000 บาท เช่น

คุณนุ่น 9 มีอาชีพค้าอาหาร และรายได้จากคนในครอบครัวอีกเดือนละ 30,000 บาท และค่าใช้จ่ายเดือนละ 25,000 บาท

คุณนุ่น 2 มีอาชีพค้าอาหาร และรายได้จากคนในครอบครัวอีกเดือนละ 80,000 บาท และค่าใช้จ่ายเดือนละ 30,000 บาท

- (3) รายได้มาจากการค้าขายอาหารอย่างเดียวร้อยละ 73 พบว่ารายได้น้อยที่สุดคือเดือนละ 20,000 บาท รายได้มากที่สุดเดือนละ 200,000 บาท และค่าใช้จ่ายน้อยที่สุดคือเดือนละ 12,000 บาท มากที่สุดเดือนละ 60,000 บาท เช่น

คุณนุ่น 3 มีอาชีพค้าอาหาร รายได้เดือนละ 20,000 บาท และค่าใช้จ่ายเดือนละ 30,000 บาท

คุณนุ่น 4 มีอาชีพค้าอาหาร รายได้เดือนละ 200,000 บาท และค่าใช้จ่ายเดือนละ 30,000 บาท

2) ในช่วงเกิดวิกฤตโควิด-19 พบว่า

(1) รายได้รวมของครัวเรือนของผู้ค้าอาหารกลุ่ม C รายได้เฉลี่ยเดือนละ 34,333 บาท และพบว่ารายได้น้อยที่สุดคือเดือนละ 10,000 บาท รายได้มากที่สุดเดือนละ 100,000 บาท ส่วนค่าใช้จ่ายรวมของครัวเรือนเฉลี่ยเดือนละ 28,667 บาท และพบว่าค่าใช้จ่ายน้อยที่สุดคือเดือนละ 12,000 บาท ค่าใช้จ่ายมากที่สุดเดือนละ 80,000 บาท

(2) ที่มาของรายได้มาจากค้าอาหาร และรายได้จากทางอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 27

พบว่ารายได้น้อยที่สุดคือเดือนละ 25,000 บาท รายได้มากที่สุดเดือนละ 50,000 บาท และค่าใช้จ่ายน้อยที่สุดคือเดือนละ 20,000 บาท ค่าใช้จ่ายมากที่สุดเดือนละ 30,000 บาท เช่น

คุณนุ่น9 มีอาชีพค้าอาหาร และรายได้จากคนในครอบครัวอีกเดือนละ 25,000 บาท และค่าใช้จ่ายเดือนละ 25,000 บาท

คุณนุ่น2 มีอาชีพค้าอาหาร และรายได้จากคนในครอบครัวอีกเดือนละ 38,000 บาท และค่าใช้จ่ายเดือนละ 30,000 บาท

(3) รายได้มาจากการค้าอาหารอย่างเดียวร้อยละ 73 พบว่ารายได้น้อยที่สุดคือเดือนละ 10,000 บาท รายได้มากที่สุดเดือนละ 100,000 บาท และค่าใช้จ่ายน้อยที่สุดคือเดือนละ 12,000 บาท มากที่สุดเดือนละ 60,000 บาท เช่น

คุณนุ่น3 มีอาชีพค้าอาหาร รายได้เดือนละ 16,000 บาท และค่าใช้จ่ายเดือนละ 20,000 บาท

คุณนุ่น4 มีอาชีพค้าอาหาร รายได้เดือนละ 100,000 บาท และค่าใช้จ่ายเดือนละ 34,000 บาท

3) เมื่อพิจารณาส่วนต่างของค่าใช้จ่ายเมื่อเทียบกับรายได้พบว่า ก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 กลุ่มC แบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ 1) กลุ่มที่มีเงินเหลือจากรายจ่ายต่อเดือนอยู่ที่ 5,000 – 170,000 บาท มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 34,714 บาท โดยมีที่อัตราส่วนของส่วนต่างเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 55 และ 2) กลุ่มที่มีเงินติดลบจากรายจ่ายต่อเดือนอยู่ที่ ติดลบ10,000 บาทต่อเดือน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ -10,000 บาท โดยมีที่อัตราส่วนของส่วนต่างค่าใช้จ่ายเมื่อเทียบกับรายได้เฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 150 ส่วนในช่วงวิกฤตโควิด-19 พบว่าส่วนใหญ่กลุ่มC ร้อยละ 93 มีส่วนต่างของค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยเพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับช่วงก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 โดยในช่วงวิกฤตโควิด-19 แบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ

(1) กลุ่มที่มีเงินเหลือจากรายจ่ายต่อเดือนอยู่ที่ 0 – 66,000 บาทต่อเดือน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 13,909 บาท โดยมีที่อัตราส่วนของส่วนต่างเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 75

- (2) กลุ่มที่มีเงินติดลบจากรายจ่ายต่อเดือนอยู่ที่ ติดลบ4,000 – ติดลบ50,000 บาทต่อเดือน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ -17,000 บาท โดยมีที่อัตราส่วนของส่วนต่างค่าใช้จ่ายเมื่อเทียบกับรายได้เฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 174

5.2.2.4 เปรียบเทียบลักษณะทางเศรษฐกิจของกลุ่มA, กลุ่มB และกลุ่มC

1) รายได้รวมของครัวเรือน (ตารางที่ 5.5) พบว่า

- (1) ผู้ค้าอาหารทั้ง 3 กลุ่ม มีลักษณะรายได้รวมของครัวเรือนส่วนใหญ่อยู่ที่ 9,000 - 47,200 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 86 อันดับที่สองอยู่ที่ 47,201 - 85,400 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 10 และอันดับที่สามอยู่ที่ 85,401 - 123,600 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 3
- (2) เมื่อพิจารณาในช่วงก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 พบว่ารายได้รวมของครัวเรือนของทั้ง 3 กลุ่ม คล้ายคลึงกับผลการศึกษาในข้อที่ (1) โดยส่วนใหญ่มีรายได้ต่อครัวเรือนอยู่ที่ 9,000 - 47,200 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 78 อันดับที่สองอยู่ที่ 47,201 - 85,400 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 16 และอันดับที่สามอยู่ที่ 85,401 - 123,600 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 4 และในช่วงเกิดวิกฤตโควิด-19 พบว่ารายได้รวมของครัวเรือนของทั้ง 3 กลุ่ม คล้ายคลึงกับผลการศึกษาในข้อที่ (1) เช่นเดียวกันโดยส่วนใหญ่มีรายได้อยู่ที่ 9,000 - 47,200 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 93 อันดับที่สองอยู่ที่ 47,201 - 85,400 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 4 และอันดับที่สามอยู่ที่ 85,401 - 123,600 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 2
- (3) เมื่อพิจารณาแยกแต่ละกลุ่มพบว่า กลุ่มA มีลักษณะรายได้ของครัวเรือนส่วนใหญ่อยู่ที่ 9,000 - 47,200 บาทต่อเดือนโดยที่เมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 มีรายได้ลดลงคิดเป็นร้อยละ 93 กลุ่มB มีลักษณะรายได้ของครัวเรือนส่วนใหญ่อยู่ที่ 9,000 - 85,400 บาทต่อเดือนโดยที่เมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 มีรายได้ลดลงคิดเป็นร้อยละ 100 และกลุ่มC ลักษณะรายได้ของครัวเรือนส่วนใหญ่อยู่ที่ 9,000 - 123,600 บาทต่อเดือนโดยที่เมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 มีรายได้ลดลงคิดเป็นร้อยละ 100

ตารางที่ 5.5 เปรียบเทียบรายได้ของครัวเรือนของกลุ่มA, กลุ่มB และกลุ่มC

รายได้รวมของครัวเรือน (บาทต่อเดือน)	ก่อนเกิดโควิด-19					ในช่วงโควิด-19					รวม ทั้งหมด	ร้อยละ
	กลุ่ม A	กลุ่ม B	กลุ่ม C	รวม	ร้อยละ	กลุ่ม A	กลุ่ม B	กลุ่ม C	รวม	ร้อยละ		
9,000 - 47,200 บาท	14	13	8	35	78%	15	15	12	42	93%	77	86%
47,201 - 85,400 บาท	1	2	4	7	16%	0	0	2	2	4%	9	10%
85,401 - 123,600 บาท	0	0	2	2	4%	0	0	1	1	2%	3	3%
123,601 - 161,800 บาท	0	0	0	0	0%	0	0	0	0	0%	0	0%
161,801 - 200,000 บาท	0	0	1	1	2%	0	0	0	0	0%	1	1%
รวม	15	15	15	45	100%	15	15	15	45	100%	90	100%

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ: การแจกแจงความถี่ข้อมูลเป็นอันตรภาคชั้น โดยกำหนดให้มี 5 อันตรภาคชั้น

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{พิสัย}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{(200,000-9,000)}{5} = 38,200$$

เพราะฉะนั้น ความกว้างของอันตรภาคชั้นเท่ากับ 14,200

2) เปรียบเทียบค่าใช้จ่ายรวมของครัวเรือน (ตารางที่ 5.6) พบว่า

- (1) ผู้ค้าอาหารทั้ง 3 กลุ่ม มีลักษณะค่าใช้จ่ายรวมของครัวเรือนส่วนใหญ่อยู่ที่ 9,000 - 23,200 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 62 อันดับที่สองอยู่ที่ 23,201 - 37,400 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 30 และอันดับที่สามอยู่ที่ 37,401 - 51,600 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 6
- (2) เมื่อพิจารณาในช่วงก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 พบว่าค่าใช้จ่ายรวมของครัวเรือนคล้ายคลึงกับผลการศึกษาในข้อที่ (1) โดยส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายของครัวเรือนอยู่ที่ 9,000 - 23,200 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 60 อันดับที่สองอยู่ที่ 23,201 - 37,400 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 31 และอันดับที่สามอยู่ที่ 37,401 - 51,600 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 7 และในช่วงเกิดวิกฤตโควิด-19 พบว่าค่าใช้จ่ายรวมของครัวเรือนคล้ายคลึงกับผลการศึกษาในข้อที่ (1) เช่นเดียวกันโดยส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายของครัวเรือนอยู่ที่ 9,000 - 23,200 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 64 อันดับที่สองอยู่ที่ 23,201 - 37,400 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 29 และอันดับที่สามอยู่ที่ 37,401 - 51,600 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 4
- (3) เมื่อพิจารณาแยกแต่ละกลุ่มพบว่า กลุ่ม A มีลักษณะค่าใช้จ่ายของครัวเรือนส่วนใหญ่อยู่ที่ 9,000 - 23,200 บาทต่อเดือนโดยที่เมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 ยังมีค่าใช้จ่ายคงที่ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 73 กลุ่ม B มีลักษณะค่าใช้จ่ายของครัวเรือนส่วนใหญ่อยู่ที่ 9,000 - 23,200 บาทต่อเดือนโดยที่เมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 ยังมีค่าใช้จ่ายคงที่ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 73 และกลุ่ม C ลักษณะค่าใช้จ่ายของครัวเรือนส่วนใหญ่อยู่ที่ 9,000 - 23,200 บาทต่อเดือนโดยที่เมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 ยังมีค่าใช้จ่ายคงที่ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 53

ตารางที่ 5.6 เปรียบเทียบค่าใช้จ่ายครัวเรือนระหว่างก่อนเกิดวิกฤตและในช่วงเกิดวิกฤตโควิด-19

ค่าใช้จ่ายรวมของครัวเรือน (บาทต่อเดือน)	ก่อนเกิดโควิด-19					ในช่วงโควิด-19					รวมทั้งหมด	ร้อยละ
	กลุ่ม A	กลุ่ม B	กลุ่ม C	รวม	ร้อยละ	กลุ่ม A	กลุ่ม B	กลุ่ม C	รวม	ร้อยละ		
9,000 - 23,200 บาท	10	12	5	27	60%	11	12	6	29	64%	56	62%
23,201 - 37,400 บาท	4	3	7	14	31%	3	3	7	13	29%	27	30%
37,401 - 51,600 บาท	1	0	2	3	7%	1	0	1	2	4%	5	6%
51,601 - 65,800 บาท	0	0	1	1	2%	0	0	0	0	0%	1	1%
65,801 - 80,000 บาท	0	0	0	0	0%	0	0	1	1	2%	1	1%
รวม	15	15	15	45	100%	15	15	15	45	100%	90	100%
	45					45						

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ: การแจกแจงความถี่ข้อมูลเป็นอันตรภาคชั้น โดยกำหนดให้มี 5 อันตรภาคชั้น

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{พิสัย}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{(80,000-9,000)}{5} = 14,200$$

3) เปรียบเทียบส่วนต่างของค่าใช้จ่ายเมื่อเทียบกับรายได้ของครัวเรือน (ตารางที่ 5.7)

- (1) ผู้ค้าอาหารทั้ง 3 กลุ่ม มีลักษณะส่วนต่างของค่าใช้จ่ายเมื่อเทียบกับรายได้ของครัวเรือน ส่วนใหญ่อยู่ที่ 0 - 34,000 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 76 อันดับที่สองมีส่วนต่างติดลบอยู่ที่ (-10,801) - (-1,000) บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 10 และอันดับที่สามอยู่ที่ 34,001 - 68,000 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 9
- (2) **ช่วงก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19** พบว่าส่วนต่างของค่าใช้จ่ายเมื่อเทียบกับรายได้ของครัวเรือน มีความแตกต่างกับผลการศึกษาในข้อที่ (1) โดยส่วนใหญ่มีส่วนต่างของค่าใช้จ่ายเมื่อเทียบกับรายได้ของครัวเรือนส่วนใหญ่อยู่ที่ 0 - 34,000 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 80 อันดับที่สองอยู่ที่ 34,001 - 68,000 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 16 และอันดับที่สามมีอัตราส่วนที่เท่ากันอยู่สองค่าอยู่ที่ 136,001 - 170,000 บาทต่อเดือน และส่วนต่างติดลบอยู่ที่ (-10,801) - (-1,000) บาทต่อเดือนคิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 2
- (3) **ในช่วงเกิดวิกฤตโควิด-19** พบว่าส่วนต่างของค่าใช้จ่ายเมื่อเทียบกับรายได้ของครัวเรือนมีความแตกต่างกับผลการศึกษาในข้อที่ (1) โดยส่วนใหญ่มีส่วนต่างของค่าใช้จ่ายเมื่อเทียบกับรายได้ของครัวเรือนอยู่ที่ 0 - 34,000 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 71 อันดับที่สองมีส่วนต่างติดลบอยู่ที่ (-10,801) - (-1,000) บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 18 และอันดับที่สามมีส่วนต่างที่ติดลบอยู่ที่ (-20,601) - (-10,800) บาทต่อเดือนคิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 7
- (4) เมื่อพิจารณาแยกแต่ละกลุ่มพบว่า

กลุ่ม A มีลักษณะส่วนต่างของค่าใช้จ่ายเมื่อเทียบกับรายได้ของครัวเรือนส่วนใหญ่อยู่ที่ 0 - 34,000 บาทต่อเดือนโดยที่เมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 ยังมีส่วนต่างคงที่ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 96 ดังเช่น

คุณหญิง 9 (ร้านค้าแผงลอยอาหาร) ก่อนเกิดวิกฤตมีเงินเหลือ 15,000 บาทต่อเดือน แต่เมื่อเผชิญวิกฤตโควิด-19 กลับเป็นหนี้ต่อเดือนอยู่ที่ 10,000 บาท

กลุ่ม B มีลักษณะส่วนต่างของค่าใช้จ่ายเมื่อเทียบกับรายได้ของครัวเรือนส่วนใหญ่อยู่ที่ 0 - 34,000 บาทต่อเดือนโดยที่เมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 ยังมีส่วนต่างคงที่ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 114 ดังเช่น

คุณบอย 5 (ร้านอาหารใต้หอพัก) ก่อนเกิดวิกฤตมีค่าใช้จ่ายเท่ากับรายได้ (ไม่มีเงินเหลือเก็บ) แต่เมื่อเผชิญวิกฤตโควิด-19 กลับเป็นหนี้ต่อเดือนอยู่ที่ 15,000 บาท

กลุ่ม C ลักษณะส่วนต่างของค่าใช้จ่ายเมื่อเทียบกับรายได้ของครัวเรือนส่วนใหญ่ อยู่ที่ 0 - 34,000 บาทต่อเดือนโดยที่เมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 ยังมีค่าใช้จ่ายคงที่ซึ่งคิดเป็น ร้อยละ 101 ดังเช่น

คุณนุ่น 4 (ร้านอาหารพาณิชย์) ก่อนเกิดวิกฤตมีเงินเหลือ 170,000 บาทต่อเดือน แต่เมื่อเผชิญวิกฤตโควิด-19 กลับมีเงินเก็บลดลงเหลือ 66,000 บาท

ตารางที่ 5.7 เปรียบเทียบค่าใช้จ่ายรวมของครัวเรือนของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C

	ส่วนต่างของค่าใช้จ่าย เมื่อเทียบกับรายได้ (บาทต่อเดือน)	ก่อนเกิดโควิด-19					ในช่วงโควิด-19					รวม ทั้งหมด	ร้อยละ
		กลุ่ม A	กลุ่ม B	กลุ่ม C	รวม	ร้อยละ	กลุ่ม A	กลุ่ม B	กลุ่ม C	รวม	ร้อยละ		
กลุ่มที่เงินติดลบต่อเดือน	(-50,000) - (-40,200) บาท	0	0	0	0	0%	0	0	1	1	8%	1	1%
	(-40,201) - (-30,400) บาท	0	0	0	0	0%	0	0	0	0	0%	0	0%
	(-30,401) - (-20,600) บาท	0	0	0	0	0%	0	0	0	0	0%	0	0%
	(-20,601) - (-10,800) บาท	0	0	0	0	0%	0	3	0	3	25%	3	3%
	(-10,801) - (-1,000) บาท	0	0	1	1	100%	4	1	3	8	67%	9	10%
	รวม	0	0	1	1	100%	4	4	4	12	100%	13	14%
		1				12							
กลุ่มที่มีเงินเหลือต่อเดือน	0 - 34,000 บาท	15	13	8	36	82%	11	11	10	32	97%	68	76%
	34,001 - 68,000 บาท	0	2	5	7	16%	0	0	1	1	3%	8	9%
	68,001 - 102,000 บาท	0	0	0	0	0%	0	0	0	0	0%	0	0%
	102,001 - 136,000 บาท	0	0	0	0	0%	0	0	0	0	0%	0	0%
	136,001 - 170,000 บาท	0	0	1	1	2%	0	0	0	0	0%	1	1%
	รวม	15	15	14	44	100%	11	11	11	33	100%	77	86%
		44				33							
รวมทั้งหมด		45				45			90			100%	

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ: การแจกแจงความถี่ข้อมูลเป็นอันตรภาคชั้น โดยกำหนดให้มี 5 อันตรภาคชั้น

$$1) \text{ กลุ่มที่มีเงินเหลือต่อเดือน ; ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{(170,000-0)}{5} = 34,000$$

$$2) \text{ กลุ่มที่เงินติดลบต่อเดือน ; ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{((-1,000)-(-50,000))}{5} = 9,800$$

เพราะฉะนั้น กลุ่มที่มีเงินเหลือต่อเดือน มีความกว้างของอันตรภาคชั้นเท่ากับ 14,200 และกลุ่มที่เงินติดลบต่อเดือน มีความกว้างของอันตรภาคชั้นเท่ากับ 9,800

5.2.2.5 กลุ่ม A ลักษณะร้านค้าในการประกอบกิจการ (ภาคผนวก ข ตารางที่ 7) พบว่า

- (1) ช่วงก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 พบว่าค่าเช่าร้านค้าของกลุ่ม A มีลักษณะจ่ายค่าเช่าร้านน้อยที่สุดคือ ไม่มีค่าเช่าจนถึงราคา 7,500 บาทต่อเดือน โดยส่วนใหญ่ค่าเช่าร้านค้ารวมกับค่าเช่าที่อยู่อาศัยคิดเป็นร้อยละ 40 อันดับที่สองคือ จ่ายค่าเช่าร้านค้ารวมกับค่าเช่าที่อยู่อาศัยคิดเป็นร้อยละ 20 อันดับที่สามคือ ไม่มีค่าเช่าร้านค้า เนื่องจากไม่ได้ประกอบอาชีพค้าอาหาร หรือลักษณะแผงค้าอาหารเป็นแบบรถเข็น โดยไม่มีสถานที่ค้าขายแน่นอน โดยมีพื้นที่ร้านค้าอาหารประมาณไม่เกิน 16 ตารางเมตร ซึ่งผู้ค้าอาหารส่วนใหญ่ไม่มีลูกจ้างคิดเป็นร้อยละ 93 และมีลูกจ้างคิดเป็นร้อยละ 7 โดยค่าจ้างอยู่ที่ 400 บาทต่อวันและจ้างจำนวน 1 คน
- (2) ในช่วงเกิดวิกฤตโควิด-19 พบว่าค่าเช่าร้านค้าของกลุ่ม A มีลักษณะจ่ายค่าเช่าร้านรวมกับค่าเช่าที่อยู่อาศัย - 8,000 บาทต่อเดือน ส่วนใหญ่ราคาอยู่ที่ 4,000บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 40 อันดับที่สอง คือจ่ายค่าเช่าร้านค้ารวมกับค่าเช่าที่อยู่อาศัยคิดเป็นร้อยละ 20 อันดับที่สาม คือมีค่าเช่า 5,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 13 โดยมีพื้นที่ร้านค้าอาหารประมาณไม่เกิน 16 ตารางเมตร ซึ่งผู้ค้าอาหารส่วนใหญ่ไม่มีลูกจ้างคิดเป็นร้อยละ 93 และมีลูกจ้างคิดเป็นร้อยละ 7 โดยค่าจ้างอยู่ที่ 400 บาทต่อวันและจ้างจำนวน 1 คน

5.2.2.6 กลุ่ม B ลักษณะร้านค้าในการประกอบกิจการ (ภาคผนวก ข ตารางที่ 8) พบว่า

- (1) ช่วงก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 พบว่าค่าเช่าร้านค้าของกลุ่ม B มีลักษณะจ่ายค่าเช่าร้านน้อยที่สุดคือ ไม่มีค่าเช่าจนถึงราคา 6,500 บาทต่อเดือน โดยส่วนใหญ่จ่ายค่าเช่าร้านค้ารวมกับค่าเช่าที่อยู่อาศัยคิดเป็นร้อยละ 32 อันดับที่สองคือ 5,000 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 19 และอันดับที่สามมีอัตราส่วนเท่ากันอยู่เจ็ดส่วน คือ ไม่มีค่าเช่าร้านค้า เนื่องจากไม่ได้ประกอบอาชีพค้าอาหาร, 2,000 บาท, 3,000บาท, 3,500บาท, 4,000บาท, 4,500บาท และ6,500 บาทต่อเดือนคิดเป็นอัตราส่วนละร้อยละ 7 โดยมีพื้นที่ร้านค้าอาหารประมาณอยู่ที่ 16 - 20 ตารางเมตร ซึ่งผู้ค้าอาหารกลุ่มB ไม่มีลูกจ้าง
- (2) ช่วงเกิดวิกฤตโควิด-19 พบว่าค่าเช่าร้านค้าของกลุ่ม B มีลักษณะจ่ายค่าเช่าร้านน้อยที่สุดคือ จ่ายค่าเช่าร้านรวมกับค่าเช่าที่อยู่อาศัยจนถึงราคา 6,500 บาทต่อเดือน โดยส่วนใหญ่จ่ายค่าเช่าร้านค้ารวมกับค่าเช่าที่อยู่อาศัยคิดเป็นร้อยละ 39 อันดับที่สองคือ 5,000 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 19 และอันดับที่สามมีอัตราส่วนเท่ากันอยู่ทุกส่วน คือ 2,000 บาท, 3,000บาท, 3,500บาท, 4,000บาท, 4,500บาท และ6,500 บาทต่อเดือนคิดเป็นอัตราส่วนละร้อยละ 7 โดยมีพื้นที่ร้านค้าอาหารประมาณอยู่ที่ 16 - 20 ตารางเมตร ซึ่งผู้ค้าอาหารกลุ่มB ไม่มีลูกจ้าง

5.2.2.7 กลุ่ม C ลักษณะร้านค้าในการประกอบกิจการ (ภาคผนวก ข ตารางที่ 9) พบว่า

- (1) ช่วงก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 พบว่าค่าเช่าร้านค้าของกลุ่มC มีลักษณะจ่ายค่าเช่าร้านน้อยที่สุดคือ จ่ายค่าเช่าร้านรวมกับค่าเช่าที่อยู่อาศัยจนถึงราคา 10,000 บาทต่อเดือน โดยส่วนใหญ่เป็นการจ่ายรวมกับค่าเช่าที่อยู่อาศัยคิดเป็นร้อยละ 80 และอันดับที่สองมีอัตราส่วนเท่ากันอยู่สามส่วน คือ 7,000 บาท, 8,000บาท และ 10,000 บาทต่อเดือนคิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 7 โดยมีพื้นที่ร้านค้าอาหารประมาณอยู่ที่ 18 - 32 ตารางเมตร ซึ่งผู้ค้าอาหารกลุ่มC ส่วนใหญ่ไม่มีลูกจ้างคิดเป็นร้อยละ 60 และส่วนที่มีลูกจ้างคิดเป็นร้อยละ 40 โดยค่าจ้างอยู่ที่ 400 บาทต่อวัน โดยมีลูกจ้างจำนวน 1-4 คน
- (2) ช่วงเกิดวิกฤตโควิด-19 พบว่าค่าเช่าร้านค้าของกลุ่ม C มีลักษณะจ่ายค่าเช่าร้านน้อยที่สุดคือ จ่ายค่าเช่าร้านรวมกับค่าเช่าที่อยู่อาศัยจนถึงราคา 8,000 บาทต่อเดือน โดยส่วนใหญ่เป็นการจ่ายรวมกับค่าเช่าที่อยู่อาศัยคิดเป็นร้อยละ 80 อันดับที่สองมีค่าเช่าอยู่ที่ 8,000 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 13 และอันดับที่สามมีค่าเช่าอยู่ที่ 7,000 บาทต่อเดือน โดยมีพื้นที่ร้านค้าอาหารประมาณอยู่ที่ 18 - 32 ตารางเมตร ซึ่งผู้ค้าอาหารกลุ่มC ส่วนใหญ่ไม่มีลูกจ้างคิดเป็นร้อยละ 73 และส่วนที่มีลูกจ้างคิดเป็นร้อยละ 27 โดยค่าจ้างอยู่ที่ 400 บาทต่อวัน โดยมีลูกจ้างจำนวน 1 - 3 คน

5.2.2.8 เปรียบเทียบลักษณะร้านค้าในการประกอบกิจการของกลุ่มA, กลุ่มB และกลุ่มC

1) ลักษณะค่าเช่าร้านค้า (ตารางที่ 5.8) พบว่า

- (1) ผู้ค้าอาหารทั้ง 3 กลุ่มส่วนใหญ่มีลักษณะค่าเช่าร้านค้าโดยจ่ายรวมกับค่าเช่าที่อยู่อาศัยคิดเป็นร้อยละ 46 อันดับที่สองมีค่าเช่าร้านอยู่ที่ 2,000 - 4,667 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 29 และอันดับที่สามมีค่าเช่าร้านอยู่ที่ 4,668 - 7,334 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 13
- (2) เมื่อพิจารณาค่าเช่าร้านแยกแต่ละกลุ่มพบว่า กลุ่มA ส่วนใหญ่มีค่าเช่าร้านอยู่ที่ 2,000 - 4,667 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 29 กลุ่มB ส่วนใหญ่มีลักษณะค่าเช่าร้านค้าโดยจ่ายรวมกับค่าเช่าที่อยู่อาศัยคิดเป็นร้อยละ 37 และกลุ่มC ส่วนใหญ่มีลักษณะค่าเช่าร้านค้าโดยจ่ายรวมกับค่าเช่าที่อยู่อาศัยคิดเป็นร้อยละ 80
- (3) เมื่อเปรียบเทียบค่าเช่าร้านระหว่างก่อนเกิดวิกฤตและในช่วงวิกฤตโควิด-19 แยกแต่ละกลุ่มพบว่า กลุ่มA ส่วนใหญ่มีค่าเช่าร้านไม่เปลี่ยนแปลงคิดเป็นร้อยละ 73 กลุ่มB ส่วนใหญ่มีค่าเช่าร้านไม่เปลี่ยนแปลงคิดเป็นร้อยละ 93 และกลุ่มC ส่วนใหญ่มีค่าเช่าร้านไม่เปลี่ยนแปลงคิดเป็นร้อยละ 93

2) ลักษณะจำนวนลูกจ้าง (ตารางที่ 5.8) พบว่า

- (1) ผู้ค้าอาหารทั้ง 3 กลุ่มโดยแบ่งเป็น 2 กลุ่มได้แก่ 1) กลุ่มที่ไม่มีลูกจ้าง มีอัตราส่วนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 87 ของจำนวนผู้ค้าอาหารทั้งหมด ซึ่งกลุ่ม B เป็นกลุ่มที่ไม่มีลูกจ้างมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 38 อันดับที่สองคือ กลุ่ม A คิดเป็นร้อยละ 36 และอันดับที่สามคือ กลุ่ม C คิดเป็นร้อยละ 26 2) กลุ่มที่มีลูกจ้าง มีอัตราส่วนคิดเป็นร้อยละ 13 ของจำนวนผู้ค้าอาหารทั้งหมด ซึ่งกลุ่ม C เป็นกลุ่มที่มีลูกจ้างมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 83 อันดับที่สองคือกลุ่ม A คิดเป็นร้อยละ 17
- (2) เมื่อพิจารณาจำนวนลูกจ้างแยกแต่ละกลุ่มพบว่า กลุ่ม A ส่วนใหญ่ไม่มีลูกจ้างคิดเป็นร้อยละ 93 กลุ่ม B เป็นกลุ่มที่ไม่มีลูกจ้างคิดเป็นร้อยละ 100 และกลุ่ม C ส่วนใหญ่ไม่มีลูกจ้างคิดเป็นร้อยละ 67
- (3) เมื่อเปรียบเทียบจำนวนลูกจ้างระหว่างก่อนเกิดวิกฤตและในช่วงวิกฤตโควิด-19 แยกแต่ละกลุ่มพบว่า กลุ่ม A ส่วนใหญ่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงจำนวนจ้างลูกจ้างคิดเป็นร้อยละ 87 กลุ่ม B เป็นกลุ่มที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงจำนวนลูกจ้างคิดเป็นร้อยละ 100 และกลุ่ม C ส่วนใหญ่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงจำนวนลูกจ้างคิดเป็นร้อยละ 80

ตารางที่ 5.8 เปรียบเทียบลักษณะร้านค้าของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C (เรียงลำดับตามค่าเช่าร้านค้าจากน้อยไป

ค่าเช่าร้านค้า (บาท/เดือน)	ไม่มีลูกจ้างลูกจ้าง								มีลูกจ้างลูกจ้างตั้งแต่ 1 คนขึ้นไป								รวม ทั้งหมด	ร้อยละ	
	กลุ่ม A		กลุ่ม B		กลุ่ม C		รวม	ร้อยละ	กลุ่ม A		กลุ่ม B		กลุ่ม C		รวม	ร้อยละ			
	ก่อน เกิดโค วิด-19	ในช่วง โควิด- 19	ก่อน เกิดโค วิด-19	ในช่วง โควิด- 19	ก่อน เกิดโค วิด-19	ในช่วง โควิด- 19			ก่อน เกิดโค วิด-19	ในช่วง โควิด- 19	ก่อน เกิดโค วิด-19	ในช่วง โควิด- 19	ก่อน เกิดโค วิด-19	ในช่วง โควิด- 19					
ไม่มีค่าเช่าร้าน	2	1	1	0	0	0	4	5%	0	0	0	0	0	0	0	0	0%	4	4%
จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	3	3	5	6	7	9	33	42%	0	0	0	0	5	3	8	67%	41	46%	
2,000 - 4,667 บาท	7	7	5	5	0	0	24	31%	1	1	0	0	0	0	2	17%	26	29%	
4,668 - 7,334 บาท	1	2	4	4	1	1	13	17%	0	0	0	0	0	0	0	0%	13	14%	
7,335 - 10,001 บาท	1	1	0	0	1	1	4	5%	0	0	0	0	1	1	2	17%	6	7%	
รวม	14	14	15	15	9	11	78	100%	1	1	0	0	6	4	12	100%	90	100%	
	28		30		20				2		0		10						
	36%		58%		26%				17%		0%		83%				100%		
รวมทั้งหมด	78						87%	12						13%					

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ: การแจกแจงความถี่ข้อมูลเป็นอันดับภาคชั้น โดยกำหนดให้มี 3 อันดับภาคชั้น

$$\text{ความกว้างของอันดับภาคชั้น} = \frac{\text{พิสัย}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{(10,000 - 2,000)}{3} = 2,667$$

เพราะฉะนั้น ความกว้างของอันดับภาคชั้นเท่ากับ 2,666

5.3 ลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

ผู้ที่ให้สัมภาษณ์จำนวน 45 รายที่มีการประกอบอาชีพค้าอาหาร โดยสามารถแบ่งลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยออกเป็น 2 แบบ คือ แบบเช่าอยู่อาศัย และแบบซื้อ ซึ่งแบ่งที่อยู่อาศัยได้เป็น 6 ประเภท คือ บ้านแถว บ้านเดี่ยว ทาวน์เฮ้าส์ อาคารพาณิชย์ ห้องเช่า และห้องชุด โดยมีลักษณะดังต่อไปนี้

5.3.1 ลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหารกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C

5.3.1.1 กลุ่ม A ลักษณะที่อยู่อาศัย จำนวนทั้งหมด 15 ราย (ภาคผนวก ข ตารางที่ 10) พบว่า

- 1) ด้านลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยของกลุ่ม A พบว่าส่วนใหญ่เป็นแบบเช่าคิดเป็นร้อยละ 87 ซึ่งแบบเช่าคิดเป็นร้อยละ 13 โดยเมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 ไม่มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัย
- 2) ด้านประเภทที่อยู่อาศัยของกลุ่ม A พบว่า ก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 ส่วนใหญ่ประเภทที่อยู่อาศัยเป็นห้องเช่าคิดเป็นร้อยละ 53 อันดับที่สองคือ บ้านแถวคิดเป็นร้อยละ 26 และอันดับที่สามมีอัตราส่วนเท่ากันอยู่สามประเภทคือ ห้องชุด, ทาวน์เฮ้าส์และบ้านเดี่ยว คิดเป็นอัตราส่วนละร้อยละ 7 ในช่วงเกิดวิกฤตโควิด-19 ส่วนใหญ่มีอัตราส่วนเท่ากันอยู่สองประเภทคือ ห้องเช่า และบ้านแถว คิดเป็นอัตราส่วนละร้อยละ 39.5 อันดับที่สองคือ มีอัตราส่วนเท่ากันอยู่สามประเภทคือ ห้องชุด, ทาวน์เฮ้าส์และบ้านเดี่ยว คิดเป็นอัตราส่วนละร้อยละ 7
- 3) ด้านจำนวนผู้ที่อาศัยอยู่ร่วมกันและระยะทางโดยประมาณจากที่อยู่อาศัยถึงที่ทำงานของกลุ่ม A พบว่าส่วนใหญ่พักอาศัยร่วมกันตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 93 และระยะทางโดยประมาณจากที่อยู่อาศัยถึงที่ทำงาน ก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม 1) ระยะห่างตั้งแต่ 50 เมตร – 20 กิโลเมตรคิดเป็นร้อยละ 73 และ 2) พักอาศัยอยู่บริเวณเดียวกันคิดเป็นร้อยละ 27 ในช่วงเกิดวิกฤตโควิด-19 แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม 1) ระยะห่างตั้งแต่ 50 เมตร – 20 กิโลเมตรคิดเป็นร้อยละ 67 และ 2) พักอาศัยอยู่บริเวณเดียวกันคิดเป็นร้อยละ 33

5.3.1.2 กลุ่ม B ลักษณะที่อยู่อาศัย จำนวนทั้งหมด 15 ราย (ภาคผนวก ข ตารางที่ 11) พบว่า

- 1) ด้านลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยของกลุ่มB พบว่าเป็นแบบเช่าทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 100 เมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 ไม่มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัย
- 2) ด้านประเภทที่อยู่อาศัยของกลุ่มB พบว่า ก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 ส่วนใหญ่ประเภทที่อยู่อาศัยเป็นห้องเช่าคิดเป็นร้อยละ 93 อันดับที่สองคือ ทาวน์เฮ้าส์คิดเป็นร้อยละ 7 เมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 พบว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลงที่อยู่อาศัย
- 3) ด้านจำนวนผู้ที่อาศัยอยู่ร่วมกันและระยะทางโดยประมาณจากที่อยู่อาศัยถึงที่ทำงานของกลุ่มB พบว่ามีผู้พักอาศัยร่วมกันตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 100 เมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 พบว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลงจำนวนผู้ที่พักอาศัยอยู่ร่วมกัน ซึ่งระยะทางโดยประมาณแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม 1) ระยะห่างตั้งแต่ 100 เมตร – 3 กิโลเมตรคิดเป็นร้อยละ 27 และ2) พักอาศัยอยู่บริเวณเดียวกันกับที่ทำงานคิดเป็นร้อยละ 73

5.3.1.3 กลุ่ม C ลักษณะที่อยู่อาศัย จำนวนทั้งหมด 15 ราย (ภาคผนวก ข ตารางที่ 12) พบว่า

- 1) ด้านลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยของกลุ่มC พบว่าส่วนใหญ่เป็นแบบเช่าคิดเป็นร้อยละ 60 และในส่วนแบบซื้อคิดเป็นร้อยละ 40 เมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 ไม่มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัย
- 2) ด้านประเภทที่อยู่อาศัยของกลุ่มC พบว่า ก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 ส่วนใหญ่มีอัตราส่วนประเภทที่อยู่อาศัยเท่ากันอยู่สองประเภทคือ บ้านแถว และอาคารพาณิชย์ คิดเป็นอัตราส่วนละร้อยละ 40 อันดับที่สองคือ ห้องเช่าคิดเป็นร้อยละ 13 และอันดับที่สามคือ ทาวน์เฮ้าส์คิดเป็นร้อยละ 7 เมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 พบว่ามีการเปลี่ยนแปลงประเภทที่อยู่อาศัยร้อยละ 7 เนื่องจากผู้ค้าอาหารต้องการประหยัดค่าเช่าร้านค้า จึงได้ย้ายที่อยู่ที่สามารถใช้พื้นที่หน้าที่อยู่อาศัยเป็นที่สำหรับค้าอาหารได้ โดยที่ส่วนใหญ่ประเภทที่อยู่อาศัยคือ บ้านแถวคิดเป็นร้อยละ 47 อันดับที่สองคือ อาคารพาณิชย์คิดเป็นร้อยละ 40 และอันดับที่สามมีอัตราส่วนเท่ากันอยู่สองประเภทคือ ห้องเช่า และทาวน์เฮ้าส์ คิดเป็นอัตราส่วนละร้อยละ 7
- 3) ด้านจำนวนผู้ที่อาศัยอยู่ร่วมกันและระยะทางโดยประมาณจากที่อยู่อาศัยถึงที่ทำงานของกลุ่มC พบว่ามีผู้พักอาศัยร่วมกันตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 100 เมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 พบว่ามีการเปลี่ยนแปลงจำนวนผู้ที่พักอาศัยอยู่ร่วมกันคือ จากอยู่ร่วมกัน 10 คน เหลือ 8 คนเนื่องจากการย้ายแหล่งงานโดยคิดเป็นร้อยละ 7 ของจำนวนผู้ค้าอาหารกลุ่มC ซึ่งระยะทางโดยประมาณก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม 1) ระยะห่างตั้งแต่ 100 เมตร – 800 เมตรคิดเป็นร้อยละ 20 และ2) พักอาศัยอยู่บริเวณเดียวกันกับที่ทำงานคิดเป็นร้อยละ 80 เมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 พบว่ามีการเปลี่ยนแปลง

ระยะทาง โดยมีที่พักอาศัยอยู่บริเวณเดียวกับที่ทำงานเพิ่มขึ้นร้อยละ 7 ดังนั้นกลุ่ม 1) ระยะห่างตั้งแต่ 100 เมตร – 800 เมตรคิดเป็นร้อยละ 13 และ 2) ที่พักอาศัยอยู่บริเวณเดียวกันกับที่ทำงานคิดเป็นร้อยละ 87

5.3.1.4 เปรียบเทียบลักษณะที่อยู่อาศัยระหว่างแบบเช่าและแบบซื้อของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C จำนวนทั้งหมด 45 ราย (ตารางที่ 5.9) พบว่า

- 1) ผู้ค้าอาหารทั้ง 3 กลุ่ม มีลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่คือ แบบเช่า คิดเป็นร้อยละ 82 โดยที่กลุ่ม B มีอัตราส่วนในการเช่ามากที่สุดอยู่ที่ร้อยละ 41 อันดับที่สองคือกลุ่ม A อยู่ที่ร้อยละ 35 และอันดับที่สามคือกลุ่ม C คิดเป็นร้อยละ 24 ส่วนในกลุ่มของแบบซื้อ คิดเป็นร้อยละ 18 โดยที่กลุ่ม C มีอัตราส่วนในการซื้อมากที่สุดอยู่ที่ร้อยละ 75 อันดับที่สองคือกลุ่ม A อยู่ที่ร้อยละ 25 และอันดับที่สามคือกลุ่ม B ไม่มีผู้ค้าอาหารที่ครอบครองที่อยู่อาศัยโดยการซื้อ
- 2) เมื่อพิจารณาเทียบกับลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยในกลุ่ม แบบเช่า พบว่าประเภทที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่คือ ห้องเช่าคิดเป็นร้อยละ 61 อันดับที่สองคือ บ้านแถวคิดเป็นร้อยละ 18 และอันดับที่สามคือ อาคารพาณิชย์ คิดเป็นร้อยละ 16 ในส่วนที่สองคือ แบบซื้อ พบว่าประเภทที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่คือ บ้านแถวคิดเป็นร้อยละ 61 และอันดับที่สองมีอัตราส่วนเท่ากันสามประเภทคิดเป็นอัตราส่วนละร้อยละ 13 คือ บ้านเดี่ยว, ทาวน์เฮ้าส์ และห้องชุด
- 3) เมื่อพิจารณาแยกแต่ละกลุ่มพบว่า กลุ่ม A มีลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยแบบเช่ามากกว่าแบบซื้อ คิดเป็นร้อยละ 87 เมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 ไม่พบการเปลี่ยนแปลงลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัย แต่พบว่าการเปลี่ยนแปลงประเภทที่อยู่อาศัยคือ บ้านแถว และห้องเช่า เนื่องจากต้องการลดค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยและพื้นที่ในการเตรียมอาหารเพื่อนำไปขาย กลุ่ม B ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยแบบเช่าอย่างเดียว คิดเป็นร้อยละ 100 เมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 ไม่พบการเปลี่ยนแปลงลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยและประเภทที่อยู่อาศัย กลุ่ม C มีลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยแบบเช่ามากกว่าแบบซื้อ คิดเป็นร้อยละ 60 เมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 ไม่พบการเปลี่ยนแปลงลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัย แต่พบว่าการเปลี่ยนแปลงประเภทที่อยู่อาศัยคือ บ้านแถว และห้องเช่า เนื่องจากต้องการลดค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัย

ตารางที่ 5.9 เปรียบเทียบลักษณะที่อยู่อาศัยระหว่างแบบเช่าและแบบซื้อ

ประเภทที่อยู่อาศัย	ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัย														รวมทั้งหมด	ร้อยละ		
	แบบเช่า						รวม	ร้อยละ	แบบซื้อ								รวม	ร้อยละ
	กลุ่ม A		กลุ่ม B		กลุ่ม C				กลุ่ม A		กลุ่ม B		กลุ่ม C					
	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19			ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19				
บ้านแถว	4	6	0	0	1	2	13	18%	0	0	0	0	5	5	10	63%	23	26%
บ้านเดี่ยว	0	0	0	0	0	0	0	0%	1	1	0	0	0	0	2	13%	2	2%
ทาวน์เฮ้าส์	1	1	1	1	0	0	4	5%	0	0	0	0	1	1	2	13%	6	7%
อาคารพาณิชย์	0	0	0	0	6	6	12	16%	0	0	0	0	0	0	0	0%	12	13%
ห้องเช่า	8	6	14	14	2	1	45	61%	0	0	0	0	0	0	0	0%	45	50%
ห้องชุด	0	0	0	0	0	0	0	0%	1	1	0	0	0	0	2	13%	2	2%
รวม	13	13	15	15	9	9	74	100%	2	2	0	0	6	6	16	100%	90	100%
	26		30		18		74	92%	4		0		12		16	18%		
ร้อยละ	35%		41%		24%		100%		25%		0%		75%		100%			

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

5.3.2 ลักษณะค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C

5.3.2.1 กลุ่ม A ลักษณะค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย (ตารางที่ 5.10) พบว่า

- 1) ลักษณะค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยของกลุ่ม A พบว่าส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายอยู่ที่ 3,668 – 5,334 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 43 อันดับที่สองอยู่ที่ 2,000 – 3,667 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 37 และอันดับที่สามอยู่ที่ 5,335 – 7,001 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 20 เมื่ออยู่ในช่วงวิกฤตโควิด-19 พบว่าการเปลี่ยนแปลงค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยทั้งเพิ่มขึ้นเนื่องจากต้องการพื้นที่เพิ่มขึ้นในการเตรียมอาหารเพื่อเตรียมไปขาย และนำพื้นที่หน้าที่พักมาเปิดร้านค้าอาหารคิดเป็นร้อยละ 13 ในส่วนที่มีค่าใช้จ่ายลดลงเนื่องจากเจ้าของที่พักลดค่าเช่าให้ 2,000 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 7 ซึ่งระยะเวลาเช่า หรือผ่อนชำระที่อยู่อาศัยถึงปัจจุบันของกลุ่ม A อยู่ที่ 2 – 15 ปี
- 2) ลักษณะค่าสาธารณูปโภคของกลุ่ม A พบว่าส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายอยู่ที่ 1,700 – 3,634 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 60 อันดับที่สองอยู่ที่ 3,635 – 5,568 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 23 และอันดับที่สามอยู่ที่ 5,569 – 7,502 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 17 เมื่ออยู่ในช่วงวิกฤตโควิด-19 พบว่าการเปลี่ยนแปลงค่าสาธารณูปโภค มีทั้งเพิ่มขึ้นและลดลง ซึ่งกลุ่มที่มีค่าสาธารณูปโภคเปลี่ยนแปลงนี้อยู่ในกลุ่มของผู้ค้าอาหารที่มีค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น
- 3) เมื่อเปรียบเทียบเปรียบเทียบค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยและค่าสาธารณูปโภคของกลุ่ม A พบว่ากลุ่มที่มีค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยมากที่สุดคือ 2,000 – 3,667

บาทต่อเดือนและมีค่าสาธารณูปโภคมากที่สุดเช่นเดียวกันคือ 1,700 – 3,634 บาทต่อเดือนซึ่งกลุ่มนี้คิดเป็นร้อยละ 60

ตารางที่ 5.10 กลุ่ม A เปรียบเทียบค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยและค่าสาธารณูปโภค (เรียงลำดับจากค่าน้อยไปค่ามาก)

ค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย (บาท/เดือน)	ค่าสาธารณูปโภค (บาท/เดือน)						รวม	ร้อยละ
	1,700 - 3,634 บาท		3,635 - 5,568 บาท		5,569 - 7,502 บาท			
	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19		
2,000 - 3,667 บาท	4	4	1	0	1	1	11	37%
3,668 - 5,334 บาท	3	4	3	2	0	1	13	43%
5,335 - 7,001 บาท	2	1	0	1	1	1	6	20%
รวม	9	9	4	3	2	3	30	100%
ร้อยละ	30%	30%	13%	10%	7%	10%	100%	
รวมทั้งหมด	18		7		5		30	
ร้อยละ	60%		23%		17%		100%	

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย (อ้างอิงจากตารางที่ 5.22)

หมายเหตุ: การแจกแจงความถี่ข้อมูลเป็นอันตรภาคชั้น โดยกำหนดให้มี 3 อันตรภาคชั้น

- 1) การแจกแจงความถี่ของค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย = $\frac{(7,000-2,000)}{3} = 1,667$
- 2) การแจกแจงความถี่ของค่าสาธารณูปโภค = $\frac{(7,500-1,700)}{3} = 1,934$

เพราะฉะนั้น ความกว้างของอันตรภาคชั้นของค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยเท่ากับ 1,667 และความกว้างของอันตรภาคชั้นของค่าสาธารณูปโภคเท่ากับ 1,934

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5.3.2.2 กลุ่ม B ลักษณะค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย จำนวนทั้งหมด 15 ราย (ตารางที่ 5.11) พบว่า

- 1) ลักษณะค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยของกลุ่ม B พบว่าส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายอยู่ที่ 1,800 – 4,034 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 40 อันดับที่สองอยู่ที่ 6,269 – 8,502 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 33 และอันดับที่สามอยู่ที่ 4,035 – 6,268 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 27 เมื่ออยู่ในช่วงวิกฤตโควิด-19 พบว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลงค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย ซึ่งระยะเวลาเช่า หรือผ่อนชำระที่อยู่อาศัยถึงปัจจุบันของกลุ่ม B อยู่ที่ 6 เดือน – 15 ปี
- 2) ลักษณะค่าสาธารณูปโภคของกลุ่ม B พบว่าส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายอยู่ที่ 2,400 – 4,700 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 40 อันดับที่สองอยู่ที่ 4,701 – 7,000 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 33 และอันดับที่สามอยู่ที่ 5,569 – 7,502 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 27 เมื่ออยู่ในช่วงวิกฤตโควิด-19 พบว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลงค่าสาธารณูปโภค

- 3) เมื่อเปรียบเทียบเปรียบเทียบค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยและค่าสาธารณูปโภคของกลุ่ม B พบว่ากลุ่มที่มีค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยมากที่สุดคือ 2,000 – 3,667 บาทต่อเดือนและมีค่าสาธารณูปโภคมากที่สุดเช่นเดียวกันคือ 1,700 – 3,634 บาทต่อเดือนซึ่งกลุ่มนี้คิดเป็นร้อยละ 60

ตารางที่ 5.11 กลุ่ม B เปรียบเทียบค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยและค่าสาธารณูปโภค (เรียงลำดับจากค่าน้อยไปค่ามาก)

ค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย (บาท/เดือน)	ค่าสาธารณูปโภค (บาท/เดือน)						รวม	ร้อยละ
	2,400 - 4,700 บาท		4,701 - 7,000 บาท		7,001 - 9,300 บาท			
	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19		
1,800 - 4,034 บาท	3	3	2	2	1	1	12	40%
4,035 - 6,268 บาท	1	1	3	3	0	0	8	27%
6,269 - 8,502 บาท	2	2	0	0	3	3	10	33%
รวม	6	6	5	5	4	4	30	100%
ร้อยละ	20%	20%	17%	17%	13%	13%	100%	
รวมทั้งหมด	12		10		8		30	
ร้อยละ	40%		33%		27%		100%	

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย (อ้างอิงจากตารางที่ 5.24)

หมายเหตุ: การแจกแจงความถี่ข้อมูลเป็นอันดับสาม โดยกำหนดให้มี 3 อันดับภาคชั้น

$$1) \text{ การแจกแจงความถี่ของค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย} = \frac{(8,500 - 1,800)}{3} = 2,234$$

$$2) \text{ การแจกแจงความถี่ของค่าสาธารณูปโภค} = \frac{(9,300 - 2,400)}{3} = 2,300$$

เพราะฉะนั้น ความกว้างของอันดับสามของค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยเท่ากับ 2,234 และความกว้างของอันดับสามของค่าสาธารณูปโภคเท่ากับ 2,300

5.3.2.3 กลุ่ม C ลักษณะค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย จำนวนทั้งหมด 15 ราย (ตารางที่ 5.12) พบว่า

- 1) ลักษณะค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยของกลุ่ม C พบว่าส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายอยู่ที่ 7,668 – 12,334 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 53 อันดับที่สองอยู่ที่ 12,335 – 17,001 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 27 และอันดับที่สามอยู่ที่ 3,000 – 7,667 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 20 เมื่ออยู่ในช่วงวิกฤตโควิด-19 พบว่ามีการเปลี่ยนแปลงค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น เนื่องจากเปลี่ยนประเภทที่อยู่อาศัยจากเดิมเป็นห้องเช่า เปลี่ยนเป็นบ้านแถว ทำให้มีพื้นที่หน้าบ้านปรับปรุงเป็นแผงค้าอาหารได้ ซึ่งระยะเวลาเช่า หรือผ่อนชำระที่อยู่อาศัยถึงปัจจุบันของกลุ่ม C อยู่ที่ 2 – 26 ปี
- 2) ลักษณะค่าสาธารณูปโภคของกลุ่ม C พบว่าส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายอยู่ที่ 3,000 – 6,334 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 63 อันดับที่สองอยู่ที่ 9,669 – 13,002 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 20 และอันดับที่สามอยู่ที่ 6,335 – 9,668 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 17 เมื่อ

อยู่ในช่วงวิกฤตโควิด-19 พบว่ามีการเปลี่ยนแปลงค่าสาธารณูปโภคเพิ่มขึ้น เนื่องจากมีค่าส่วนกลาง และใช้ไฟฟ้าเพิ่มขึ้น

- 3) เมื่อเปรียบเทียบเปรียบเทียบค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยและค่าสาธารณูปโภคของกลุ่ม C พบว่ากลุ่มที่มีค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยมากที่สุดคือ 7,668 – 12,334 บาทต่อเดือนและมีค่าสาธารณูปโภคมากที่สุดเช่นเดียวกันคือ 3,000 – 7,667 บาทต่อเดือนซึ่งกลุ่มนี้คิดเป็นร้อยละ 63

ตารางที่ 5.12 กลุ่ม C เปรียบเทียบค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยและค่าสาธารณูปโภค (เรียงลำดับจากค่าน้อยไปค่ามาก)

ค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย (บาท/เดือน)	ค่าสาธารณูปโภค (บาท/เดือน)						รวม	ร้อยละ
	3,000 - 6,334 บาท		6,335 - 9,668 บาท		9,669 - 13,002 บาท			
	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19		
3,000 - 7,667 บาท	3	3	0	0	0	0	6	20%
7,668 - 12,334 บาท	3	3	2	2	3	3	16	53%
12,335 - 17,001 บาท	4	3	0	1	0	0	8	27%
รวม	10	9	2	3	3	3	30	100%
ร้อยละ	33%	30%	7%	10%	10%	10%	100%	
รวมทั้งหมด	19		5		6		30	
ร้อยละ	63%		17%		20%		100%	

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย (อ้างอิงจากตารางที่ 5.26)

หมายเหตุ: การแจกแจงความถี่ข้อมูลเป็นอันดับภาคชั้น โดยกำหนดให้มี 3 อันดับภาคชั้น

- 1) การแจกแจงความถี่ของค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย = $\frac{(17,000-3,000)}{3} = 4,667$
- 2) การแจกแจงความถี่ของค่าสาธารณูปโภค = $\frac{(13,000-3,000)}{3} = 3,334$

เพราะฉะนั้น ความกว้างของอันดับภาคชั้นของค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยเท่ากับ 4,667 และความกว้างของอันดับภาคชั้นของค่าสาธารณูปโภคเท่ากับ 3,334

5.3.2.4 เปรียบเทียบลักษณะค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C

- 1) เปรียบเทียบด้านค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย (ตารางที่ 5.13) พบว่า

- (1) ผู้ค้าอาหารทั้ง 3 กลุ่ม มีลักษณะค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่อยู่ที่ 1,800 - 4,840 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 39 อันดับที่สองอยู่ที่ 4,841 - 7,880 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 32 และอันดับที่สามอยู่ที่ 7,881 - 10,920 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 20

- (2) เมื่อพิจารณาเทียบกับลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยในกลุ่ม แบบเช่า พบว่ากลุ่มB มีอัตราส่วนของผู้ค้าอาหารมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 41 อันดับที่สองคือกลุ่มA คิดเป็นร้อยละ 34 และอันดับที่สามคือกลุ่มC คิดเป็นร้อยละ 25 ซึ่งในกลุ่มแบบเช่านี้ มีลักษณะค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยคล้ายคลึงกับภาพรวมในข้อที่ (1) โดยส่วนใหญ่อยู่ที่ 1,800 - 4,840 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 45 อันดับที่สองอยู่ที่ 4,841 - 7,880 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 33 และอันดับที่สามอยู่ที่ 7,881 - 10,920 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 16 ในส่วนของกลุ่ม แบบซื้อ พบว่ากลุ่มC มีอัตราส่วนของผู้ค้าอาหารมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 71 อันดับที่สองคือกลุ่มA คิดเป็นร้อยละ 29 ซึ่งในกลุ่มแบบซื้อนี้ มีลักษณะค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยแตกต่างจากภาพรวมในข้อที่ (1) โดยส่วนใหญ่อยู่ที่ 7,881 - 10,920 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 35 อันดับที่สองอยู่ที่ 4,841 - 7,880 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 29 และอันดับที่สามอยู่ที่ 13,961 - 17,000 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 24
- (3) เมื่อพิจารณาแยกแต่ละกลุ่มพบว่า กลุ่มA มีลักษณะค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยทั้งแบบเช่าและแบบซื้อเป็นลักษณะเดียวกันคือ ค่าใช้จ่ายอยู่ระหว่าง 1,800 - 7,880 บาทต่อเดือน กลุ่มB มีลักษณะค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยเป็นแบบเช่าทั้งหมดโดยมีค่าใช้จ่ายอยู่ระหว่าง 1,800 - 10,920 บาทต่อเดือน และกลุ่มC มีลักษณะค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยมีทั้งแบบเช่าและแบบซื้อ โดยมีค่าใช้จ่ายที่มากที่สุดเหมือนกันทั้งแบบเช่าและแบบซื้ออยู่ที่ 7,881 - 10,920 บาทต่อเดือน

ตารางที่ 5.13 เปรียบเทียบด้านค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยของกลุ่มA, กลุ่มB และกลุ่มC (เรียงลำดับจากค่าเช่าน้อยไปค่ามาก)

ค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย (บาท/เดือน)	ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัย														รวมทั้งหมด	ร้อยละ		
	แบบเช่า						รวม	ร้อยละ	แบบซื้อ								รวม	ร้อยละ
	กลุ่ม A		กลุ่ม B		กลุ่ม C				กลุ่ม A		กลุ่ม B		กลุ่ม C					
	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19			ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19				
1,800 - 4,840 บาท	8	6	7	9	2	1	33	45%	1	1	0	0	0	0	2	12%	35	39%
4,841 - 7,880 บาท	5	6	7	5	0	1	24	33%	1	2	0	0	1	1	5	29%	29	32%
7,881 - 10,920 บาท	0	0	1	1	5	5	12	16%	0	0	0	0	3	3	6	35%	18	20%
10,920 - 13,960 บาท	0	0	0	0	0	0	0	0%	0	0	0	0	0	0	0	0%	0	0%
13,961 - 17,000 บาท	0	0	0	0	2	2	4	5%	0	0	0	0	2	2	4	24%	8	9%
รวม	13	12	15	15	9	9	73	100%	2	3	0	0	6	6	17	100%	90	100%
รวมทั้งหมด	25		30		18		73	81%	5		0		12		17	19%	90	100%
ร้อยละ	34%		41%		25%		100%		29%		0%		71%		100%			

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย (อ้างอิงจากตารางที่ 5.22, ตารางที่ 5.24, ตารางที่ 5.26)

หมายเหตุ: การแจกแจงความถี่ข้อมูลเป็นอันดับภาคชั้น โดยกำหนดให้มี 5 อันดับภาคชั้น

$$\text{การแจกแจงความถี่ของค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย} = \frac{(17,000-1,800)}{5} = 3,040$$

เพราะฉะนั้น ความกว้างของอันตรภาคชั้นของค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยเท่ากับ 3,040

2) เปรียบเทียบด้านสาธารณสุขโรค (ตารางที่ 5.14) พบว่า

- (1) ผู้ค้าอาหารทั้ง 3 กลุ่ม มีลักษณะค่าสาธารณสุขโรคส่วนใหญ่อยู่ที่ 1,700 - 3,960 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 38 อันดับที่สองอยู่ที่ 3,961 - 6,220 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 37 และอันดับที่สามอยู่ที่ 6,221 - 8,480 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 12
- (2) เมื่อพิจารณาเทียบค่าสาธารณสุขโรคกับลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยในกลุ่ม แบบเช่า พบว่ากลุ่ม B มีอัตราส่วนของผู้ค้าอาหารมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 41 อันดับที่สองคือกลุ่ม A คิดเป็นร้อยละ 34 และอันดับที่สามคือกลุ่ม C คิดเป็นร้อยละ 25 ซึ่งในกลุ่มแบบเช่านี้ มีลักษณะค่าสาธารณสุขโรคส่วนใหญ่อยู่ที่ 3,961 - 6,220 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 40 อันดับที่สองอยู่ที่ 1,700 - 3,960 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 33 และอันดับที่สามอยู่ที่ 6,221 - 8,480 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 14 ในส่วนของกลุ่ม แบบซื้อ พบว่ากลุ่ม C มีอัตราส่วนของผู้ค้าอาหารมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 71 อันดับที่สองคือกลุ่ม A คิดเป็นร้อยละ 29 ซึ่งในกลุ่มแบบซื้อนี้ มีลักษณะค่าสาธารณสุขโรคส่วนใหญ่อยู่ที่ 1,700 - 3,960 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 59 อันดับที่สองอยู่ที่ 3,961 - 6,220 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 24 และอันดับที่สามอยู่ที่ 8,481 - 10,740 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 12

ตารางที่ 5.14 เปรียบเทียบด้านสาธารณสุขโรค (เรียงลำดับจากค่าน้อยไปค่ามาก)

ค่าสาธารณสุขโรค (บาท/เดือน)	ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัย														รวม ทั้งหมด	ร้อยละ		
	แบบเช่า						รวม	ร้อยละ	แบบซื้อ								รวม	ร้อยละ
	กลุ่ม A		กลุ่ม B		กลุ่ม C				กลุ่ม A		กลุ่ม B		กลุ่ม C					
	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19			ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19				
1,700 - 3,960 บาท	7	7	4	4	1	1	24	33%	2	2	0	0	3	3	10	59%	34	38%
3,961 - 6,220 บาท	5	4	6	6	4	4	29	40%	0	1	0	0	2	1	4	24%	33	37%
6,221 - 8,480 บาท	1	1	4	4	0	0	10	14%	0	0	0	0	0	1	1	6%	11	12%
8,481 - 10,740 บาท	0	0	1	1	1	1	4	5%	0	0	0	0	1	1	2	12%	6	7%
10,741 - 13,000 บาท	0	0	0	0	3	3	6	8%	0	0	0	0	0	0	0	0%	6	7%
รวม	13	12	15	15	9	9	73	100%	2	3	0	0	6	6	17	100%	90	100%
รวมทั้งหมด	25		30		18		73	81%	5		0		12		17	19%	90	100%
ร้อยละ	34%		41%		25%		100%		29%		0%		71%		100%			

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย (อ้างอิงจากตารางที่ 5.22, ตารางที่ 5.24, ตารางที่ 5.26)

หมายเหตุ: การแจกแจงความถี่ข้อมูลเป็นอันตรภาคชั้น โดยกำหนดให้มี 5 อันตรภาคชั้น

$$\text{การแจกแจงความถี่ของค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย} = \frac{(13,000-1,700)}{5} = 2,260$$

เพราะฉะนั้น ความกว้างของอันตรภาคชั้นของค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยเท่ากับ 2,260

5.4 ผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัย

ผลการศึกษาลักษณะผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยของผู้ค้าอาหาร โดยแบ่งออกเป็น 6 ลักษณะสำคัญ ได้แก่ (1) รายได้ลดลง เพราะลูกค้ามีกำลังซื้อน้อยลง (2) รายได้ลดลง เพราะมีร้านค้าอาหารเปิดใหม่มากขึ้น (3) รายได้ลดลง เพราะลูกค้าเปลี่ยนวิธีการซื้ออาหารเป็นแบบออนไลน์ และเนื่องจากผู้ค้าอาหารไม่ชำนาญช่องทางการขายแบบออนไลน์ จึงขายได้แต่หน้าร้านเท่านั้น (4) รายได้ลดลง เพราะทำตามพรก.ควบคุมโรคโควิด-19 (5) รายได้ลดลง เพราะต้นทุนวัตถุดิบในการค้าอาหารมีราคาสูงขึ้น แต่ราคาขายอาหารเท่าเดิม และ(6) ไม่มีรายได้ เพราะถูกให้ออกจากงาน หรือไม่สามารถประกอบอาชีพได้ (ตารางที่ 5.15) ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

- 1) ผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 พบว่าผู้ค้าอาหารส่วนใหญ่ร้อยละ 42 จะได้รับผลกระทบด้านรายได้ลดลง ลูกค้ามีกำลังซื้อน้อยลง เนื่องจากประกาศพรก.ควบคุมโรคเกี่ยวกับร้านค้าอาหาร มีการกำหนดจำนวนผู้นั่งทานในร้านอาหาร การเว้นระยะห่างในร้าน และการกำหนดระยะเวลาในการปิดร้าน เพราะร้านอาหารมีลูกค้าหลักคือ พนักงานบริษัท ซึ่งจะเลิกงานตอนเย็น จึงทำให้มีเวลาในการขายอาหารได้น้อย และลูกค้าส่วนใหญ่ไม่นั่งทานที่ร้าน จึงทำให้มีรายได้ลดลงมาก อันดับที่สองอยู่ที่ร้อยละ 27 คือ รายได้ลดลง เพราะต้นทุนวัตถุดิบในการค้าอาหารมีราคาสูงขึ้น อันดับที่สามารถอยู่ที่ร้อยละ 20 คือ รายได้ลดลง ลูกค้าซื้ออาหารน้อยลง เพราะลูกค้ามีกำลังซื้อน้อยลง

- 2) เมื่อพิจารณาแยกเป็นกลุ่มพบว่า

กลุ่มA ผู้ค้าอาหารแผงลอย ที่ได้รับผลกระทบอันดับที่หนึ่งคือ รายได้ลดลง ลูกค้าซื้ออาหารน้อยลง เพราะลูกค้ามีกำลังซื้อน้อยลง อันดับที่สองคือ รายได้ลดลง เพราะต้นทุนวัตถุดิบในการค้าอาหารมีราคาสูงขึ้น แต่ราคาขายอาหารเท่าเดิม ดังเช่น

คุณหญิง1 (ร้านแผงลอยอาหาร, ขายอาหารตามสั่ง) กล่าวว่า “... ลูกค้าประจำยังคงมาซื้ออยู่แต่ซื้อน้อยลง เช่นปกติซื้อ 100 – 150 บาทต่อวัน ก็ลดลงเหลือแค่ 50 – 80 บาทเท่านั้น และไม่มาซื้อทุกวันเหมือนเดิม...” (ภาคผนวก ข ตารางที่ 16)

ซึ่งแตกต่าง**กลุ่มB ผู้ค้าอาหารใต้หอกพัก** และ**กลุ่มC ผู้ค้าอาหารในอาคารพาณิชย์** ที่ได้รับผลกระทบอันดับที่หนึ่งเหมือนกันคือ รายได้ลดลง ลูกค้ามีกำลังซื้อน้อยลง เพราะทำตามพรก.ควบคุมโรคโควิด-19 การกำหนดระยะเวลาในการปิดร้าน และการกำหนดจำนวนผู้นั่งทานในร้านอาหาร ดังเช่น

คุณบอย2 (ร้านอาหารใต้หอพัก, ชายข้ามันไก่) กล่าวว่า “... ลูกค่าน้อยลงมาก เพราะปกติจะมีพนักงานมานั่งทานที่ร้านตอนเช้าเพื่อรอรถบริษัทมารับไปทำงาน แต่พอไม่มีที่นั่นเค้าก็ไปกินอย่างอื่น...” (ภาคผนวก ข ตารางที่ 17) และ

คุณนุ่น5 (ร้านอาหารพาณิชย์, ชายอาหารตามสั่งและข้าวราดแกง) กล่าวว่า “... ลูกค่าน้อยลง ยิ่งตอนช่วงไม่ใช่นั่งทานที่ร้านลูกค่าน้อยที่สุด เพราะลูกค้าส่วนมากจะมาทานที่ร้าน มีบริการน้ำชุปฟรีเต็มได้ตลอด แต่ถ้าสั่งกลับบ้านเราไม่มีให้ เพราะอยากให้ลูกค้ามากินที่ร้านมากกว่า จะได้ขายพวกเครื่องดื่มด้วย...” (ภาคผนวก ข ตารางที่ 18)

ตารางที่ 5.15 ลักษณะผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม

ลำดับ	ลักษณะผลกระทบ	ผู้ค้าอาหารในแต่ละกลุ่ม			รวม	ร้อยละ
		กลุ่ม A	กลุ่ม B	กลุ่ม C		
1	รายได้ลดลง ลูกค้าซื้ออาหารน้อยลง เพราะลูกค้ามีกำลังซื้อน้อยลง	7	2	0	9	20%
2	รายได้ลดลง ลูกค้าน้อยลง เพราะมีร้านอาหารเปิดใหม่มากขึ้น	0	0	1	1	2%
3	รายได้ลดลง ลูกค้าน้อยลง เพราะลูกค้าเปลี่ยนวิธีการซื้ออาหารเป็นแบบออนไลน์ เนื่องจากผู้ค้าอาหารไม่ชำนาญช่องทางขายแบบออนไลน์ จึงขายได้แต่หน้าร้านเท่านั้น	0	1	0	1	2%
4	รายได้ลดลง ลูกค้าน้อยลง เพราะทำตาม <u>พรก.ควบคุมโรคโควิด-19</u> เช่น การปิดตลาด, การกำหนดระยะเวลาในการเปิดร้าน และการกำหนดจำนวนผู้นั่งทานในร้านอาหาร	3	8	8	19	42%
5	รายได้ลดลง เพราะ <u>ต้นทุนวัตถุดิบในการค้าอาหารมีราคาสูงขึ้น</u> แต่ราคาขายอาหารเท่าเดิม	4	2	6	12	27%
6	<u>ไม่มีรายได้</u> เพราะถูกให้ออกจากงาน หรือไม่สามารถประกอบอาชีพได้	1	2	0	3	7%
รวม		15	15	15	45	100%

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

5.5 วิธีการแก้ไขปัญหาจากผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 และผลที่เกิดขึ้นจากการแก้ไขปัญหาด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัย

ผลการศึกษาลักษณะการแก้ไขปัญหาจากผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ของผู้ค้าอาหาร โดยสามารถแบ่งลักษณะการแก้ไขปัญหาออกเป็น 5 ลักษณะสำคัญ ได้แก่ (1) ไม่มีวิธีการแก้ไขปัญหา และไม่ได้เข้ารับโครงการช่วยเหลือจากภาครัฐ (2) ไม่มีวิธีการแก้ไขปัญหา และไม่ย้ายที่อยู่อาศัย (3) ไม่มีวิธีการแก้ไขปัญหา แต่ถ้ายังขายอาหารได้น้อยอยู่ มีแผนย้ายกลับภูมิลำเนาเกิด (4) ไม่มีวิธีการแก้ไขปัญหา แต่ได้เข้ารับโครงการเยียวยาจากภาครัฐ และ (5) ได้รับการช่วยเหลือลดค่าเช่า หรือผ่อนผันค่าเช่าที่อยู่อาศัยจากเจ้าของที่อยู่อาศัย และเข้าร่วมโครงการเยียวยาจากภาครัฐ ซึ่งผลที่เกิดขึ้นจากการแก้ปัญหาดังกล่าวมีทั้งสามารถช่วยลดค่าใช้จ่าย และไม่สามารถช่วยลดค่าใช้จ่ายได้ (ตารางที่ 5.16) ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

- 1) ลักษณะการแก้ไขปัญหาของผู้ค้าอาหารทั้ง 3 กลุ่มพบว่า
- (1) ส่วนใหญ่ไม่มีวิธีการแก้ไขปัญหา แต่ได้เข้ารับการช่วยเหลือจากภาครัฐ เช่น โครงการคนละครึ่ง หรือโครงการเราชนะ หรือเงินเยียวยาอาชีพอิสระคิดเป็นร้อยละ 49 ดังเช่น คุณหญิง 9 (ร้านแผงลอยอาหาร, ชายก้วยเดี่ยว)
กล่าวว่า “... ได้เข้าโครงการเราชนะ และคนละครึ่ง เอามาซื้อของกินของใช้ครึ่งราคา แต่ช่วยได้น้อยมาก เพราะค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่จะเป็นค่าของสดและค่าแก๊ส อยากให้ช่วยลดค่าแก๊สมากกว่า ปกติมี خان กี่หวอดด้วย แต่สู้ราคาแก๊สไม่ไหวเลยต้องเลิกขายไป...”
 - (2) อันดับที่สองคือ ไม่มีวิธีการแก้ไขปัญหา และไม่ได้เข้ารับโครงการช่วยเหลือจากภาครัฐ เพราะไม่เข้าใจขั้นตอนการสมัครและยุ่งยากคิดเป็นร้อยละ 18
คุณหญิง 4 (ร้านแผงลอยอาหาร, ชายอาหารอีสาน)
กล่าวว่า “... ไม่รู้ว่าจะแก้ปัญหายังไง เพราะทุกวันนี้ก็ใช้จ่ายอย่างประหยัดอยู่แล้ว แต่ถ้ายังขายได้น้อยแบบนี้คงต้องกลับบ้านที่มหาสารคาม...” และ
คุณนุ่น 6 (ร้านอาคารพาณิชย์, ชายข้าวแกง, อายุ 50 ปี)
กล่าวว่า “... เคยได้ยินว่ามีเงินช่วยเหลือ เช่น คนละครึ่ง แต่ไม่ได้เข้าร่วม เพราะขั้นตอนยุ่งยาก ไม่รู้ว่าจะทำยังไง...”
 - (3) อันดับที่สามคือ ได้รับการช่วยเหลือลดค่าเช่า หรือผ่อนผันค่าเช่าที่อยู่อาศัยจากเจ้าของที่อยู่อาศัยระยะเวลาไม่เกิน 3 เดือน และเข้าร่วมโครงการคนละครึ่งจากภาครัฐคิดเป็นร้อยละ 15
คุณนุ่น 4 (ร้านอาคารพาณิชย์, ชายข้าวราดแกงและผัดไทหอยทอด)
กล่าวว่า “... ได้ลดค่าเช่าบ้าน 2 เดือน เดือนละ 3,000 บาทจากเจ้าของบ้าน แต่ก็ยังขายได้น้อย ลูกค้าซื้อน้อยลง ค่าของสดแพงขึ้น แต่ร้านต้องเปิดและต้องเลี้ยงพนักงานในร้านไว้ เพราะถ้าไล่ออกก็ไม่รู้ว่าเค้าจะไปทำอะไร ตอนนี้ที่ร้านเหลือพนักงาน 3 คน จากเดิมมี 4 คน ค่าจ้าง 400 บาท/วัน...”
- 2) ผลที่เกิดขึ้นจากการแก้ไขปัญหาดังกล่าวพบว่า ส่วนใหญ่สามารถช่วยลดค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยได้อยู่ที่ร้อยละ 64 โดยในกลุ่มที่ไม่สามารถช่วยลดค่าใช้จ่ายได้อยู่ที่ร้อยละ 36

ตารางที่ 5.16 เปรียบเทียบลักษณะการแก้ไขปัญหาจากผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 และผลที่เกิดขึ้นด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C

ลักษณะการแก้ไขปัญหา หรือมาตรการช่วยเหลือที่ได้รับ	ผู้ค้าอาหารในแต่ละกลุ่ม			รวม	ร้อยละ	ผลที่เกิดขึ้นจาก การแก้ไขปัญหา	รวม ทั้งหมด	ร้อยละ
	กลุ่ม A	กลุ่ม B	กลุ่ม C					
1) ไม่มีวิธีการแก้ไขปัญหา และไม่ได้เข้ารับโครงการช่วยเหลือจากภาครัฐ เพราะไม่เข้าใจขั้นตอนการสมัครและยุ่งยาก	2	2	4	8	18%	ไม่สามารถช่วยลดค่าใช้จ่ายได้	16	36%
2) ไม่มีวิธีการแก้ไขปัญหา และไม่ยอมย้ายที่อยู่อาศัย เพราะไม่ยอมเริ่มหาลูกค้าใหม่ และผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่ด้วยกันไม่ต้องการย้ายที่อยู่	1	2	0	3	7%			
3) ไม่มีวิธีการแก้ไขปัญหา แต่ลำพังขายอาหารได้น้อยอยู่ มีแผนย้ายกลับภูมิลำเนาเกิด	3	2	0	5	11%			
4) ไม่มีวิธีการแก้ไขปัญหา แต่ได้เข้ารับโครงการคนละครึ่ง หรือโครงการเราชนะ หรือเงินเยียวยาอาชีพอิสระ หรือประกันสังคม หรือค่าชดเชยเกษตรกร หรือได้ลดค่าน้ำ 2 เดือนจากภาครัฐ	7	6	9	22	49%	สามารถช่วยลดค่าใช้จ่าย	29	64%
5) ได้รับการช่วยเหลือลดค่าเช่า หรือผ่อนผันค่าเช่าที่อยู่อาศัยจากเจ้าของที่อยู่อาศัยระยะเวลาไม่เกิน 3 เดือน และเข้าร่วมโครงการคนละครึ่งจากภาครัฐ	2	3	2	7	15%			
รวม	15	15	15	45	100%		45	100%

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

5.6 ความต้องการช่วยเหลือจากภาครัฐด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัย

ผลการศึกษาลักษณะความต้องการช่วยเหลือจากภาครัฐด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยของผู้ค้าอาหาร โดยสามารถแบ่งลักษณะความต้องการช่วยเหลือออกเป็น 6 ลักษณะสำคัญ ได้แก่ (1) ต้องการให้ควบคุม หรือลดราคาต้นทุนอาหารสดที่นำมาประกอบกิจการค้าอาหาร (2) ช่วยเหลือด้านเงินเยียวยา โดยมีแนวทางเช่นเดียวกับโครงการเราชนะ (3) ช่วยเหลือด้านค่าเช่าร้าน หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย (4) ช่วยเหลือทางด้านโดยรวมของเศรษฐกิจให้ดีขึ้น เพื่อลูกค้าจะได้มีกำลังใช้จ่าย ผู้ค้าอาหารก็จะมีรายได้เพิ่มขึ้น (5) มีมาตรการให้เงินกู้ ดอกเบี้ยต่ำ สำหรับผู้ค้าอาหาร และ (6) ด้านอื่นๆ เช่น ค่าเทอมการศึกษาของบุตร, ช่วยเหลือผู้ค้าที่เป็นชาวต่างชาติ (ดังตารางที่ 5.17) โดยมีลักษณะดังนี้

- 1) ลักษณะการความต้องการช่วยเหลือของผู้ค้าอาหารทั้ง 3 กลุ่มพบว่า ส่วนใหญ่มีลักษณะต้องการให้ช่วยเหลือด้านเงินเยียวยา โดยมีแนวทางเช่นเดียวกับโครงการเราชนะคิดเป็นร้อยละ 29 อันดับที่สองคือ ต้องการให้ควบคุม หรือลดราคาต้นทุนอาหารสดที่นำมาประกอบกิจการค้าอาหารคิดเป็นร้อยละ 27 และอันดับที่สามคือ ช่วยเหลือด้านค่าเช่าร้าน หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยคิดเป็นร้อยละ

2) เมื่อพิจารณาแยกเป็นกลุ่มผู้ค้าอาหารทั้ง 3 กลุ่มพบว่า

กลุ่มA กลุ่มผู้ค้าแผงลอยอาหาร ส่วนใหญ่มีความต้องการให้ควบคุม หรือลดราคาต้นทุนอาหารสดที่นำมาประกอบกิจการค้าอาหารคิดเป็นร้อยละ 33 อันดับที่สองคือ ช่วยเหลือด้านค่าเช่าร้าน หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยคิดเป็นร้อยละ 27 และอันดับที่สามคือ ช่วยเหลือด้านเงินเยียวา โดยมีแนวทางเช่นเดียวกับโครงการเราชนะคิดเป็นร้อยละ 20 (ภาคผนวก ข ตารางที่ 19)

กลุ่มB กลุ่มผู้ค้าอาหารใต้หอพักอาศัย ส่วนใหญ่ต้องการความช่วยเหลือด้านเงินเยียวา โดยมีแนวทางเช่นเดียวกับโครงการเราชนะ อันดับที่สองคือ ช่วยเหลือด้านค่าเช่าร้าน หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยคิดเป็นร้อยละ 33 และอันดับที่สามคือ ต้องการให้ควบคุม หรือลดราคาต้นทุนอาหารสดที่นำมาประกอบกิจการค้าอาหาร(ภาคผนวก ข ตารางที่ 20)

กลุ่มC กลุ่มผู้ค้าอาหารใต้อาคารพาณิชย์ ส่วนใหญ่มีอัตราส่วนเท่ากันสองส่วนคิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 27 คือต้องการให้ควบคุม หรือลดราคาต้นทุนอาหารสดที่นำมาประกอบกิจการค้าอาหาร และต้องการให้ช่วยเหลือด้านเงินเยียวา โดยมีแนวทางเช่นเดียวกับโครงการเราชนะ อันดับที่สองคือ ต้องการให้มีมาตรการให้เงินกู้ ดอกเบี้ยต่ำ สำหรับผู้ค้าอาหารคิดเป็นร้อยละ 20 และอันดับที่สามมีอัตราส่วนเท่ากันสองส่วนคิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 13 คือช่วยเหลือด้านค่าเช่าร้าน หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย และช่วยเหลือทางด้านโดยรวมของเศรษฐกิจให้ดีขึ้น เพื่อลูกค้าจะได้มีกำลังใช้จ่ายในการอุปโภค และบริโภค (ภาคผนวก ข ตารางที่ 21)

ตารางที่ 5.17 เปรียบเทียบลักษณะความต้องการช่วยเหลือจากภาครัฐด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C

ลำดับ	ลักษณะความต้องการช่วยเหลือจากภาครัฐ ด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัย	ผู้ค้าอาหารในแต่ละกลุ่ม			รวม	ร้อยละ
		กลุ่ม A	กลุ่ม B	กลุ่ม C		
1	ต้องการให้ควบคุม หรือลดราคาต้นทุนอาหารสดที่นำมาประกอบกิจการค้าอาหาร	5	3	4	12	27%
2	ช่วยเหลือด้านเงินเยียวา โดยมีแนวทางเช่นเดียวกับโครงการเราชนะ	3	6	4	13	29%
3	ช่วยเหลือด้านค่าเช่าร้าน หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย เช่น ลดดอกเบี้ย, ยกเว้นค่าผ่อนชำระ 3-6 เดือน, ออกมาตรการบังคับให้เจ้าของลดค่าเช่าที่อยู่อาศัย	4	5	2	11	24%
4	ช่วยเหลือทางด้านโดยรวมของเศรษฐกิจให้ดีขึ้น เพื่อลูกค้าจะได้มีกำลังใช้จ่าย ผู้ค้าอาหารก็จะมีรายได้เพิ่มขึ้น	1	1	2	4	9%
5	มีมาตรการให้เงินกู้ ดอกเบี้ยต่ำ สำหรับผู้ค้าอาหาร	0	0	3	3	7%
6	ด้านอื่นๆ เช่น ค่าเทอมการศึกษาของบุตร, ช่วยเหลือผู้ค้าที่เป็นชาวต่างชาติ	2	0	0	2	4%
รวม		15	15	15	45	100%

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการวิจัย

จากรายงานการวิจัยที่ได้นำเสนอก่อนหน้านี้จะเห็นว่า การศึกษาเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของครัวเรือนที่เกิดขึ้นในภาวะวิกฤตโควิด-19 ได้มุ่งเน้นคำถามสำคัญ ตามวัตถุประสงค์ คือ ศึกษาผลกระทบต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยเมื่อเผชิญกับวิกฤตโควิด-19 และเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหารที่มีระดับรายได้ต่างกัน โดยพิจารณาจากลักษณะร้านค้า ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

การวิจัยนี้ได้เริ่มต้นจากการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็น เนื่องจากกลุ่มผู้ค้าอาหารที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ต่อค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยไม่ปรากฏจำนวนที่แน่ชัด ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบบังเอิญ (accidental sampling) จำนวน 45 ตัวอย่าง โดยทำการแบ่งกลุ่มผู้ค้าอาหารออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ (1) กลุ่มร้านค้าอาหารแผงลอย (2) กลุ่มร้านอาหารใต้หอพักอาศัยและ (3) กลุ่มร้านอาหารพาณิชย์ จากกลุ่มตัวอย่างนี้ได้สัมภาษณ์เจ้าของร้านค้าอาหาร โดยใช้แบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการสำรวจครั้งนี้ และได้สังเกตลักษณะร้านค้า ประเภทอาหารที่ขาย จำนวนลูกจ้าง รวมทั้งราคาขาย เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สำคัญและเป็น ทั้งในทางสังคม เศรษฐกิจ ข้อมูลรายได้และค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของครัวเรือน สำหรับข้อมูลเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย อันประกอบด้วย ค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย ค่าสาธารณูปโภค เช่น ก๊าซหุงต้ม ไฟฟ้าและน้ำประปา โดยแยกออกเป็น 2 ประเด็นสำคัญ ได้แก่ เปรียบเทียบค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยในช่วงก่อนและช่วงที่เกิดวิกฤตโควิด-19 และนำมาเปรียบเทียบผลกระทบต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยระหว่างกลุ่มเช่าและกลุ่มซื้อที่อยู่อาศัย รวมทั้งวิเคราะห์ลักษณะแนวทางการแก้ไขปัญหา และผลที่ได้รับการจากเลือกวิธีดังกล่าว รวมถึงลักษณะความต้องการช่วยเหลือจากภาครัฐ

จากขั้นตอนการวิจัยดังกล่าว จึงอาจกล่าวสรุปผลการวิเคราะห์ที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ได้ดังต่อไปนี้

6.1.1 ลักษณะผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

6.1.1.1 ลักษณะร้านค้าอาหารของผู้ค้าอาหาร

กลุ่มผู้ค้าอาหารแบ่งตามลักษณะร้านค้าออกเป็น 3 กลุ่ม (ตารางที่ 6.1) โดยมีลักษณะสำคัญดังนี้

- 1) ลักษณะขนาดพื้นที่การประกอบกิจการค้าอาหารโดยประมาณอยู่ที่ 3 – 32 ตร.ม. โดยที่ กลุ่ม A แผงลอยอาหารมีพื้นที่น้อยที่สุด ขนาดโดยประมาณ 3 – 16 ตร.ม. อันดับที่สองกลุ่ม B ร้านอาหารใต้หอพักขนาดโดยประมาณ 16 - 20 ตร.ม. และอันดับที่สามกลุ่ม C ร้านอาหารพาณิชย์ ขนาดโดยประมาณ 18 - 32 ตร.ม.
- 2) ราคาเช่าร้านค้าอาหารเฉลี่ย น้อยที่สุดคือ ไม่เสียค่าเช่า (เนื่องจากจ่ายรวมกับค่าเช่าที่อยู่อาศัยแล้ว) และมากที่สุดอยู่ที่ราคา 10,000 บาทต่อเดือน เมื่อคำนวณราคาเช่าต่อตร.ม. พบว่ากลุ่มที่มีค่าเช่าเฉลี่ย

แพงที่สุด คือกลุ่ม A ราคา 333 บาทต่อตร.ม. รองลงมาคือกลุ่ม C ราคา 200 บาทต่อตร.ม. และน้อยที่สุดคือกลุ่ม B ราคา 180 บาทต่อตร.ม.

- 3) เมื่อลงพื้นที่สำรวจจำนวนผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร พบว่ากลุ่ม A แผงลอยอาหารมีมากที่สุดเนื่องจากกลุ่มลูกค้าส่วนใหญ่เป็นแรงงานในนิคมอุตสาหกรรม ซึ่งมีลักษณะการซื้ออาหารที่ราคาไม่แพงและเป็นอาหารที่ไม่ใช้เวลาในการปรุงอาหารนาน เช่น อาหารอีสาน ก๋วยเตี๋ยว ข้าวราดแกง เป็นต้น

ตารางที่ 6.1 เปรียบเทียบลักษณะร้านค้าอาหารแต่ละประเภทในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ปทุมธานี

ลำดับ	ลักษณะแต่ละประเภทของร้านค้าอาหาร	กลุ่ม A แผงลอยอาหาร	กลุ่ม B ร้านอาหารใต้หอพักอาศัย	กลุ่ม C ร้านอาหารอาคารพาณิชย์
1	ขนาดพื้นที่โดยประมาณของร้านค้า	3 - 16 ตร.ม.	16 - 20 ตร.ม.	18 - 32 ตร.ม.
2	ลักษณะที่ตั้งของร้านค้าอาหาร	ตั้งอยู่หน้าที่อยู่อาศัยหรือตั้งอยู่ข้างอาคาร	ตั้งอยู่ใต้หอพัก	ตั้งอยู่ใต้อาคารพาณิชย์หรือตั้งเป็นร้านค้าเดี่ยว
3	ลักษณะร้านค้าอาหาร	เป็นรถเข็น หรือเป็นสิ่งปลูกสร้างที่ไม่คงทนถาวร	เป็นห้องพักที่ปรับเปลี่ยนเป็นร้านค้าใต้หอพัก	ลักษณะเป็นอาคารพาณิชย์ที่มีชั้นที่ 1 ไว้สำหรับประกอบกิจการ
4	ลักษณะการครอบครองร้านค้า	เช่าเฉพาะส่วนแผงลอยอาหาร	เช่าทั้งห้องใต้หอพัก	เช่าทั้งอาคาร โดยมีชั้น 1 ไว้สำหรับค้าอาหารและชั้นอื่นๆ สำหรับการอยู่อาศัย
5	ค่าเช่าร้านค้าโดยประมาณ	จ่ายรวมกับที่อยู่อาศัยและ 3,000 - 8,000 บาทต่อเดือน	จ่ายรวมกับที่อยู่อาศัยและ 2,000 - 6,500 บาทต่อเดือน	จ่ายรวมกับที่อยู่อาศัยและ 7,000 - 10,000 บาทต่อเดือน
6	จำนวนผู้ค้าอาหารโดยประมาณ	72 ราย	28 ราย	57 ราย
รวมจำนวนผู้ค้าอาหารโดยประมาณ 157 ราย				
7	จำนวนตัวอย่าง	15 ตัวอย่าง	15 ตัวอย่าง	15 ตัวอย่าง
รวมจำนวนตัวอย่าง 45 ตัวอย่าง				

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัยเมื่อวันที่ 27 ตุลาคม 2564

6.1.1.2 ลักษณะสังคม เศรษฐกิจของผู้ค้าอาหาร

1) ลักษณะทางสังคม

ลักษณะทางสังคมของผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง วัยกลางคน (อายุ 40-49ปี) มีสถานภาพสมรส และมีบุตร 2-3 คน เป็นผู้ที่ย้ายถิ่นฐานมาจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อมาสร้างครอบครัวและประกอบอาชีพค้าอาหารอยู่ในจังหวัดปทุมธานี ระยะเวลา 13-24 ปี

กลุ่ม A ผู้ค้าแผงลอยอาหาร

ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงวัยกลางคน (อายุ 40-49ปี) สถานภาพสมรสและมีบุตร 2-3 คน โดยที่มีระดับการศึกษาสูงสุด คือ มัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) มีถิ่นฐานเดิมอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และเวลาที่อยู่ในจังหวัดปทุมธานีในช่วง 5 – 20 ปี ดังเช่น

คุณแมน 2 มีอายุ 47 ปี การศึกษาจบประถม 6 ภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่อุบลราชธานี และได้ย้ายเข้ามาในนิคมฯ นวนครเป็นเวลา 10 ปี ก่อนเกิดวิกฤตมีอาชีพเป็นนักดนตรีที่ร้านอาหาร และเมื่อร้านอาหารปิดให้บริการ จึงได้มาขายอาหารตามสั่งหน้าร้านเสริมสวยของภรรยา โดยเช่าอาศัยอยู่เป็นบ้านแถวกับลูกอีก 2 คน

กลุ่ม B ผู้ค้าอาหารใต้หอพัก

ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงวัยกลางคน (อายุ 40-49ปี) สถานภาพสมรสและมีบุตร 2-3 คน โดยที่มีระดับการศึกษาสูงสุด คือ ระดับปริญญาตรี มีถิ่นฐานเดิมอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และระยะเวลาที่อยู่ในจังหวัดปทุมธานีในช่วง 6 เดือน – 30 ปี ดังเช่น

คุณโบว8 มีอายุ 34 ปี การศึกษาจบปริญญาตรี ภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่ลพบุรี และได้ย้ายเข้ามาในนิคมฯ นวนครเป็นเวลา 6 เดือน ก่อนเกิดวิกฤตมีอาชีพเป็นพนักงานประจำบริษัทเอกชน และได้ถูกเชิญให้ออกจากงาน จึงได้มาขายอาหารตามสั่งใต้หอพัก(ค่าเช่าห้องพักรวมพื้นที่ร้าน 6,000 บาท) โดยเช่าอาศัยอยู่กับลูก 1 คน

กลุ่ม C ผู้ค้าอาหารอาคารพาณิชย์

ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงวัยกลางคน (อายุ 40-49ปี) แต่กลุ่มนี้มีผู้ค้าอาหารอายุมากที่สุดอยู่ที่ 70 ปี สถานภาพสมรสและมีบุตร 2-3 คน โดยที่มีระดับการศึกษาสูงสุด คือ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือ ม.ศ.5 มีถิ่นฐานเดิมอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

และระยะเวลาที่อยู่ในจังหวัดปทุมธานีในช่วง 3 – 30 ปี ดังเช่น

คุณนุ่น2 มีอายุ 70 ปี การศึกษาจบประถม 4 ภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่สุราษฎร์ธานี และได้ย้ายเข้ามาในนิคมฯ นวนครเป็นเวลา 40 ปี ได้มาขายอาหารตามสั่งกับสามี 2 คน เมื่อเกิดวิกฤตรายได้ลดลงมาก แต่ยังมีเงินบำนาญของสามีที่ยังสามารถผ่อนชำระค่าบ้านได้(ค่าผ่อนบ้านเดือนละ 5,500 บาท, ค่าเช่าร้านเดือนละ 7,000 บาท)โดยอาศัยเป็นบ้านแถวกับลูกอีก 2 คน

2) ลักษณะทางเศรษฐกิจ

(1) ก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 รายได้เฉลี่ยรวมของครัวเรือนอยู่ที่เดือนละประมาณ 42,356 บาท

(2) เมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 พบว่ารายได้เฉลี่ยรวมลดลงอยู่ที่เดือนละประมาณ 29,067 บาท คิดเป็นร้อยละลดลงถึง 31.4 โดยลักษณะผลกระทบที่ทำให้รายได้ลดลง สามารถแบ่งออกได้เป็น 6 ลักษณะ ได้แก่

1. ลูกค้ายกกำลังซื้อน้อยลงอาหาร
2. มีร้านค้าอาหารเปิดใหม่มากขึ้น
3. ลูกค้าเปลี่ยนวิธีการซื้ออาหารเป็นแบบออนไลน์มากขึ้น แต่ผู้ค้าอาหารไม่ชำนาญช่องทางขายแบบออนไลน์
4. ทำตามพรก.ควบคุมโรคโควิด-19 เช่น การปิดตลาด ควบคุมเวลาการเปิด-ปิดร้าน และจำกัดจำนวนลูกค้านั่งทางที่ร้าน
5. ต้นทุนวัตถุดิบในการค้าอาหารมีราคาสูงขึ้น แต่ไม่สามารถเพิ่มราคาขายได้เนื่องจากกลัวว่าลูกค้าจะเปลี่ยนไปซื้อร้านอื่น
6. ไม่มีรายได้ เพราะถูกให้ออกจากงาน หรือไม่สามารถประกอบอาชีพได้

โดยลักษณะผลกระทบมากที่สุดที่ร้อยละ 42 คือ จากการทำตามพรก.ควบคุมโรคโควิด-19 มีข้อกำหนดของร้านค้าอาหาร ที่จำกัดจำนวนผู้นั่งทานในร้านอาหาร การเว้นระยะห่างในร้าน และ

การกำหนดระยะเวลาในการเปิด-ปิดร้าน ซึ่งร้านอาหารมีลูกค้าหลักคือ พนักงานบริษัท ซึ่งจะเลิกงานตอนเย็น จึงทำให้มีเวลาในการขายอาหารได้น้อย และลูกค้าส่วนใหญ่ไม่นั่งทางที่ร้าน จึงทำให้มีรายได้ลดลงมาก ซึ่งเป็นลักษณะผลกระทบที่กลุ่ม B และกลุ่ม C ได้รับผลกระทบมากที่สุดเช่นเดียวกัน

(3) อีกทั้งพบว่ากลุ่ม B ร้านอาหารได้หอพักอาศัย ได้รับผลกระทบด้านรายได้มากที่สุด ลดลงร้อยละ 45.1 (รายได้เทียบกับค่าใช้จ่ายรวมครัวเรือน) อันดับที่สองคือกลุ่ม C ร้านอาหารอาคารพาณิชย์ รายได้ลดลงร้อยละ 43.3 (รายได้เทียบกับค่าใช้จ่ายรวมครัวเรือน) เนื่องจาก 2 กลุ่มนี้มีค่าใช้จ่ายในการเช่าร้านค่ามาก และเป็นค่าใช้จ่ายคงที่ทุกเดือน เมื่อเทียบกับรายได้ที่ลดลงแล้ว จึงทำให้ได้รับผลกระทบมากที่สุด ในด้านของกลุ่ม A ร้านแผงลอยอาหาร รายได้ลดลงร้อยละ 38.1 (รายได้เทียบกับค่าใช้จ่ายรวมครัวเรือน) โดยที่กลุ่ม A มีลักษณะผลกระทบด้านรายได้ลดลงที่แตกต่างออกไป เนื่องจากลูกค้ามีกำลังซื้ออาหารน้อยลงจากเดิม เช่น ก่อนหน้านั้นจะซื้ออาหารต่อรายประมาณ 100 บาทขึ้นไป แต่ปัจจุบันซื้อไม่เกิน 60 บาท เป็นต้น (ตารางที่ 6.2)

ตารางที่ 6.2 เปรียบเทียบลักษณะผลกระทบเศรษฐกิจจากวิกฤตโควิด-19 ของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C

ลำดับ	ลักษณะผลกระทบ	ผู้ค้าอาหารในแต่ละกลุ่ม			รวม	ร้อยละ
		กลุ่ม A	กลุ่ม B	กลุ่ม C		
1	รายได้ลดลง เพราะลูกค้ามีกำลังซื้อน้อยลง	7	2	0	9	20%
2	รายได้ลดลง เพราะมีร้านค้าอาหารเปิดใหม่มากขึ้น	0	0	1	1	2%
3	รายได้ลดลง เพราะลูกค้าเปลี่ยนวิธีการซื้ออาหารเป็นแบบออนไลน์มากขึ้น	0	1	0	1	2%
4	รายได้ลดลง ลูกค้าน้อยลง เพราะทำตามพรก.ควบคุมโรคโควิด-19	3	8	8	19	42%
5	รายได้ลดลง เพราะต้นทุนวัตถุดิบในการค้าอาหารมีราคาสูงขึ้น แต่ไม่เพิ่มราคาขาย	4	2	6	12	27%
6	ไม่มีรายได้ เพราะถูกให้ออกจากงาน หรือไม่สามารถประกอบอาชีพได้	1	2	0	3	7%
รวม		15	15	15	45	100%

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

6.1.2 ลักษณะที่อยู่อาศัยและผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหาร

6.1.2.1 ลักษณะที่อยู่อาศัย แบ่งออกตามลักษณะครอบครองที่อยู่อาศัย 2 ลักษณะ ได้แก่

- 1) **แบบเช่า** มีอัตราส่วนมากที่สุดอยู่ที่ร้อยละ 82 โดยที่กลุ่ม B (ร้านอาหารได้หอพักอาศัย) มีอัตราส่วนในการเช่ามากที่สุดอยู่ที่ร้อยละ 41 อันดับที่สองคือกลุ่ม A (ร้านแผงลอยอาหาร) อยู่ที่ร้อยละ 35 และอันดับที่สามคือกลุ่ม C (ร้านอาหารอาคารพาณิชย์) อยู่ที่ร้อยละ 24 ซึ่งประเภทที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่ร้อยละ 61 เป็นห้องเช่า
- 2) **แบบซื้อ** มีอัตราส่วนคิดเป็นร้อยละ 18 โดยที่กลุ่ม C (ร้านอาหารอาคารพาณิชย์) มีอัตราส่วนในการซื้อมากที่สุดอยู่ที่ร้อยละ 75 อันดับที่สองคือกลุ่ม A (ร้านแผงลอยอาหาร) อยู่ที่ร้อยละ 25 และกลุ่ม B

(ร้านอาหารใต้หอพักอาศัย) ไม่มีผู้ค้าอาหารที่ครอบครองที่อยู่อาศัยโดยการซื้อ เนื่องจากที่อยู่อาศัยเป็นที่เดียวกับร้านค้าอาหาร ซึ่งประเภทที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่ร้อยละ 63 เป็นบ้านแถว

6.1.2.2 ลักษณะผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย

- 1) ก่อนวิกฤตโควิด-19 พบว่าค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยเฉลี่ยรวมอยู่ที่เดือนละประมาณ 6,582 บาท ส่วนใหญ่อยู่ที่เดือนละ 1,800 - 4,840 บาท เมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 พบว่าเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.2 อยู่ที่เดือนละประมาณ 6,593 บาท ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ที่เดือนละ 1,800 - 4,840 บาท อันดับที่สองอยู่ที่เดือนละ 4,841 - 7,880 บาท และอันดับที่สามอยู่ที่เดือนละ 7,881 - 10,920 บาท

จึงแสดงให้เห็นว่า เมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 พบว่ารายได้ลดลงมาก โดยพิจารณาส่วนต่างของค่าใช้จ่ายเฉลี่ยรวมกับรายได้ต่อเดือน ทำให้เห็นว่าเงินเหลือต่อเดือนมากที่สุด 66,000 บาท และน้อยที่สุดต่อเดือน คือ -50,000 บาท (เป็นหนี้) ซึ่งจากเดิมเงินเหลือต่อเดือนมากที่สุด 170,000 บาท และน้อยที่สุดต่อเดือน คือ มีค่าใช้จ่ายเท่ากับรายได้ (ไม่มีเงินเหลือเก็บ)

- 2) พิจารณาแยกแต่ละกลุ่ม แบ่งออกตามลักษณะครอบครองที่อยู่อาศัย 2 ลักษณะ ดังนี้

- (1) แบบเช่า พบว่ากลุ่มC (ร้านอาหารอาคารพาณิชย์) มีค่าเช่ามากที่สุด ซึ่งมีค่าจ่ายกระจายหลายช่วง ซึ่งค่าใช้จ่ายส่วนที่มากที่สุดอยู่ระหว่าง 13,961 – 17,000 บาทต่อเดือน เนื่องจากส่วนใหญ่มีลักษณะที่อยู่อาศัยคือ เช่าอาคารพาณิชย์ ซึ่งมีค่าใช้จ่ายต่อเดือนสูงกว่ากลุ่มอื่น อันดับที่สองคือ ชื้อบ้านแถว และอันดับที่สามคือ ห้องเช่า ราคาจึงค่าใช้จ่ายของกลุ่มC จึงมีช่วงราคาที่กว้างกว่ากลุ่มอื่นๆ อันดับที่สองคือกลุ่มB (ร้านอาหารใต้หอพักอาศัย) มีค่าเช่าอยู่ระหว่าง 1,800 – 10,920 บาท และอันดับที่สองคือกลุ่มA (ร้านแผงลอยอาหาร) มีค่าใช้จ่ายอยู่ระหว่าง 1,800 – 7,880 บาทต่อเดือน

- (2) แบบซื้อ พบว่ากลุ่มC (ร้านอาหารอาคารพาณิชย์) มีค่าใช้จ่ายอยู่ระหว่าง 13,961 – 17,000 บาท เนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีรายได้ค่อนข้างสูง (ในช่วงก่อนเกิดวิกฤต) จึงมีกำลังในซื้อที่อยู่อาศัยมากกว่ากลุ่มอื่น และอันดับที่สองคือกลุ่มA (ร้านแผงลอยอาหาร) มีค่าใช้จ่ายอยู่ระหว่าง 1,800 – 7,880 บาทต่อเดือน เนื่องจากมีรายได้ต่อเดือนน้อย จึงมีข้อจำกัดในการครอบครองที่อยู่อาศัย ซึ่งลักษณะที่อยู่อาศัยจะเป็น ห้องชุดเอื้ออาหารหรือบ้านแถวชั้นเดียว เป็นต้น (ตาราง 6.3)

ตารางที่ 6.3 เปรียบเทียบด้านค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยของกลุ่มA, กลุ่มB และกลุ่มC (เรียงลำดับจากค่าใช้จ่ายน้อยไปมาก)

ค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย (บาท/เดือน)	ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัย														รวมทั้งหมด	ร้อยละ		
	แบบเช่า						รวม	ร้อยละ	แบบซื้อ								รวม	ร้อยละ
	กลุ่ม A		กลุ่ม B		กลุ่ม C				กลุ่ม A		กลุ่ม B		กลุ่ม C					
	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19			ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19				
1,800 - 4,840 บาท	8	6	7	9	2	1	33	45%	1	1	0	0	0	0	2	12%	35	39%
4,841 - 7,880 บาท	5	6	7	5	0	1	24	33%	1	2	0	0	1	1	5	29%	29	32%
7,881 - 10,920 บาท	0	0	1	1	5	5	12	16%	0	0	0	0	3	3	6	35%	18	20%
10,920 - 13,960 บาท	0	0	0	0	0	0	0	0%	0	0	0	0	0	0	0	0%	0	0%
13,961 - 17,000 บาท	0	0	0	0	2	2	4	5%	0	0	0	0	2	2	4	24%	8	9%
รวม	13	12	15	15	9	9	73	100%	2	3	0	0	6	6	17	100%	90	100%
รวมทั้งหมด	25		30		18		73	81%	5		0		12		17	19%	90	100%
ร้อยละ	34%		41%		25%		100%		29%		0%		71%		100%			

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

6.1.2.3 ด้านสาธารณูปโภค

- ก่อนวิกฤตโควิด-19 พบว่าค่าสาธารณูปโภคเฉลี่ยรวมอยู่ที่เดือนละประมาณ 5,198 บาท เมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 พบว่าเพิ่มขึ้นร้อยละ 2 อยู่ที่เดือนละประมาณ 6,593 บาท ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ที่เดือนละ 1,700 - 3,960 บาท อันดับที่สองอยู่ที่เดือนละ 3,961 - 6,220 บาท และเดือนที่สามอยู่ที่เดือนละ 6,221 - 8,480 บาท โดยที่กลุ่มC (ร้านอาหารอาคารพาณิชย์) พบว่ามีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นมากที่สุดถึงร้อยละ 4.1 อยู่ที่เดือนละ 6,647 บาท อันดับที่สองคือกลุ่มA (ร้านแผงลอยอาหาร) ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 1.6 อยู่ที่เดือนละ 3,661 บาท และกลุ่มB (ร้านอาหารใต้หอพักอาศัย) ไม่มีการเปลี่ยนแปลงค่าสาธารณูปโภคซึ่งอยู่ที่เดือนละ 5,603 บาท
- พิจารณาแยกแต่ละกลุ่ม แบ่งออกตามลักษณะครอบครองที่อยู่อาศัย 2 ลักษณะ ดังนี้
 - แบบเช่า พบว่ามีค่าสาธารณูปโภคส่วนใหญ่อยู่ที่เดือนละ 3,961 - 6,220 บาทคิดเป็นร้อยละ 40 อันดับที่สองอยู่ที่เดือนละ 1,700 - 3,960 บาทคิดเป็นร้อยละ 33 และอันดับที่สามอยู่ที่เดือนละ 6,221 - 8,480 บาท
 - แบบซื้อ พบว่ามีค่าสาธารณูปโภคส่วนใหญ่อยู่ที่เดือนละ 1,700 - 3,960 บาทอันดับที่สองอยู่ที่เดือนละ 3,961 - 6,220 บาทและอันดับที่สามอยู่ที่เดือนละ 6,221 - 8,480 บาท (ตาราง 6.4)

ตารางที่ 6.4 เปรียบเทียบด้านสาธารณสุขโรคของกลุ่มA, กลุ่มB และกลุ่มC (เรียงลำดับจากค่าใช้จ่ายน้อยไปมาก)

ค่าสาธารณสุขโรค (บาท/เดือน)	ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัย														รวม ทั้งหมด	ร้อยละ		
	แบบเช่า						รวม	ร้อยละ	แบบซื้อ								รวม	ร้อยละ
	กลุ่ม A		กลุ่ม B		กลุ่ม C				กลุ่ม A		กลุ่ม B		กลุ่ม C					
	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19			ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19				
1,700 - 3,960 บาท	7	7	4	4	1	1	24	33%	2	2	0	0	3	3	10	59%	34	38%
3,961 - 6,220 บาท	5	4	6	6	4	4	29	40%	0	1	0	0	2	1	4	24%	33	37%
6,221 - 8,480 บาท	1	1	4	4	0	0	10	14%	0	0	0	0	0	1	1	6%	11	12%
8,481 - 10,740 บาท	0	0	1	1	1	1	4	5%	0	0	0	0	1	1	2	12%	6	7%
10,741 - 13,000 บาท	0	0	0	0	3	3	6	8%	0	0	0	0	0	0	0	0%	6	7%
รวม	13	12	15	15	9	9	73	100%	2	3	0	0	6	6	17	100%	90	100%
รวมทั้งหมด	25		30		18		73	81%	5		0		12		17	19%	90	100%
ร้อยละ	34%		41%		25%		100%		29%		0%		71%		100%			

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

6.1.3 วิธีการแก้ไขปัญหาด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยและผลที่เกิดขึ้นจากปัญหา

โดยสามารถแบ่งลักษณะการแก้ไขปัญหาดังได้เป็น 5 ลักษณะสำคัญ ได้แก่ (1) ไม่มีวิธีการแก้ไขปัญหา และไม่ได้เข้ารับโครงการช่วยเหลือจากภาครัฐ (2) ไม่มีวิธีการแก้ไขปัญหา และไม่ย้ายที่อยู่อาศัย เพราะไม่ย้ายเริ่มหาลูกค่าใหม่ (3) ไม่มีวิธีการแก้ไขปัญหา แต่ถ้าย้ายอาหารได้น้อยอยู่ มีแผนย้ายกลับภูมิลำเนาเกิด (4) ได้เข้ารับมาตรการช่วยเหลือจากภาครัฐและ (5) ได้รับการช่วยเหลือลดค่าเช่า หรือผ่อนผันค่าเช่าที่อยู่อาศัยจากเจ้าของที่อยู่อาศัย ซึ่งมีข้อสังเกตดังนี้

- 1) กลุ่มที่ไม่มีวิธีการแก้ไขปัญหาด้านค่าใช้จ่ายในการลดค่าใช้จ่ายได้ คิดเป็นร้อยละ 36 โดยที่ส่วนใหญ่ร้อยละ 18 ไม่มีวิธีการแก้ไขปัญหา และไม่ได้เข้ารับโครงการช่วยเหลือจากภาครัฐ เพราะไม่เข้าใจขั้นตอนการสมัครและยุ่งยาก อันดับที่สองร้อยละ 11 ไม่มีวิธีการแก้ไขปัญหา แต่ถ้าย้ายอาหารได้น้อยอยู่ มีแผนย้ายกลับภูมิลำเนาเกิดและอันดับที่สามร้อยละ 7 ไม่มีวิธีการแก้ไขปัญหา และไม่ย้ายที่อยู่อาศัย เพราะไม่ย้ายหาลูกค่าใหม่
- 2) กลุ่มที่ได้รับมาตรการช่วยเหลือ คิดเป็นร้อยละ 64 โดยที่ส่วนใหญ่ร้อยละ 49 ได้เข้ารับมาตรการช่วยเหลือจากภาครัฐ เช่น โครงการคนละครึ่ง หรือโครงการเราชนะ หรือเงินเยียวยาอาชีพอิสระ หรือได้ลดค่าสาธารณสุขโรค และอันดับที่สองร้อยละ 15 ได้รับการช่วยเหลือลดค่าเช่า หรือผ่อนผันค่าเช่าที่อยู่อาศัยจากเจ้าของที่อยู่อาศัยระยะเวลาไม่เกิน 3 เดือน และเข้าร่วมโครงการคนละครึ่งจากภาครัฐ (ตาราง 6.5)

ตารางที่ 6.5 เปรียบเทียบลักษณะการแก้ไขปัญหาจากผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 และผลที่เกิดขึ้นของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C

ลักษณะการแก้ไขปัญหา หรือมาตรการช่วยเหลือที่ได้รับ	ผู้ค้าอาหารในแต่ละกลุ่ม			รวม	ร้อยละ	ผลที่เกิดขึ้นจาก การแก้ไขปัญหา	รวม ทั้งหมด	ร้อยละ
	กลุ่ม A	กลุ่ม B	กลุ่ม C					
1) ไม่มีวิธีการแก้ไขปัญหา <u>และไม่ได้เข้ารับโครงการช่วยเหลือจากภาครัฐ</u> เพราะไม่เข้าใจขั้นตอนการสมัครและยุ่งยาก	2	2	4	8	18%	ไม่สามารถช่วยลดค่าใช้จ่ายได้	16	36%
2) ไม่มีวิธีการแก้ไขปัญหา <u>และไม่อยากย้ายที่อยู่อาศัย</u> เพราะไม่อยากจะเริ่มหาลูกค้าใหม่ และผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่ด้วยกันไม่ต้องการย้ายที่อยู่	1	2	0	3	7%			
3) ไม่มีวิธีการแก้ไขปัญหา <u>แต่ก็ยังขายอาหารได้น้อยอยู่</u> มีแผนย้ายกลับภูมิลำเนาเกิด	3	2	0	5	11%			
4) <u>ได้เข้ารับมาตรการช่วยเหลือจากภาครัฐ</u> เช่น โครงการคนละครึ่ง หรือโครงการเราชนะ หรือเงินเยียวยาอาชีพอิสระ หรือได้ลดค่าสาธารณูปโภค	7	6	9	22	49%	สามารถช่วยลดค่าใช้จ่าย	29	64%
5) <u>ได้รับการช่วยเหลือลดค่าเช่า หรือผ่อนผันค่าเช่าที่อยู่อาศัย</u> จากเจ้าของที่อยู่อาศัยระยะเวลาไม่เกิน 3 เดือน และเข้าร่วมโครงการคนละครึ่งจากภาครัฐ	2	3	2	7	15%			
รวม	15	15	15	45	100%		45	100%

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

6.1.4 ลักษณะความต้องการในการช่วยเหลือจากภาครัฐ

โดยสามารถแบ่งลักษณะความต้องการในการช่วยเหลือได้เป็น 6 ลักษณะสำคัญ ได้แก่ (1) ต้องการให้ควบคุม หรือลดราคาต้นทุนอาหารสดที่นำมาประกอบกิจการค้าอาหาร (2) ช่วยเหลือด้านเงินเยียวยา (3) ช่วยเหลือด้านค่าเช่าร้าน หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย (4) ช่วยเหลือทางด้านโดยรวมของเศรษฐกิจให้ดีขึ้น เพื่อลูกค้าจะได้มีกำลังใช้จ่าย ผู้ค้าอาหารก็จะมียรายได้เพิ่มขึ้น (5) มีมาตรการให้เงินกู้ ดอกเบี้ยต่ำ สำหรับผู้ค้าอาหารและ (6) ช่วยเหลือด้านอื่นๆ เช่น ค่าเทอมการศึกษาของบุตร, ช่วยเหลือผู้ค้าที่เป็นชาวต่างชาติ ซึ่งมีข้อสังเกตดังนี้ (ตารางที่ 6.6)

ทั้งนี้ข้อสรุปจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง พบว่า ลักษณะความต้องการช่วยเหลือจากภาครัฐจะแบ่งออกเป็น 3 ด้านสำคัญ ได้แก่

- (1) **ช่วยเหลือทางด้านการประกอบกิจการค้าอาหาร** คือ ต้องการให้ควบคุม หรือลดราคาต้นทุนอาหารสดที่นำมาประกอบกิจการค้าอาหาร ช่วยเหลือด้านเงินเยียวา โดยมีแนวทางเช่นเดียวกับโครงการเราชนะ รวมทั้งต้องการให้มีมาตรการเงินกู้ ดอกเบี้ยต่ำสำหรับผู้ค้าอาหาร โดยเฉพาะกลุ่ม C (ร้านอาหารอาคารพาณิชย์) ที่มีต้นทุนในการดำเนินธุรกิจมากกว่ากลุ่มอื่น จึงมีความต้องการรับความช่วยเหลือในส่วนดังกล่าวมากกว่ามาตรการอื่นๆ
- (2) **ช่วยเหลือทางด้านที่อยู่อาศัย** คือ ช่วยเหลือด้านค่าเช่าร้าน หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย โดยเฉพาะกลุ่ม B (ร้านอาหารได้หอพักอาศัย) ที่มีลักษณะครอบครองที่อยู่อาศัยแบบเช่าอย่างเดียว เช่นเดียวกับกลุ่ม A (ร้านแผงลอยอาหาร) ที่ต้องการใช้ช่วยเหลือด้านดังกล่าว เนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีลักษณะที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่เป็นแบบเช่า และไม่ได้รับการช่วยเหลือในการลดค่าเช่า เพราะเจ้าของที่พักไม่ลดให้ และค่าใช้จ่ายส่วนนี้เป็นค่าใช้จ่ายที่จำเป็นและต้องจ่ายประจำทุกเดือน
- (3) **ช่วยเหลือด้านอื่นๆ ได้แก่**
 1. **ค่าเทอมการศึกษาของบุตรทางด้านค่าเล่าเรียน และอุปกรณ์การศึกษา** เนื่องจากเมื่อเกิดวิกฤตโควิด-19 ในส่วนการเรียนการสอน จึงเป็นแบบออนไลน์ ซึ่งผู้ปกครองไม่มีกำลังซื้อเพียงพอที่จะสนับสนุน เช่น โทรศัพท์มือถือ คอมพิวเตอร์ รวมทั้งอินเทอร์เน็ตที่เพียงพอในการเรียนได้
 2. **ช่วยเหลือผู้ค้าที่เป็นชาวต่างชาติ** เนื่องจากในนิคมอุตสาหกรรม นวนครมีผู้ค้าอาหารที่เป็นชาวต่างชาติ แต่ไม่สามารถรับสิทธิ์การช่วยเหลือได้เลย เนื่องจากไม่มีมาตรการออกมารองรับกลุ่มดังกล่าว
 3. **ช่วยเหลือทางด้านโดยรวมของเศรษฐกิจให้ดีขึ้น** เพื่อลูกค้าจะได้มีกำลังใช้จ่าย เมื่อลูกค้าอยู่ได้ ผู้ค้าอาหารก็จะมีรายได้เพิ่มขึ้น

ตารางที่ 6.6 เปรียบเทียบลักษณะความต้องการช่วยเหลือจากภาครัฐของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C

ลำดับ	ลักษณะความต้องการช่วยเหลือจากภาครัฐ ด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัย	ผู้ค้าอาหารในแต่ละกลุ่ม			รวม	ร้อยละ
		กลุ่ม A	กลุ่ม B	กลุ่ม C		
1	ต้องการให้ควบคุม หรือลดราคาต้นทุนอาหารสดที่นำมาประกอบ กิจการค้าอาหาร	5	3	4	12	27%
2	ช่วยเหลือด้านเงินเยียวยา โดยมีแนวทางเช่นเดียวกับโครงการเราชนะ	3	6	4	13	29%
3	ช่วยเหลือด้านค่าเช่าร้าน หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย	4	5	2	11	24%
4	ช่วยเหลือทางด้านโดยรวมของเศรษฐกิจให้ดีขึ้น เพื่อลูกค้าจะได้มี กำลังใช้จ่าย ผู้ค้าอาหารก็จะมีรายได้เพิ่มขึ้น	1	1	2	4	9%
5	มีมาตรการให้เงินกู้ ดอกเบี้ยต่ำ สำหรับผู้ค้าอาหาร	0	0	3	3	7%
6	ด้านอื่นๆ เช่น ค่าเทอมการศึกษาของบุตร, ช่วยเหลือผู้ค้าที่เป็น ชาวต่างชาติ	2	0	0	2	4%
รวม		15	15	15	45	100%

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

6.2 อภิปรายผลการศึกษา

6.2.1 ลักษณะผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

1) ลักษณะทางเศรษฐกิจ

จากการวิจัยครั้งนี้ เมื่อเผชิญกับวิกฤตโควิด-19 รายได้เฉลี่ยรวมของครัวเรือนลดลงถึงร้อยละ 31.4 ซึ่งมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนละ 29,067 บาท ซึ่งต่ำกว่าการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน พ.ศ.2564 (มกราคม – มิถุนายน) ในกรุงเทพมหานคร นนทบุรี ปทุมธานี และสมุทรปราการ ที่มีรายได้เฉลี่ยประมาณเดือนละ 41,229 บาทต่อครัวเรือน(สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2564) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะกลุ่มผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี จึงมีรายได้ต่ำกว่าการสำรวจของสำนักงานสถิติที่ได้รวมพื้นที่กรุงเทพมหานครและอีก 3 จังหวัดไว้ด้วย

ทั้งนี้กลุ่มของผู้ค้าอาหาร กลุ่ม B ร้านอาหารใต้หอพักอาศัยได้รับผลกระทบมากที่สุด ซึ่งรายได้ลดลงร้อยละ 45.1 ซึ่งใกล้เคียงกับกลุ่ม C ร้านอาหารอาคารพาณิชย์ ที่รายได้ลดลงร้อยละ 43.3 สาเหตุหนึ่งอาจมาจากมาตรการควบคุมโรคระบาด ที่กำหนดเวลาเปิด-ปิดร้านค้าอาหาร และกำหนดจำนวนผู้นั่งทางที่ร้าน จึงทำให้ร้านค้าอาหารที่เน้นลูกค้ามานั่งทางที่ร้าน ได้รับผลกระทบมากกว่า กลุ่มร้านแผงลอยอาหาร (ตารางที่ 6.7)

ตารางที่ 6.7 เปรียบเทียบลักษณะทางเศรษฐกิจตามลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัย

การครอบครองที่อยู่อาศัย	แบบเช่า		แบบซื้อ	
	ก่อนเกิดวิกฤต โควิด-19	ช่วงวิกฤต โควิด-19	ก่อนเกิดวิกฤต โควิด-19	ช่วงวิกฤต โควิด-19
สรุปผลการวิจัย				
การครอบครองที่อยู่อาศัย (96)	82%	82%	18%	18%
ขนาดครัวเรือนเฉลี่ย (คน)	3	3	5	5
ระยะเวลาในการอยู่อาศัยในจังหวัดปทุมธานีเฉลี่ย (ปี)	N/A	14	N/A	22
รายได้ครัวเรือน (บาทต่อเดือน)	43,333	26,714	30,000	25,333
รายจ่ายครัวเรือน (บาทต่อเดือน)	22,641	21,861	24,167	23,556
ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยเฉลี่ย (บาทต่อเดือน)	11,660	11,540	12,558	13,324
ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยต่อรายได้ (96)	27%	43%	42%	53%
ค่าใช้จ่ายในการครอบครองที่อยู่อาศัยเฉลี่ย (บาทต่อเดือน)	6,364	6,075	8,000	8,667
ค่าใช้จ่ายในการครอบครองที่อยู่อาศัยต่อรายได้ (96)	15%	23%	27%	34%
ค่าใช้จ่ายด้านสาธารณูปโภคเฉลี่ย (บาทต่อเดือน)	5,296	5,465	4,558	4,657
ค่าใช้จ่ายด้านสาธารณูปโภคต่อรายได้ (96)	12%	20%	15%	18%

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

6.2.2 ลักษณะที่อยู่อาศัย และผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหาร

6.2.2.1 ลักษณะที่อยู่อาศัย

สำหรับลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหารในนิคมนครแบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่

- แบบเช่า** มากที่สุดอยู่ที่ร้อยละ 82 โดยที่กลุ่ม B ร้านอาหารใต้หอพักอาศัย ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะร้านค้าอาหาร เนื่องจากผู้ค้าอาหารกลุ่มนี้มีลักษณะการเช่าที่อยู่อาศัยใต้หอพัก ที่มีบริเวณหน้าห้องพักสามารถปรับเปลี่ยนเป็นร้านค้าอาหารได้
- แบบซื้อ** มีอัตราส่วนคิดเป็นร้อยละ 18 ของผู้ค้าอาหาร โดยที่กลุ่ม C ร้านอาหารอาคารพาณิชย์ มีอัตราส่วนในการซื้อมากที่สุดอยู่ที่ร้อยละ 75 อันเนื่องมาจาก เป็นกลุ่มที่มีรายได้สูงที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับทั้ง 3 กลุ่มที่กล่าวมา และลักษณะร้านค้าอาหารเป็นอาคารพาณิชย์ หรือบ้านแถว

6.2.2.2 ผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย

ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย ของผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร มีอัตราส่วนของค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยเฉลี่ยเดือนละ 11,897 บาทคิดเป็นร้อยละ 54 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด ซึ่งมีอัตราส่วนเพิ่มขึ้นร้อยละ 2 จากในช่วงก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่าสัดส่วนของค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยเฉลี่ยของกรุงเทพมหานคร และ 3 จังหวัดใน

ปี 2564 อยู่ที่เดือนละ 7,619 บาทคิดเป็นร้อยละ 23 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด จึงเป็นข้อสังเกตว่า ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหารมีสัดส่วนมากกว่าค่าเฉลี่ยของทั้งจังหวัดปทุมธานี สาเหตุหนึ่งมาจากใช้ที่อยู่อาศัยในการประกอบกิจการค้าอาหารและพักอาศัย และเมื่อผู้ค้าอาหารต้องเผชิญกับวิกฤตโควิด-19 ที่ส่งผลกระทบต่อรายได้เฉลี่ยที่ลดลงถึงร้อยละ 31.4 และรายจ่ายที่ได้รับการช่วยเหลือแล้วลดลงเพียงร้อยละ 2.8 และค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยเป็นหนึ่งในรายจ่ายที่จำเป็นและมีสัดส่วนที่เพิ่มขึ้น (ตารางที่ 6.8)

ตารางที่ 6.8 เปรียบเทียบรายได้เฉลี่ยและค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยเฉลี่ยรวม

ผลการ ศึกษา	สำนักงานสถิติแห่งชาติ		ผลการศึกษารั้งนี้	
	ก่อนเกิดวิกฤต โควิด-19	ช่วงวิกฤต โควิด-19	ก่อนเกิดวิกฤต โควิด-19	ช่วงวิกฤต โควิด-19
รายได้และค่าใช้จ่าย				
รายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือน	39,047	41,229	42,356	29,067
ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครัวเรือน	31,142	32,569	22,200	22,844
ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย	7,239	7,619	11,780	11,897
% ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยต่อรายได้	18.54%	18.48%	27.81%	40.93%
% ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยต่อค่าใช้จ่าย	23.25%	23.39%	53.06%	52.08%

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

การที่ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยในการศึกษารั้งนี้ คลาดเคลื่อนจากการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติ สืบเนื่องมาจากการศึกษารั้งนี้ เป็นการศึกษาในสวน ค่าใช้จ่ายในการครอบครองที่อยู่อาศัย และค่าใช้จ่ายด้านสาธารณูปโภค และเป็นศึกษากลุ่มผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนครเท่านั้น ซึ่งข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติ เป็นการศึกษา ค่าใช้จ่ายของที่อยู่อาศัย เครื่องแต่งบ้าน และเครื่องใช้ไฟฟ้า และเป็นข้อมูลของกรุงเทพมหานคร นนทบุรี สมุทรปราการ และปทุมธานี จึงเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดความแตกต่างกันของค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย

6.2.3 วิธีการแก้ไขปัญหาด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยและลักษณะความต้องการในการช่วยเหลือจากภาครัฐ

เมื่อผู้ค้าอาหารเผชิญกับวิกฤตโควิด-19 โดยส่วนใหญ่ร้อยละ 64 ได้รับมาตรการช่วยเหลือจากภาครัฐ เช่น โครงการคนละครึ่ง หรือโครงการเราชนะ หรือเงินเยียวยาอาชีพอิสระ หรือได้ลดค่าสาธารณูปโภค ซึ่งสามารถช่วยลดค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยได้ แต่ยังมีลักษณะความต้องการด้านอื่นๆ ได้แก่ ต้องการให้ควบคุม หรือลดราคาต้นทุนอาหารสดที่นำมาประกอบกิจการค้าอาหาร และมาตรการให้เงินกู้ดอกเบี้ยต่ำ สำหรับผู้ค้าอาหาร ซึ่งข้อค้นพบนี้ สอดคล้องกับมาตรการการเยียวยาของต่างประเทศ (ญี่ปุ่น และฟิลิปปินส์) ที่มีการจัดสรรสินเชื่อฉุกเฉินและอัตราดอกเบี้ยพิเศษ ให้กับผู้ที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19

6.3 ข้อเสนอแนะ

6.3.1 ข้อเสนอแนะในงานวิจัย

จากการวิจัยศึกษาผลกระทบค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย ในช่วงวิกฤตโควิด-19 ของผู้ค้าอาหารในเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีครั้งนี้ เพื่อเสนอเป็นแนวทางให้กับประชาชนได้รับผลกระทบต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย รวมทั้งภาครัฐ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะต่อประชาชน

ในด้านประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย การวิจัยนี้ช่วยเป็นแนวทางในการพิจารณาการปรับตัว และการเลือกรับมาตรการช่วยเหลือให้เหมาะสมกับลักษณะของครัวเรือน เพราะในงานวิจัยนี้นอกจากพิจารณาผลกระทบด้านค่าใช้จ่ายแล้ว ยังพิจารณาถึงลักษณะแนวทางการแก้ไขของแต่ละกลุ่มผู้ค้าอาหาร ซึ่งมีรายได้และค่าใช้จ่ายแตกต่างกัน จากผลการศึกษาพบว่าแนวทางการแก้ไขปัญหาเมื่อต้องเผชิญกับวิกฤตโควิด-19 โดยแบ่งเป็น 2 ระยะ ได้แก่

แนวทางในการแก้ไขปัญหาระยะสั้น ได้แก่

- 1) ศึกษาและเลือกรับมาตรการช่วยเหลือทางการเงินจากภาครัฐให้เหมาะสมกับลักษณะครัวเรือน
- 2) ขอลดค่าเช่าบ้าน หรือค่าเช่าร้านค้าจากเจ้าของ เพื่อบรรเทาภาระค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย
- 3) ลดค่าใช้จ่ายในร้านอาหาร เช่น ลดจำนวนลูกจ้างในร้าน หรือลดรายการอาหารให้เหลือแต่เมนูที่ขายได้ประจำ

แนวทางในการแก้ไขปัญหาระยะยาว ได้แก่

- 1) ลดค่าใช้จ่ายด้านค่าเช่า เช่น เปลี่ยนประเภทที่อยู่อาศัยให้มีพื้นที่ที่สามารถค้าอาหารได้โดยไม่ต้องเสียค่าเช่าเพิ่ม
- 2) ยื่นขอปรับปรุงโครงสร้างหนี้ หรือยื่นขอพิจารณาลดค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัยกับธนาคาร
- 3) ปรับตัวในการเรียนรู้ทางการขายออนไลน์ เพื่อเพิ่มช่องทางการขายอาหารมากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะต่อภาครัฐบาล

จากผลการศึกษาพบว่ากลุ่มผู้ค้าอาหารต้องการการช่วยเหลือด้านเงินเยียวยา โดยแบ่งเป็น 2 ระยะ ได้แก่

ช่วยเหลือทางการเงินระยะสั้น คือ ให้เงินเยียวยา เช่น โครงการเราชนะ โครงการคนละครึ่ง โดยการโอนเข้าบัญชีโดยตรง เพราะจากการศึกษามีกลุ่มผู้ค้าอาหารที่ไม่ได้รับการช่วยเหลืออันเนื่องมาจากไม่เข้าใจขั้นตอนการลงทะเบียน

ช่วยเหลือทางการเงินระยะยาว คือ การควบคุมราคาสินค้า ที่เป็นวัตถุดิบในการนำมาประกอบอาชีพ และเงินกู้ ดอกเบี้ยต่ำ สำหรับผู้ค้าอาหารเพื่อนำมาต่อยอด และเยียวยาอาชีพเมื่อต้องเผชิญกับวิกฤตทางเศรษฐกิจ

ช่วยเหลือทางด้านอื่นๆ คือ ออกมาตรการช่วยเหลือทางการเงินให้กับผู้ค้าอาหารที่เป็นต่างชาติ และช่วยสนับสนุนทางด้านการศึกษาบุตร ที่ในปัจจุบันเป็นการศึกษาแบบออนไลน์ เช่น อุปกรณ์คอมพิวเตอร์ และอินเทอร์เน็ตในการศึกษา

โดยสรุป หากนักวิชาการ และทางภาครัฐ ได้ทราบถึงข้อมูลค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของครัวเรือนที่ต้องเผชิญกับวิกฤตโควิด-19 แล้ว อาจช่วยบรรเทาปัญหาด้านการเงินในการออกนโยบายในการช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบ และจากการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นถึงกลุ่มผู้ค้าอาหารอาคารพาณิชย์ เป็นกลุ่มเปราะบางที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจมากที่สุด เนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีต้นทุนในการประกอบกิจการค้าอาหารมากที่สุด งานวิจัยนี้จึงเป็นส่วนที่แสดงให้เห็นถึงผลกระทบของกลุ่มผู้ประกอบการอาชีพอิสระ(กลุ่มผู้ค้าอาหาร) ที่ไม่สามารถเข้าถึงมาตรการช่วยเหลือจากภาครัฐได้อย่างเต็มที่ และยังช่วยให้ประชาชนที่ได้รับผลกระทบได้ตัดสินใจในการเลือกแนวทางการแก้ไขปัญหาให้เหมาะสมกับครัวเรือน ทำให้ภาระค่าใช้จ่ายของครัวเรือนสอดคล้องกับรายได้ และส่งผลต่อคุณภาพของความเป็นอยู่ต่อไป

6.3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มุ่งเน้นในเรื่องค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหารในเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีเป็นหลัก ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการทำวิจัยครั้งต่อไปที่จะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของครัวเรือน มีแนวทางที่จะศึกษาดังต่อไปนี้

1. การศึกษาค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมของพื้นที่อื่น หรือภูมิภาคอื่น ที่มีลักษณะทางสังคม และเศรษฐกิจใกล้เคียงกับในพื้นที่เขตส่งเสริมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี เพื่อนำข้อมูลดังกล่าวมาเปรียบเทียบ ประกอบการพิจารณาในการออกมาตรการช่วยเหลือผู้ที่ได้รับผลกระทบต่อไป
2. การศึกษาเปรียบเทียบผลกระทบต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยกับผู้ประกอบอาชีพอื่น แต่อยู่ในพื้นที่เขตส่งเสริมอุตสาหกรรมนวนครเช่นเดียวกัน เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสำคัญและสัดส่วนของค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย
3. การศึกษาลักษณะความต้องการของมาตรการช่วยเหลือ ในการเยียวยาค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของกลุ่มผู้ประกอบการอาชีพอิสระอื่น เมื่อเผชิญกับวิกฤตทางเศรษฐกิจ

ภาคผนวก ก

แบบสัมภาษณ์ผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

หัวข้อวิทยานิพนธ์ “ผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ในช่วง พ.ศ.2563 - 2564”

แบบสัมภาษณ์นี้เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลประกอบการจัดทำวิทยานิพนธ์ ตามหลักสูตรการพัฒนาที่อยู่อาศัยและอสังหาริมทรัพย์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะเศรษฐกิจ สังคม และที่อยู่อาศัย รวมถึงผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่มีต่อค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยและความต้องการมาตรการความช่วยเหลือจากภาครัฐ ของผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยแบบสอบถามนี้มีทั้งหมด 6 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ลักษณะทางเศรษฐกิจ และสังคมของผู้ให้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 2 ลักษณะการประกอบอาชีพของผู้ให้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 3 ลักษณะการอยู่อาศัยของผู้ให้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 4 ผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่ผู้ให้สัมภาษณ์ได้รับ

ส่วนที่ 5 วิธีการแก้ไขปัญหาด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัย และผลที่ได้รับจากการเลือกวิธีที่

ดังกล่าว

ส่วนที่ 6 ความต้องการความช่วยเหลือจากภาครัฐที่เกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัย

ข้อมูลจากการวิจัยนี้จะใช้เพื่องานทางวิชาการเท่านั้น

คำถามเบื้องต้น

1. จากสถานการณ์วิกฤตโควิด-19 ท่านได้รับผลกระทบต่อค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยหรือไม่

ได้รับผลกระทบ

ไม่ได้รับผลกระทบ

1) เพราะเหตุใดท่านจึงไม่ได้รับผลกระทบ

.....

.

2) ท่านมีแนวทางในการบริหารค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยอย่างไร

.....

.

(จบแบบสัมภาษณ์)

2. ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยในปัจจุบันของท่านเป็นแบบใด

เช่าอาศัย

ซื้อโดยผ่อนชำระกับธนาคาร

อยู่อาศัยโดยไม่มีค่าใช้จ่าย (จบแบบสัมภาษณ์)

ส่วนที่ 1 ลักษณะทางเศรษฐกิจ และสังคมของผู้ให้สัมภาษณ์

1.1 เพศ หญิง ชาย เพศทางเลือก

1.2 อายุ.....

1.3 สถานภาพสมรส โสด สมรส/อยู่ด้วยกัน

หม้าย/หย่า/แยกกันอยู่

1.4 จำนวนบุตร ไม่มีบุตร 1 คน อื่นๆ.....

1.5 ระดับการศึกษา.....

1.6 ภูมิลำเนาเดิมของท่าน

และท่านอยู่ที่จังหวัดปทุมธานีมาแล้วกี่ปี

1.7 คำถามเกี่ยวกับรายได้ต่อเดือน

รายได้	ก่อนเกิดโควิด-19	ปัจจุบัน
1) รายได้เฉลี่ยรวมของท่าน		
2) รายได้เฉลี่ยรวมของครัวเรือน		

1.8 คำถามเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายต่อเดือน

รายจ่าย	ก่อนเกิดโควิด-19	ปัจจุบัน
1) ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยรวมของครัวเรือน		
2) ค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยเฉลี่ยรวมของครัวเรือน		

ส่วนที่ 2 ลักษณะการประกอบอาชีพของผู้ให้สัมภาษณ์

2.1 ลักษณะร้านค้าอาหารของท่าน

● ก่อนเกิดโควิด-19

	ลักษณะร้านค้าอาหาร	ขนาดพื้นที่ร้าน	จำนวนพนักงาน
	ร้านอาหารใต้หอพักอาศัย		
	ร้านอาหารอาคารพาณิชย์ หรือบ้านแถว		
	ร้านแผงลอยอาหาร		
	รถเข็น หรือจักรยานยนต์พ่วงข้าง		

● ปัจจุบัน

	ลักษณะร้านค้าอาหาร	ขนาดพื้นที่ร้าน	จำนวนพนักงาน
	ร้านอาหารใต้หอพักอาศัย		
	ร้านอาหารอาคารพาณิชย์ หรือบ้านแถว		
	ร้านแผงลอยอาหาร		
	รถเข็น หรือจักรยานยนต์พ่วงข้าง		

* (ในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะร้านค้าอาหาร)

- เหตุใดท่านจึงเปลี่ยนลักษณะร้าน เพราะเหตุใด

.....

.....

2.2 ที่ตั้งร้านค้าอาหารของท่าน

ที่ตั้ง	ก่อนเกิดโควิด-19	ปัจจุบัน
1) ตำแหน่งที่ตั้งร้านค้าอาหารของท่าน (ใกล้ห้างฯ หรือบริษัท หรือตลาด หรือชอย อะไร)		

* (ในกรณีมีการเปลี่ยนแปลงที่ตั้งร้านค้าอาหาร)

- เหตุใดท่านจึงเปลี่ยนที่ตั้งร้านค้า เพราะเหตุใด

.....

.....

2.3 ค่าเช่าพื้นที่ประกอบกิจการค้าขาย

2.4 ค่าจ้างพนักงาน บาท/ คน/ วัน หรือเดือน

2.5 ราคาอาหารของท่าน ราคาประมาณกี่บาท

.....

2.6 ลูกค้าของท่าน ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มใด

- พนักงานในนิคมอุตสาหกรรม ผู้ค้าขายในนิคมอุตสาหกรรม
- บริษัทในนิคมอุตสาหกรรม อื่นๆ

ส่วนที่ 3 ลักษณะการอยู่อาศัยของผู้ให้สัมภาษณ์

3.1 ลักษณะการอยู่อาศัยของท่าน เป็นแบบใด

ลักษณะการอยู่อาศัย	ก่อนเกิดโควิด-19	ปัจจุบัน
1) ประเภทที่อยู่อาศัยของท่าน		
2) ระยะทางจากที่อยู่อาศัยของท่านถึงที่ ทำงาน (เมตร)		
3) จำนวนผู้ที่อาศัยอยู่ร่วมกัน (คน)		

* (ในกรณีมีการเปลี่ยนแปลงที่อยู่อาศัย)

- เหตุใดท่านจึงเปลี่ยนที่อยู่อาศัย

.....

- และเมื่อเปลี่ยนแล้วสามารถช่วยลดค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของท่านได้หรือไม่ เพราะเหตุใด (หรือช่วยลดค่าใช้จ่ายด้านใด)

.....

3.3 ลักษณะการใช้ที่อยู่อาศัยของท่าน

- อยู่อาศัยอย่างเดียว
- อยู่อาศัยและจัดเตรียมอาหารเพื่อนำไปจำหน่าย
- อยู่อาศัยและจัดเตรียมอาหารเพื่อนำไปจำหน่าย รวมทั้งเป็นร้านขายอาหาร

3.4 ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัยในปัจจุบันของท่านเป็นแบบใด

- เช่าอาศัย
- ซื้อโดยผ่อนชำระกับธนาคาร
- 1) ธนาคารที่ท่านผ่อนชำระ คือ
 - 2) อัตราดอกเบี้ย (ก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19) คือ ร้อยละ ต่อปี
 - 3) อัตราดอกเบี้ย (ในช่วงวิกฤตโควิด-19) คือ ร้อยละ ต่อปี

3.5 ระยะเวลาสัญญาการเช่า หรือผ่อนชำระที่อยู่อาศัยของท่านจำนวนทั้งหมด.....ปี

3.6 ที่อยู่อาศัยในปัจจุบันท่านได้เช่า หรือผ่อนชำระไปแล้ว จำนวน.....ปี

3.7 ท่านมีแผนในการลดค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

ส่วนที่ 4 ผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19 ที่ผู้ให้สัมภาษณ์ได้รับ

4.1 ค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย ท่านคิดว่าท่านได้รับผลกระทบในระดับใด

รุนแรงที่สุด ปานกลาง น้อยที่สุด

เพราะเหตุใด

.....

4.2 ค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยของท่านต่อเดือน (หน่วย : บาท)

ค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัย	ก่อนเกิดวิกฤต โควิด-19	ในช่วงวิกฤตโควิด-19	
		พ.ศ.2563	พ.ศ.2564
1) ค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระ			
2) ค่าสาธารณูปโภค เช่น ก๊าซหุงต้ม ไฟฟ้าและน้ำประปา			
3) ค่าเครื่องแต่งบ้านและเครื่องใช้สอย เบ็ดเตล็ดในบ้าน			
4) ค่าบำรุงรักษาและซ่อมแซมบ้าน			
5) ค่าอื่นๆ เช่น ค่าส่วนกลาง, ค่าขยะ			

ส่วนที่ 5 วิธีการแก้ไขปัญหาด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัย และผลที่ได้รับจากการเลือกวิธีที่
ดังกล่าว

5.1 จากสถานการณ์วิกฤตโควิด-19 ท่านได้รับผลกระทบกับรายได้ได้อย่างไร

(คำตอบ)

.....

.....

.....

.....

5.2 ท่านได้เข้ารับมาตรการช่วยเหลือด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัย หรือไม่ อย่างไร

(เช่น โครงการคนละครึ่ง, เงินชดเชยต่างๆจากรัฐบาล และอื่นๆ....)

ท่านไม่ได้เข้ารับมาตรการช่วยเหลือ

1) เหตุใดท่านจึงไม่เข้ารับมาตรการ

ท่านไม่ทราบว่ามีการช่วยเหลือ และถ้าทราบจะทำท่านจะเลือกมาตรการใด

เพราะเหตุใด

(คำตอบ)

.....

ท่านรับทราบว่ามีการช่วยเหลือ แต่ไม่เข้ารับมาตรการ เพราะเหตุใด

(คำตอบ)

.....

2) ท่านมีแนวทางในการแก้ไขปัญหาด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยอย่างไร

.....

.....

ท่านเข้ารับมาตรการช่วยเหลือ

1) มาตรการที่ท่านได้รับ คือ

.....

2) ท่านทราบข้อมูลมาตรการช่วยเหลือจากแหล่งใด

.....

3) เหตุผลที่ท่านเลือกรับมาตรการดังกล่าว คือ

.....

4) มาตรการที่ท่านได้เลือกดังกล่าว สามารถช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยของท่านหรือไม่ อย่างไร

.....

ส่วนที่ 6 ความต้องการการช่วยเหลือจากภาครัฐที่เกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัย

6.1 ท่านมีความต้องการในการช่วยเหลือด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยจากภาครัฐหรือไม่ อย่างไร

.....

6.2 ท่านมีข้อเสนอแนะ ในเรื่องมาตรการช่วยเหลือด้านค่าใช้จ่ายในการอยู่อาศัยหรือไม่ อย่างไร

.....

ภาคผนวก ข

ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้ค้าอาหารในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ปทุมธานี โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่ม A ผู้ค้าแผงลอยอาหาร, กลุ่ม B ผู้ค้าอาหารใต้หอพักอาศัยและ กลุ่ม C ผู้ค้าอาหารอาคารพาณิชย์ ในการศึกษาจะมีหัวข้อสำคัญดังนี้

1. ลักษณะสังคมของผู้ค้าอาหาร
2. ลักษณะเศรษฐกิจของผู้ค้าอาหาร
3. ลักษณะร้านค้าในการประกอบกิจการ
4. ลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหาร
5. ลักษณะลักษณะค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย

1. ลักษณะสังคมของผู้ค้าอาหารของกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C

ตารางที่ 1 ลักษณะทางสังคมของผู้ค้าอาหารกลุ่ม A จำนวน 15 ตัวอย่าง (เรียงลำดับตามอายุจากน้อยไปมาก)

ผู้ให้ข้อมูล	เพศ	อายุ	สถานภาพสมรส	การมีบุตร	ระดับการศึกษา	ถิ่นฐานเดิม	ระยะเวลาที่อยู่ในจังหวัดปทุมธานี
A4 คุณแมน3	ชาย	26	โสด	ไม่มี	มัธยม 3	นครราชสีมา	7 ปี
A11 คุณหญิง6	หญิง	37	โสด	ไม่มี	มัธยม 6	เพชรบูรณ์	15 ปี
A2 คุณแมน1	ชาย	39	สมรส	2 คน	ประถม 6	สกลนคร	5 ปี
A6 คุณหญิง2	หญิง	40	สมรส	2 คน	มัธยม 3	เลย	7 ปี
A13 คุณหญิง8	หญิง	40	โสด	ไม่มี	มัธยม 3	เป็นคนจีน	7 ปี
A14 คุณหญิง9	หญิง	44	สมรส	3 คน	ปวช.	เชียงราย	20 ปี
A12 คุณหญิง7	หญิง	45	สมรส	ไม่มี	มัธยม 3	มหาสารคาม	15 ปี
A7 คุณหญิง3	หญิง	46	สมรส	2 คน	ประถม 6	ร้อยเอ็ด	17 ปี
A3 คุณแมน2	ชาย	47	สมรส	2 คน	ประถม 6	อุบลราชธานี	10 ปี
A9 คุณแมน5	ชาย	47	หย่าร้าง	2 คน	ปวช.	กรุงเทพมหานคร	10 ปี
A15 คุณหญิง10	หญิง	47	สมรส	2 คน	มัธยม 3	ร้อยเอ็ด	10 ปี
A5 คุณแมน4	ชาย	48	สมรส	1 คน	มัธยม 3	เลย	20 ปี

ผู้ให้ข้อมูล	เพศ	อายุ	สถานภาพ สมรส	การมีบุตร	ระดับการศึกษา	ถิ่นฐานเดิม	ระยะเวลาที่อยู่ ในจังหวัดปทุมธานี
A8 คุณหญิง4	หญิง	50	สมรส	2 คน	ประถม 3	มหาสารคาม	30 ปี
A1 คุณหญิง1	หญิง	55	สมรส	2 คน	ประถม 6	ร้อยเอ็ด	15 ปี
A10 คุณหญิง5	หญิง	57	สมรส	2 คน	มัธยม 3	ปทุมธานี	30 ปี

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ : ชื่อผู้ให้ข้อมูลเป็นการให้ชื่อสมมุติแทนชื่อจริงของผู้ให้สัมภาษณ์

ตารางที่ 2 ลักษณะทางสังคมของผู้ค้าอาหารกลุ่ม B จำนวน 15 ตัวอย่าง (เรียงลำดับตามอายุจากน้อยไปมาก)

ผู้ให้ข้อมูล	เพศ	อายุ	สถานภาพ สมรส	การมีบุตร	ระดับการศึกษา	ถิ่นฐานเดิม	ระยะเวลาที่อยู่ ในจังหวัดปทุมธานี
B13 คุณโบว7	หญิง	34	โสด	ไม่มี	มัธยม 6	มหาสารคาม	15 ปี
B14 คุณโบว8	หญิง	34	สมรส	1 คน	ปริญญาตรี	ลพบุรี	6 เดือน
B2 คุณโบว1	หญิง	36	สมรส	2 คน	ปริญญาตรี	กระบี่	7 ปี
B3 คุณบอย2	ชาย	36	สมรส	2 คน	มัธยม 3	ร้อยเอ็ด	12 ปี
B5 คุณโบว2	หญิง	41	โสด	ไม่มี	มัธยม 6	ชัยนาท	20 ปี
B10 คุณบอย6	ชาย	42	สมรส	ไม่มี	ปริญญาตรี	ขอนแก่น	15 ปี
B1 คุณบอย1	ชาย	43	สมรส	3 คน	มัธยม 6	ชุมพร	4 ปี
B6 คุณโบว3	หญิง	45	สมรส	ไม่มี	ปวส.	นครปฐม	20 ปี
B9 คุณโบว4	หญิง	45	สมรส	2 คน	มัธยม 6	ร้อยเอ็ด	30 ปี
B15 คุณโบว9	หญิง	46	สมรส	2 คน	มัธยม 6	ร้อยเอ็ด	6 ปี
B8 คุณบอย5	ชาย	47	สมรส	2 คน	ประถม 6	นครศรีธรรมราช	24 ปี
B12 คุณโบว6	หญิง	47	สมรส	2 คน	ประถม 6	ร้อยเอ็ด	17 ปี
B4 คุณบอย3	ชาย	50	สมรส	2 คน	มัธยม 6	อุบลราชธานี	17 ปี
B7 คุณบอย4	ชาย	50	สมรส	2 คน	ประถม 6	ยโสธร	20 ปี
B11 คุณโบว5	หญิง	58	สมรส	2 คน	ประถม 4	ลพบุรี	20 ปี

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ : ชื่อผู้ให้ข้อมูลเป็นการให้ชื่อสมมุติแทนชื่อจริงของผู้ให้สัมภาษณ์

ตารางที่ 3 ลักษณะทางสังคมของผู้ค้าอาหารกลุ่ม C จำนวน 15 ตัวอย่าง (เรียงลำดับตามอายุน้อยไปมาก)

ผู้ให้ข้อมูล	เพศ	อายุ	สถานภาพสมรส	การมีบุตร	ระดับการศึกษา	ถิ่นฐานเดิม	ระยะเวลาที่อยู่ในจังหวัดปทุมธานี
C8 คุณนุ่น7	หญิง	29	โสด	ไม่มี	มัธยม 6	มหาสารคาม	3 ปี
C12 คุณนัท2	ชาย	30	โสด	ไม่มี	มัธยม 6	บุรีรัมย์	3 ปี
C5 คุณนุ่น5	หญิง	37	สมรส	1 คน	มัธยม 3	ร้อยเอ็ด	8 ปี
C1 คุณนุ่น1	หญิง	40	สมรส	2 คน	มัธยม 6	มหาสารคาม	10 ปี
C9 คุณนุ่น8	หญิง	42	สมรส	3 คน	มัธยม 6	ศรีสะเกษ	17 ปี
C15 คุณนัท3	ชาย	42	สมรส	2 คน	มัธยม 3	ร้อยเอ็ด	18 ปี
C6 คุณนัท1	ชาย	45	สมรส	2 คน	มส.5	มหาสารคาม	26 ปี
C10 คุณนุ่น9	หญิง	47	สมรส	2 คน	ประถม 3	มหาสารคาม	20 ปี
C14 คุณนุ่น12	หญิง	48	โสด	ไม่มี	มัธยม 6	พระนครศรีอยุธยา	30 ปี
C7 คุณนุ่น6	หญิง	50	สมรส	1 คน	มัธยม 3	ร้อยเอ็ด	30 ปี
C11 คุณนุ่น10	หญิง	51	สมรส	ไม่มี	มัธยม 6	นครสวรรค์	14 ปี
C3 คุณนุ่น3	หญิง	52	สมรส	2 คน	มัธยม 6	นครราชสีมา	30 ปี
C13 คุณนุ่น11	หญิง	56	สมรส	1 คน	มัธยม 3	นครศรีธรรมราช	5 ปี
C4 คุณนุ่น4	หญิง	59	สมรส	2 คน	ประถม 7	นครสวรรค์	10 ปี
C2 คุณนุ่น2	หญิง	70	สมรส	2 คน	ประถม 4	สุราษฎร์ธานี	40 ปี

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ : ชื่อผู้ให้ข้อมูลเป็นการให้ชื่อสมมุติแทนชื่อจริงของผู้ให้สัมภาษณ์

2. ลักษณะเศรษฐกิจของผู้ค้าอาหารกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C

ตารางที่ 4 กลุ่ม A ด้านรายได้และค่าใช้จ่ายรวมของครัวเรือน จำนวน 15 ตัวอย่าง (เรียงลำดับตามรายได้จากน้อยไปมาก)

ผู้ให้ข้อมูล	ที่มาของรายได้ของครัวเรือน		รายได้รวมของครัวเรือน		ค่าใช้จ่ายรวมของครัวเรือน		ส่วนต่างของค่าใช้จ่ายเมื่อเทียบกับรายได้			
	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ร้อยละ	ในช่วงโควิด-19	ร้อยละ
A2 คุณแมน1	ค้าอาหาร	ค้าอาหาร	15,000	10,000	10,000	10,000	5,000	67%	0	100%
A13 คุณหญิง8	ค้าอาหาร	ค้าอาหาร	15,000	15,000	9,000	9,000	6,000	60%	6,000	60%
A5 คุณแมน4	ค้าอาหาร	ค้าอาหาร	20,000	15,000	15,000	13,000	5,000	75%	2,000	87%
A1 คุณหญิง1	ค้าอาหาร	ค้าอาหาร	30,000	12,000	9,000	9,000	21,000	30%	3,000	75%
A4 คุณแมน3	ค้าอาหาร	ค้าอาหาร	30,000	15,000	20,000	20,000	10,000	67%	-5,000	133%
A6 คุณหญิง2	ค้าอาหารและรายได้ทางอื่นๆ	ค้าอาหารและรายได้ทางอื่นๆ	30,000	20,000	18,000	18,000	12,000	60%	2,000	90%
A7 คุณหญิง3	ค้าอาหาร	ค้าอาหาร	30,000	20,000	20,000	20,000	10,000	67%	0	100%
A10 คุณหญิง5	ค้าอาหารและรายได้ทางอื่นๆ	ค้าอาหารและรายได้ทางอื่นๆ	30,000	26,000	25,000	20,000	5,000	83%	6,000	77%
A9 คุณแมน5	ค้าอาหารและรายได้ทางอื่นๆ	ค้าอาหารและรายได้ทางอื่นๆ	33,000	27,000	20,000	20,000	13,000	61%	7,000	74%
A8 คุณหญิง4	ค้าอาหารและรายได้ทางอื่นๆ	ค้าอาหารและรายได้ทางอื่นๆ	38,000	26,000	28,000	25,000	10,000	74%	1,000	96%
A3 คุณแมน2	นักดนตรี	ค้าอาหาร	40,000	15,000	15,000	10,000	25,000	38%	5,000	67%
A14 คุณหญิง9	ค้าอาหารและรายได้ทางอื่นๆ	ค้าอาหารและรายได้ทางอื่นๆ	45,000	20,000	30,000	30,000	15,000	67%	-10,000	150%
A15 คุณหญิง10	ค้าอาหารและรายได้ทางอื่นๆ	ค้าอาหารและรายได้ทางอื่นๆ	40,000	25,000	20,000	20,000	20,000	50%	5,000	80%
A12 คุณหญิง7	ค้าอาหารและรายได้ทางอื่นๆ	ค้าอาหารและรายได้ทางอื่นๆ	40,000	25,000	30,000	30,000	10,000	75%	-5,000	120%
A11 คุณหญิง6	ค้าอาหาร	ค้าอาหาร	50,000	30,000	40,000	40,000	10,000	80%	-10,000	133%

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ : 1.ชื่อผู้ให้ข้อมูลเป็นการให้ชื่อสมมุติแทนชื่อจริงของผู้ให้สัมภาษณ์

2. การหาค่าเฉลี่ยของส่วนต่างรายได้เทียบกับค่าใช้จ่าย

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{n} = \frac{\text{ผลรวมค่าของส่วนต่างของรายได้เทียบกับค่าใช้จ่าย}}{\text{จำนวนข้อมูลทั้งหมด}}$$

$$2.1 \text{ หาค่าเฉลี่ยก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19} ; \bar{x} = \frac{177,000}{15} = 11,800$$

2.2 หาค่าเฉลี่ยในช่วงวิกฤตโควิด-19

$$1) \text{ กลุ่มที่มีเงินเหลือต่อเดือน} ; \bar{X} = \frac{37,000}{11} = 3,364$$

$$2) \text{ กลุ่มที่เงินติดลบต่อเดือน} ; \bar{X} = \frac{-30,000}{4} = -7,500$$

ดังนั้นส่วนต่างรายได้เทียบกับค่าใช้จ่ายก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 มีค่าเฉลี่ย คือ 11,800 ในส่วนช่วงวิกฤตโควิด-19 มีค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่มีเงินเหลือต่อเดือน คือ 3,364 และมีค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่เงินติดลบต่อเดือน คือ -7,500

ตารางที่ 5 กลุ่ม B ด้านรายได้และค่าใช้จ่ายรวมของครัวเรือน จำนวน 15 ตัวอย่าง (เรียงลำดับตามรายได้จากน้อยไปมาก)

ผู้ให้ข้อมูล	ที่มาของรายได้ของครัวเรือน		รายได้รวมของครัวเรือน		ค่าใช้จ่ายรวมของครัวเรือน		ส่วนต่างของค่าใช้จ่ายเมื่อเทียบกับรายได้			
	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ร้อยละ	ในช่วงโควิด-19	ร้อยละ
B11 คุณโบว5	ค่าอาหาร	ค่าอาหาร	12,000	9,000	10,000	10,000	2,000	83%	-1,000	111%
B13 คุณโบว7	ค่าอาหาร	ค่าอาหาร	25,000	15,000	18,000	15,000	7,000	72%	0	100%
B14 คุณโบว8	ค่าอาหารและรายได้ทางอื่นๆ	ค่าอาหารและรายได้ทางอื่นๆ	25,000	30,000	20,000	20,000	5,000	80%	10,000	67%
B12 คุณโบว6	ค่าอาหาร	ค่าอาหาร	30,000	10,000	25,000	10,000	5,000	83%	0	100%
B7 คุณบอย4	ค่าอาหาร	ค่าอาหาร	30,000	10,000	20,000	30,000	10,000	67%	-20,000	300%
B1 คุณบอย1	ค่าอาหาร	ค่าอาหาร	30,000	12,000	26,000	26,000	4,000	87%	-14,000	217%
B6 คุณโบว3	ค่าอาหาร	ค่าอาหาร	30,000	15,000	18,000	14,000	12,000	60%	1,000	93%
B8 คุณบอย5	ค่าอาหาร	ค่าอาหาร	30,000	15,000	30,000	30,000	0	100%	-15,000	200%
B9 คุณโบว4	ค่าอาหาร	ค่าอาหาร	30,000	20,000	20,000	20,000	10,000	67%	0	100%
B15 คุณโบว9	ค่าอาหารและรายได้ทางอื่นๆ	ค่าอาหารและรายได้ทางอื่นๆ	30,000	25,000	20,000	20,000	10,000	67%	5,000	80%
B2 คุณโบว1	ค่าอาหาร	ค่าอาหาร	40,000	20,000	15,000	15,000	25,000	38%	5,000	75%
B10 คุณบอย6	ค่าอาหาร	ค่าอาหาร	40,000	20,000	15,000	15,000	25,000	38%	5,000	75%
B3 คุณบอย2	ค่าอาหาร	ค่าอาหาร	40,000	25,000	20,000	20,000	20,000	50%	5,000	80%
B4 คุณบอย3	พนักงานบริษัทและรายได้ทางอื่นๆ	ค่าอาหาร	60,000	25,000	15,000	15,000	45,000	25%	10,000	60%
B5 คุณโบว2	ค่าอาหาร	ค่าอาหาร	60,000	30,000	15,000	15,000	45,000	25%	15,000	50%

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ : 1.ชื่อผู้ให้ข้อมูลเป็นการให้ชื่อสมมุติแทนชื่อจริงของผู้ให้สัมภาษณ์

หมายเหตุ : 1.ชื่อผู้ให้ข้อมูลเป็นการให้ชื่อสมมุติแทนชื่อจริงของผู้ให้สัมภาษณ์

2. การหาค่าเฉลี่ยของส่วนต่างรายได้เทียบกับค่าใช้จ่าย

$$2.1 \text{ หาค่าเฉลี่ยก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19} ; \bar{X} = \frac{225,000}{15} = 15,000$$

2.2 หาค่าเฉลี่ยในช่วงวิกฤตโควิด-19

$$1) \text{ กลุ่มที่มีเงินเหลือต่อเดือน} ; \bar{X} = \frac{56,000}{11} = 5,091$$

$$2) \text{ กลุ่มที่เงินติดลบต่อเดือน} ; \bar{X} = \frac{-50,000}{4} = -12,500$$

ดังนั้นส่วนต่างรายได้เทียบกับค่าใช้จ่ายก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 มีค่าเฉลี่ย คือ 15,000 ในส่วนช่วงวิกฤตโควิด-19 มีค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่มีเงินเหลือต่อเดือน คือ 5,091 และมีค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่เงินติดลบต่อเดือน คือ -12,500

ตารางที่ 6 กลุ่ม C ด้านรายได้และค่าใช้จ่ายรวมของครัวเรือน จำนวน 15 ตัวอย่าง (เรียงลำดับตามรายได้จากน้อยไปมาก)

ผู้ให้ข้อมูล	ที่มาของรายได้ของครัวเรือน		รายได้รวมของครัวเรือน (บาทต่อเดือน)		ค่าใช้จ่ายรวมของ ครัวเรือน		ส่วนต่างของค่าใช้จ่ายเมื่อเทียบกับรายได้			
	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19	ก่อนเกิด โควิด-19	ร้อยละ	ในช่วง โควิด-19	ร้อยละ
C3 คุณนุ่น3	ค่าอาหาร	ค่าอาหาร	20,000	16,000	30,000	20,000	-10,000	150%	-4,000	125%
C1 คุณนุ่น1	ค่าอาหาร	ค่าอาหาร	25,000	10,000	20,000	17,000	5,000	80%	-7,000	170%
C6 คุณนัท1	ค่าอาหาร	ค่าอาหาร	25,000	15,000	12,000	12,000	13,000	48%	3,000	80%
C10 คุณนุ่น9	ค่าอาหารและ รายได้ทางอื่นๆ	ค่าอาหารและ รายได้ทางอื่นๆ	30,000	25,000	25,000	25,000	5,000	83%	0	100%
C15 คุณนัท3	ค่าอาหารและ รายได้ทางอื่นๆ	ค่าอาหารและ รายได้ทางอื่นๆ	35,000	25,000	20,000	20,000	15,000	57%	5,000	80%
C11 คุณนุ่น10	ค่าอาหาร	ค่าอาหาร	38,000	26,000	28,000	25,000	10,000	74%	1,000	96%
C5 คุณนุ่น5	ค่าอาหาร	ค่าอาหาร	40,000	20,000	20,000	20,000	20,000	50%	0	100%
C7 คุณนุ่น6	ค่าอาหาร	ค่าอาหาร	45,000	20,000	27,000	27,000	18,000	60%	-7,000	135%
C13 คุณนุ่น11	ค่าอาหาร	ค่าอาหาร	50,000	40,000	40,000	35,000	10,000	80%	5,000	88%
C8 คุณนุ่น7	ค่าอาหาร	ค่าอาหาร	60,000	40,000	20,000	20,000	40,000	33%	20,000	50%
C9 คุณนุ่น8	ค่าอาหารและ รายได้ทางอื่นๆ	ค่าอาหารและ รายได้ทางอื่นๆ	70,000	50,000	30,000	25,000	40,000	43%	25,000	50%
C2 คุณนุ่น2	ค่าอาหารและ รายได้ทางอื่นๆ	ค่าอาหารและ รายได้ทางอื่นๆ	80,000	38,000	30,000	30,000	50,000	38%	8,000	79%
C12 คุณนัท2	ค่าอาหาร	ค่าอาหาร	90,000	60,000	40,000	40,000	50,000	44%	20,000	67%
C14 คุณนุ่น12	ค่าอาหาร	ค่าอาหาร	100,000	30,000	60,000	80,000	40,000	60%	-50,000	267%
C4 คุณนุ่น4	ค่าอาหาร	ค่าอาหาร	200,000	100,000	30,000	34,000	170,000	15%	66,000	34%

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ : 1.ชื่อผู้ให้ข้อมูลเป็นการให้ชื่อสมมุติแทนชื่อจริงของผู้ให้สัมภาษณ์

2. การหาค่าเฉลี่ยของส่วนต่างรายได้เทียบกับค่าใช้จ่าย

2.1 หาค่าเฉลี่ยก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19

$$1) \text{ กลุ่มที่มีเงินเหลือต่อเดือน} ; \bar{X} = \frac{486,000}{14} = 34,714$$

$$2) \text{ กลุ่มที่เงินติดลบต่อเดือน} ; \bar{X} = \frac{-10,000}{1} = -10,000$$

2.2 หาค่าเฉลี่ยในช่วงวิกฤตโควิด-19

$$1) \text{ กลุ่มที่มีเงินเหลือต่อเดือน} ; \bar{X} = \frac{153,000}{11} = 13,909$$

$$2) \text{ กลุ่มที่เงินติดลบต่อเดือน} ; \bar{X} = \frac{-68,000}{4} = -17,000$$

ดังนั้นส่วนต่างรายได้เทียบกับค่าใช้จ่ายก่อนเกิดวิกฤตโควิด-19 กลุ่มที่มีเงินเหลือต่อเดือน คือ 34,714 และมีค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่เงินติดลบต่อเดือน คือ -10,000 ในส่วนช่วงวิกฤตโควิด-19 มีค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่มีเงินเหลือต่อเดือน คือ 13,909 และมีค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่เงินติดลบต่อเดือน คือ -17,000

3. ลักษณะร้านค้าในการประกอบกิจการของผู้ค้าอาหารกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C

ตารางที่ 7 กลุ่ม A ลักษณะร้านค้าในการประกอบกิจการ จำนวน 15 ตัวอย่าง (เรียงลำดับตามค่าเช่าร้านค้าจากน้อยไปมาก)

ผู้ให้ข้อมูล	ค่าเช่าร้านค้าอาหาร (บาทต่อเดือน)		ประมาณพื้นที่ ร้านค้าอาหาร(ตร.)		ประเภท อาหารที่ขาย	จำนวนลูกค้า และค่าจ้าง (บาทต่อวันต่อคน)	
	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19		ก่อนเกิดโค วิด-19	ในช่วง โควิด-19
A3 คุณแมน2	ไม่มี เพราะเป็นนักดนตรี	ไม่มี เพราะขายหน้าร้าน เสริมสวยภรรยา	ไม่มี	6	อาหารตามสั่ง	ไม่มี	ไม่มี
A8 คุณหญิง4	ไม่มี เพราะเป็นรถเข็น	5,000	2	6	อาหารอีสาน	ไม่มี	ไม่มี
A13 คุณหญิง8	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	4	4	อาหารตามสั่ง	ไม่มี	ไม่มี
A14 คุณหญิง9	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	4	4	ก๋วยเตี๋ยว	ไม่มี	ไม่มี
A5 คุณแมน4	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	6	6	อาหารอีสาน	ไม่มี	ไม่มี
A7 คุณหญิง3	3,000	3,000	4	4	อาหารอีสาน	ไม่มี	ไม่มี
A12 คุณหญิง7	3,500	3,500	4	4	อาหารอีสาน	ไม่มี	ไม่มี
A11 คุณหญิง6	4,000	8,000 เช่าเพิ่มอีก 1 ล็อก	6	12	ก๋วยเตี๋ยว	ไม่มี	ไม่มี

ผู้ให้ข้อมูล	ค่าเช่าร้านค้าอาหาร (บาทต่อเดือน)		ประมาณพื้นที่ ร้านค้าอาหาร(ตร.)		ประเภท อาหารที่ขาย	จำนวนลูกค้า และค่าจ้าง (บาทต่อวันต่อคน)	
	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19		ก่อนเกิดโค วิด-19	ในช่วง โควิด-19
A15 คุณหญิง10	4,000	4,000	6	6	อาหารอีสาน	ไม่มี	ไม่มี
A9 คุณแมน5	4,000	4,000	6	6	ราดหน้า	ไม่มี	ไม่มี
A2 คุณแมน1	4,000	4,000	6	6	อาหารอีสาน	ไม่มี	ไม่มี
A4 คุณแมน3	4,000	4,000	6	6	ข้างแกง	ไม่มี	ไม่มี
A1 คุณหญิง1	4,000	4,000	16	16	อาหารตามสั่ง	1 คน, 400 บาท/วัน	ไม่มี
A6 คุณหญิง2	6,000	4,000	8	16	อาหารตามสั่ง	ไม่มี	1 คน, 400 บาท/วัน
A10 คุณหญิง5	7,500 (รายวัน 250บาท/วัน)	5,000 (รายวัน 250บาท/วัน)	4	4	ข้าวไก่อบ	ไม่มี	ไม่มี

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ: ชื่อผู้ให้ข้อมูลเป็นการให้ชื่อสมมติแทนชื่อจริงของผู้ให้สัมภาษณ์

ตารางที่ 8 กลุ่ม B ลักษณะร้านค้าในการประกอบกิจการ จำนวน 15 ตัวอย่าง (เรียงลำดับตามค่าเช่า
ร้านค้าจากน้อยไปมาก)

ผู้ให้ข้อมูล	ค่าเช่าร้านค้าอาหาร (บาทต่อเดือน)		ประมาณพื้นที่ ร้านค้าอาหาร(ตร.ม.)		ประเภท อาหารที่ขาย	จำนวนลูกค้า และค่าจ้าง (บาทต่อวันต่อคน)	
	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19		ก่อนเกิดโควิด- 19	ในช่วง โควิด-19
B14 คุณโบว8	ไม่มี เพราะเป็น พนักงานบริษัท	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	ไม่มี	16	อาหารตามสั่ง	ไม่มี	ไม่มี
B6 คุณโบว3	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	16	16	อาหารตามสั่ง	ไม่มี	ไม่มี
B3 คุณบอย2	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	16	16	ข้าวมันไก่	ไม่มี	ไม่มี
B10 คุณบอย6	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	16	16	ก๋วยเตี๋ยว	ไม่มี	ไม่มี
B12 คุณโบว6	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	20	20	ข้าวมันไก่	ไม่มี	ไม่มี
B13 คุณโบว7	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	20	20	ก๋วยเตี๋ยว	ไม่มี	ไม่มี
B11 คุณโบว5	2,000	2,000	16	16	ก๋วยเตี๋ยว	ไม่มี	ไม่มี

ผู้ให้ข้อมูล	ค่าเช่าร้านค้าอาหาร (บาทต่อเดือน)		ประมาณพื้นที่ ร้านค้าอาหาร(ตร.ม.)		ประเภท อาหารที่ขาย	จำนวนลูกค้า และค่าจ้าง (บาทต่อวันต่อคน)	
	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19		ก่อนเกิดโควิด- 19	ในช่วง โควิด-19
B8 คุณบอย5	3,000	3,000	16	16	อาหารอีสาน	ไม่มี	ไม่มี
B9 คุณโบว4	3,500	3,500	16	16	ร้านขนมจีน	ไม่มี	ไม่มี
B5 คุณโบว2	4,000	4,000	18	18	อาหารตามสั่ง	ไม่มี	ไม่มี
B7 คุณบอย4	4,500	4,500	18	18	อาหารอีสาน	ไม่มี	ไม่มี
B2 คุณโบว1	5,000	5,000	18	18	ข้าวหมกไก่	ไม่มี	ไม่มี
B15 คุณโบว9	5,000	5,000	18	18	อาหารตามสั่ง	ไม่มี	ไม่มี
B1 คุณบอย1	5,000	5,000	20	20	ก๋วยเตี๋ยว	ไม่มี	ไม่มี
B4 คุณบอย3	6,500	6,500	20	20	อาหารตามสั่ง	ไม่มี	ไม่มี

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ: ข้อมูลเป็นการให้ชื่อสมมติแทนชื่อจริงของผู้ให้สัมภาษณ์

ตารางที่ 9 กลุ่ม C ลักษณะร้านค้าในการประกอบกิจการ จำนวน 15 ตัวอย่าง (เรียงลำดับตามค่าเช่า
ร้านค้าจากน้อยไปมาก)

ผู้ให้ข้อมูล	ค่าเช่าร้านค้าอาหาร (บาทต่อเดือน)		ประมาณพื้นที่ ร้านค้าอาหาร(ตร.ม.)		ประเภท อาหารที่ขาย	จำนวนลูกค้า และค่าจ้าง (บาทต่อวันต่อคน)	
	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19		ก่อนเกิดโค วิด-19	ในช่วง โควิด-19
C14 คุณนุ่น12	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	18	18	ข้าวหน้าเป็ด	ไม่มี	ไม่มี
C8 คุณนุ่น7	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	18	18	อาหารอีสาน	ไม่มี	ไม่มี
C10 คุณนุ่น9	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	18	18	อาหารตามสั่ง	ไม่มี	ไม่มี
C7 คุณนุ่น6	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	18	18	ข้าวราดแกง	ไม่มี	ไม่มี
C3 คุณนุ่น3	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	18	18	ข้าวราดแกง	ไม่มี	ไม่มี
C9 คุณนุ่น8	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	18	18	อาหารอีสาน	2 คน, 400 บาท/วัน	2 คน, 400 บาท/วัน
C13 คุณนุ่น11	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	20	20	อาหารอีสาน	ไม่มี	ไม่มี
C6 คุณนัท1	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	20	20	อาหารตามสั่ง	ไม่มี	ไม่มี

ผู้ให้ข้อมูล	ค่าเช่าร้านค้าอาหาร (บาทต่อเดือน)		ประมาณพื้นที่ ร้านค้าอาหาร(ตร.ม.)		ประเภท อาหารที่ขาย	จำนวนลูกค้า และค่าจ้าง (บาทต่อวันต่อคน)	
	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19		ก่อนเกิดโค วิด-19	ในช่วง โควิด-19
C11 คุณนุ่น10	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	20	20	ก๋วยเตี๋ยว	1 คน, 400 บาท/วัน	ไม่มี
C12 คุณนัท2	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	20	20	อาหารอีสาน	2 คน, 400 บาท/วัน	2 คน, 400 บาท/วัน
C1 คุณนุ่น1	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	24	24	ข้าวไก่ทอด	1 คน, 400 บาท/วัน	ไม่มี
C4 คุณนุ่น4	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	จ่ายรวมกับค่าที่อยู่อาศัย	32	32	ข้าวราดแกง+ ผัดไททยทอด	4 คน, 400 บาท/วัน	3 คน, 400 บาท/วัน
C2 คุณนุ่น2	7,000	7,000	20	20	อาหารตามสั่ง	ไม่มี	ไม่มี
C15 คุณนัท3	8,000	8,000	18	18	อาหารอีสาน	2 คน, 400 บาท/วัน	2 คน, 400 บาท/วัน
C5 คุณนุ่น5	10,000	8,000	32	32	อาหารตามสั่ง	ไม่มี	ไม่มี

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ: ชื่อผู้ให้ข้อมูลเป็นการให้ชื่อสมมติแทนชื่อจริงของผู้ให้สัมภาษณ์

4. ลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ค้าอาหารกลุ่ม A, กลุ่ม B และกลุ่ม C

ตารางที่ 10 กลุ่ม A ลักษณะที่อยู่อาศัย จำนวน 15 ตัวอย่าง (เรียงลำดับตามจำนวนผู้ที่อาศัยอยู่ร่วมกันจากน้อยไปมาก) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ให้ข้อมูล	ลักษณะการ ครอบครองที่อยู่อาศัย		ประเภทที่อยู่อาศัย		จำนวนผู้ที่อาศัยอยู่ ร่วมกันในครัวเรือน		ระยะทางโดยประมาณจากที่อยู่อาศัย ถึงที่ทำงาน	
	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19	ก่อนเกิด โควิด-19	ในช่วง โควิด-19
A13 คุณหญิง8	แบบเช่า	แบบเช่า	ห้องเช่า	ห้องเช่า	1 คน	1 คน	อาศัยตึกเดียวกับ ร้านค้า	อาศัยตึกเดียวกับ ร้านค้า
A2 คุณแมน1	แบบเช่า	แบบเช่า	ห้องเช่า	ห้องเช่า	2 คน	2 คน	300 ม.	300 ม.
A3 คุณแมน2	แบบเช่า	แบบเช่า	บ้านแถว	บ้านแถว	2 คน	2 คน	เป็นนักดนตรีอิสระ	เปิดร้านหน้าบ้าน
A6 คุณหญิง2	แบบซื้อ	แบบซื้อ	ห้องชุด (เอื้ออาหาร)	ห้องชุด (เอื้ออาหาร)	2 คน	2 คน	5 ก.ม.	10 ก.ม.
A7 คุณหญิง3	แบบเช่า	แบบเช่า	ห้องเช่า	ห้องเช่า	2 คน	2 คน	200 ม.	200 ม.

ผู้ให้ข้อมูล	ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัย		ประเภทที่อยู่อาศัย		จำนวนผู้ที่อาศัยอยู่ร่วมกันในครัวเรือน		ระยะทางโดยประมาณจากที่อยู่อาศัยถึงที่ทำงาน	
	ก่อนเกิด	ในช่วง	ก่อนเกิด	ในช่วง	ก่อนเกิด	ในช่วง	ก่อนเกิด	ในช่วง
	โควิด-19	โควิด-19	โควิด-19	โควิด-19	โควิด-19	โควิด-19	โควิด-19	โควิด-19
A5 คุณแมน4	แบบเช่า	แบบเช่า	ห้องเช่า	ห้องเช่า	3 คน	3 คน	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า
A8 คุณหญิง4	แบบเช่า	แบบเช่า	ห้องเช่า	บ้านแถว	3 คน	3 คน	100 ม.	ขายหน้าบ้านเช่า
A9 คุณแมน5	แบบเช่า	แบบเช่า	บ้านแถว	บ้านแถว	3 คน	3 คน	300 ม.	300 ม.
A12 คุณหญิง7	แบบเช่า	แบบเช่า	บ้านแถว	บ้านแถว	3 คน	3 คน	300 ม.	300 ม.
A15 คุณหญิง10	แบบเช่า	แบบเช่า	ห้องเช่า	ห้องเช่า	3 คน	3 คน	500 ม.	500 ม.
A1 คุณหญิง1	แบบเช่า	แบบเช่า	ทาวน์เฮ้าส์	ทาวน์เฮ้าส์	4 คน	4 คน	7 ก.ม.	7 ก.ม.
A11 คุณหญิง6	แบบเช่า	แบบเช่า	ห้องเช่า	บ้านแถว	4 คน	4 คน	500 ม.	800 ม.
A4 คุณแมน3	แบบเช่า	แบบเช่า	บ้านแถว	บ้านแถว	5 คน	5 คน	50 ม.	50 ม.
A14 คุณหญิง9	แบบเช่า	แบบเช่า	ห้องเช่า	ห้องเช่า	5 คน	5 คน	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า
A10 คุณหญิง5	แบบซื้อ	แบบซื้อ	บ้านเดี่ยว	บ้านเดี่ยว	7 คน	6 คน	20 ก.ม.	20 ก.ม.

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ: ชื่อผู้ให้ข้อมูลเป็นการให้ชื่อสมมติแทนชื่อจริงของผู้ให้สัมภาษณ์

ตารางที่ 11 กลุ่ม B ลักษณะที่อยู่อาศัย จำนวน 15 ตัวอย่าง (เรียงลำดับตามจำนวนผู้ที่อาศัยอยู่ร่วมกันจากน้อยไปมาก)

ผู้ให้ข้อมูล	ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัย		ประเภทที่อยู่อาศัย		จำนวนผู้ที่อาศัยอยู่ร่วมกันในครัวเรือน		ระยะทางโดยประมาณจากที่อยู่อาศัยถึงที่ทำงาน	
	ก่อนเกิด	ในช่วง	ก่อนเกิด	ในช่วง	ก่อนเกิด	ในช่วง	ก่อนเกิด	ในช่วง
	โควิด-19	โควิด-19	โควิด-19	โควิด-19	โควิด-19	โควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19
B6 คุณโบว3	แบบเช่า	แบบเช่า	ห้องเช่า	ห้องเช่า	2 คน	2 คน	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า
B10 คุณบอย6	แบบเช่า	แบบเช่า	ห้องเช่า	ห้องเช่า	2 คน	2 คน	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า
B13 คุณโบว7	แบบเช่า	แบบเช่า	ห้องเช่า	ห้องเช่า	2 คน	2 คน	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า
B3 คุณบอย2	แบบเช่า	แบบเช่า	ห้องเช่า	ห้องเช่า	3 คน	3 คน	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า
B11 คุณโบว5	แบบเช่า	แบบเช่า	ห้องเช่า	ห้องเช่า	3 คน	3 คน	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า
B12 คุณโบว6	แบบเช่า	แบบเช่า	ห้องเช่า	ห้องเช่า	3 คน	3 คน	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า

ผู้ให้ข้อมูล	ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัย		ประเภทที่อยู่อาศัย		จำนวนผู้ที่อาศัยอยู่ร่วมกันในครัวเรือน		ระยะทางโดยประมาณจากที่อยู่อาศัยถึงที่ทำงาน	
	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19
B1 คุณบอย1	แบบเช่า	แบบเช่า	ห้องเช่า	ห้องเช่า	4 คน	4 คน	100 ม.	100 ม.
B2 คุณโบว1	แบบเช่า	แบบเช่า	ทาวน์เฮ้าส์	ทาวน์เฮ้าส์	4 คน	4 คน	3 ก.ม.	3 ก.ม.
B4 คุณบอย3	แบบเช่า	แบบเช่า	ห้องเช่า	ห้องเช่า	4 คน	4 คน	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า
B5 คุณโบว2	แบบเช่า	แบบเช่า	ห้องเช่า	ห้องเช่า	4 คน	4 คน	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า
B7 คุณบอย4	แบบเช่า	แบบเช่า	ห้องเช่า	ห้องเช่า	4 คน	4 คน	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า
B8 คุณบอย5	แบบเช่า	แบบเช่า	ห้องเช่า	ห้องเช่า	4 คน	4 คน	1 ก.ม.	1 ก.ม.
B9 คุณโบว4	แบบเช่า	แบบเช่า	ห้องเช่า	ห้องเช่า	4 คน	4 คน	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า
B14 คุณโบว8	แบบเช่า	แบบเช่า	ห้องเช่า	ห้องเช่า	4 คน	4 คน	ทำงานบริษัท	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า
B15 คุณโบว9	แบบเช่า	แบบเช่า	ห้องเช่า	ห้องเช่า	4 คน	4 คน	800 ม.	800 ม.

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ: ชื่อผู้ให้ข้อมูลเป็นการให้ชื่อสมมติแทนชื่อจริงของผู้ให้สัมภาษณ์

ตารางที่ 12 กลุ่ม C ลักษณะที่อยู่อาศัย จำนวน 15 ตัวอย่าง (เรียงลำดับตามจำนวนผู้ที่อาศัยอยู่ร่วมกันจากน้อยไปมาก)

ผู้ให้ข้อมูล	ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัย		ประเภทที่อยู่อาศัย		จำนวนผู้ที่อาศัยอยู่ร่วมกันในครัวเรือน		ระยะทางโดยประมาณจากที่อยู่อาศัยถึงที่ทำงาน	
	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19
C4 คุณนุ่น4	แบบเช่า	แบบเช่า	บ้านแถว	บ้านแถว	2 คน	2 คน	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า
C5 คุณนุ่น5	แบบเช่า	แบบเช่า	ห้องเช่า	ห้องเช่า	2 คน	2 คน	500 ม.	500 ม.
C8 คุณนุ่น7	แบบซื้อ	แบบซื้อ	บ้านแถว	บ้านแถว	2 คน	2 คน	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า
C1 คุณนุ่น1	แบบเช่า	แบบเช่า	อาคารพาณิชย์	อาคารพาณิชย์	3 คน	3 คน	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า
C6 คุณนัท1	แบบซื้อ	แบบซื้อ	บ้านแถว	บ้านแถว	3 คน	3 คน	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า
C7 คุณนุ่น6	แบบซื้อ	แบบซื้อ	บ้านแถว	บ้านแถว	3 คน	3 คน	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า
C10 คุณนุ่น9	แบบเช่า	แบบเช่า	ห้องเช่า	บ้านแถว	3 คน	3 คน	100 ม.	ขายหน้าบ้านเช่า
C2 คุณนุ่น2	แบบซื้อ	แบบซื้อ	บ้านแถว	บ้านแถว	4 คน	4 คน	800 ม.	800 ม.
C3 คุณนุ่น3	แบบซื้อ	แบบซื้อ	ทาวน์เฮ้าส์	ทาวน์เฮ้าส์	4 คน	4 คน	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า
C11 คุณนุ่น10	แบบเช่า	แบบเช่า	อาคารพาณิชย์	อาคารพาณิชย์	4 คน	5 คน	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า

ผู้ให้ข้อมูล	ลักษณะการครอบครองที่อยู่อาศัย		ประเภทที่อยู่อาศัย		จำนวนผู้ที่อาศัยอยู่ร่วมกันในครัวเรือน		ระยะทางโดยประมาณจากที่อยู่อาศัยถึงที่ทำงาน	
	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19
	C14 คุณนุ่น12	แบบเช่า	แบบเช่า	อาคารพาณิชย์	อาคารพาณิชย์	4 คน	4 คน	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า
C15 คุณนัท3	แบบเช่า	แบบเช่า	อาคารพาณิชย์	อาคารพาณิชย์	4 คน	4 คน	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า
C9 คุณนุ่น8	แบบซื้อ	แบบซื้อ	บ้านแถว	บ้านแถว	6 คน	6 คน	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า
C12 คุณนัท2	แบบเช่า	แบบเช่า	อาคารพาณิชย์	อาคารพาณิชย์	6 คน	6 คน	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า
C13 คุณนุ่น11	แบบเช่า	แบบเช่า	อาคารพาณิชย์	อาคารพาณิชย์	10 คน	8 คน	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า	อาศัยตึกเดียวกับร้านค้า

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ: ชื่อผู้ให้ข้อมูลเป็นการให้ชื่อสมมติแทนชื่อจริงของผู้ให้สัมภาษณ์

5. ลักษณะค่าใช้จ่ายค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของกลุ่มA, กลุ่มB และกลุ่มC

ตารางที่ 13 กลุ่ม A ลักษณะค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย จำนวน 15 ตัวอย่าง (เรียงลำดับตามค่าเช่าจากน้อยไปมาก)

ผู้ให้ข้อมูล	ค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย (บาท/เดือน)		ระยะเวลาเช่า หรือ ผ่อนชำระที่อยู่อาศัย ถึงปัจจุบัน	ค่าสาธารณูปโภค เช่น ก๊าซหุงต้ม, ไฟฟ้า, ค่าน้ำประปา (บาท/เดือน)	
	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19		ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19
A14 คุณหญิง9	2,000	2,000	8 ปี	5,700	5,700
A7 คุณหญิง3	2,200	2,200	8 ปี	1,700	1,700
A6 คุณหญิง2	2,300	2,300	สัญญา 30 ปี ผ่อนชำระแล้ว 15 ปี	2,750	2,750
A8 คุณหญิง4	3,000	5,000	2 ปี	4,200	5,600
A15 คุณหญิง10	3,000	3,000	4 ปี	2,400	2,400
A2 คุณแมน1	3,500	3,500	3 ปี	1,700	1,700
A4 คุณแมน3	4,000	4,000	4 ปี	2,200	2,200
A9 คุณแมน5	4,000	4,000	8 ปี	3,500	3,500
A11 คุณหญิง6	4,000	6,000	สัญญา 30 ปี ผ่อนชำระแล้ว 1 ปี 5	4,300	3,760
A1 คุณหญิง1	5,000	5,000	7 ปี	3,500	3,500

ผู้ให้ข้อมูล	ค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย (บาท/เดือน)		ระยะเวลาเช่า หรือ ผ่อนชำระที่อยู่อาศัย ถึงปัจจุบัน	ค่าสาธารณูปโภค เช่น ก๊าซหุงต้ม, ไฟฟ้า, ค่าน้ำประปา (บาท/เดือน)	
	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19		ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19
A12 คุณหญิง7	5,000	5,000	7 ปี	5,000	5,000
A3 คุณแมน2	6,500	6,500	3 ปี	4,100	4,100
A10 คุณหญิง5	6,900	6,900	สัญญา 20 ปี ผ่อนชำระแล้ว 12 ปี	3,500	3,500
A13 คุณหญิง8	7,000	5,000	10 ปี	2,000	2,000
A5 คุณแมน4	7,000	7,000	4 ปี	7,500	7,500

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ: ชื่อผู้ให้ข้อมูลเป็นการให้ชื่อสมมติแทนชื่อจริงของผู้ให้สัมภาษณ์

ตารางที่ 14 กลุ่ม B ลักษณะค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย จำนวน 15 ตัวอย่าง (เรียงลำดับตามค่าเช่าจากน้อยไปมาก)

ผู้ให้ข้อมูล	ค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย (บาท/เดือน)		ระยะเวลาเช่า หรือผ่อน ชำระที่อยู่อาศัยถึง ปัจจุบัน	ค่าสาธารณูปโภค เช่น ก๊าซหุงต้ม, ไฟฟ้า, น้ำประปา (บาท/เดือน)	
	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19		ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19
B11 คุณโบว5	1,800	1,800	13 ปี	4,500	4,500
B1 คุณบอย1	2,000	2,000	3 ปี	5,500	5,500
B5 คุณโบว2	3,500	3,500	11 ปี	2,400	2,400
B4 คุณบอย3	4,000	4,000	9 ปี	3,700	3,700
B8 คุณบอย5	4,000	4,000	10 ปี	5,300	5,300
B9 คุณโบว4	4,500	4,500	15 ปี	8,300	8,300
B15 คุณโบว9	4,500	4,500	3 ปี	5,700	5,700
B2 คุณโบว1	5,500	4,000	4 ปี	3,200	3,200

ผู้ให้ข้อมูล	ค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย (บาท/เดือน)		ระยะเวลาเช่า หรือผ่อน ชำระที่อยู่อาศัยถึง ปัจจุบัน	ค่าสาธารณูปโภค เช่น ก๊าซหุงต้ม, ไฟฟ้า, น้ำประปา (บาท/เดือน)	
	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19		ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19
B12 คุณโบว6	6,000	6,000	10 ปี	6,500	6,500
B14 คุณโบว8	6,000	4,000	6 เดือน	5,000	5,000
B13 คุณโบว7	7,000	7,000	5 ปี	4,500	4,500
B10 คุณบอย6	7,200	7,200	7 ปี	8,250	8,250
B3 คุณบอย2	7,500	7,500	6 ปี	3,600	3,600
B7 คุณบอย4	7,500	7,500	10 ปี	9,300	9,300
B6 คุณโบว3	8,500	8,500	10 ปี	8,300	8,300

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ: ข้อมูลให้ข้อมูลเป็นการให้ชื่อสมมติแทนชื่อจริงของผู้ให้สัมภาษณ์

ตารางที่ 15 กลุ่ม C ลักษณะค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัย จำนวน 15 ตัวอย่าง (เรียงลำดับตามค่าเช่าจากน้อยไปมาก)

ผู้ให้ข้อมูล	ค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย (บาท/เดือน)		ระยะเวลาเช่า หรือผ่อน ชำระที่อยู่อาศัยถึงปัจจุบัน	ค่าสาธารณูปโภค เช่น ก๊าซหุงต้ม, ไฟฟ้า, น้ำประปา (บาท/เดือน)	
	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19		ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19
C10 คุณนุ่น9	3,000	5,000	2 ปี	4,200	5,600
C5 คุณนุ่น5	3,500	3,500	5 ปี	4,200	4,200
C2 คุณนุ่น2	5,500	5,500	สัญญา 20 ปี ผ่อนชำระแล้ว 18 ปี	3,100	3,100
C6 คุณนัท1	8,300	8,300	สัญญา 30 ปี ผ่อนชำระแล้ว 26 ปี	9,400	9,400
C11 คุณนุ่น10	10,000	10,000	6 ปี	9,000	9,000
C12 คุณนัท2	10,000	10,000	3 ปี	13,000	13,000
C13 คุณนุ่น11	10,000	10,000	5 ปี	4,000	4,000
C14 คุณนุ่น12	10,000	10,000	10 ปี	11,600	11,600
C15 คุณนัท3	10,000	10,000	8 ปี	11,800	11,800

ผู้ให้ข้อมูล	ค่าเช่า หรือค่าผ่อนชำระที่อยู่อาศัย (บาท/เดือน)		ระยะเวลาเช่า หรือผ่อน ชำระที่อยู่อาศัยถึงปัจจุบัน	ค่าสาธารณูปโภค เช่น ก๊าซหุงต้ม, ไฟฟ้า, น้ำประปา (บาท/เดือน)	
	ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19		ก่อนเกิดโควิด-19	ในช่วงโควิด-19
C3 คุณนุ่น3	10,000	10,000	สัญญา 30 ปี ผ่อนชำระแล้ว 10 ปี	3,000	3,000
C8 คุณนุ่น7	10,000	10,000	3 ปี	3,300	3,300
C7 คุณนุ่น6	14,000	14,000	10 ปี	5,000	5,000
C4 คุณนุ่น4	15,000	15,000	10 ปี	5,200	5,200
C9 คุณนุ่น8	15,000	15,000	สัญญา 23 ปี ผ่อนชำระแล้ว 3 ปี	5,600	8,100
C1 คุณนุ่น1	17,000	17,000	7 ปี	3,400	3,400

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ: ชื่อผู้ให้ข้อมูลเป็นการให้ชื่อสมมติแทนชื่อจริงของผู้ให้สัมภาษณ์

ตารางที่ 16 กลุ่ม A ลักษณะผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19

ผู้ให้ข้อมูล	ลักษณะผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19
A1 คุณหญิง1	กล่าวว่า “... ลูกค้าประจำยังคงมาซื้ออยู่แต่ซื้อน้อยลง เช่นปกติซื้อ 100 – 150 บาทต่อวัน ก็ลดลงเหลือแค่ 50 – 80 บาทเท่านั้น และไม่มาซื้อทุกวันเหมือนเดิม...”
A2 คุณแมน1	กล่าวว่า “...ลูกค้าน้อยลงมาก ค่าของที่เอามาขายก็แพงขึ้นด้วย...”
A3 คุณแมน2	กล่าวว่า “...ไม่สามารถประกอบอาชีพนักดนตรี ตามร้านอาหารกลางคืนได้เลย และมีบางช่วงที่มีงานจ้างอยู่บ้างแต่ร้านอาหารก็ปิดเร็ว จากปกติจะได้รายได้ประมาณ 2-3 ร้าน แต่ช่วงที่ติดๆก็ได้แค่ร้านเดียว และค่าจ้างก็น้อยลง เลยต้องมาเปิดร้านขายอาหารแทน...”
A4 คุณแมน3	กล่าวว่า “...ขายของได้น้อยลง ค่าหมู ค่าน้ำมัน ค่าแก๊สก็แพงขึ้นแต่เราต้องราคาเดิม เพราะกลัวลูกค้าไม่ซื้อ...”
A5 คุณแมน4	กล่าวว่า “...ลูกค้ามาซื้อน้อยลง ขายของได้น้อยมาก แต่ยังมีลูกค้าประจำบ้าง...”
A6 คุณหญิง2	กล่าวว่า “...เดิมก่อนเกิดโควิด-19 ขายเครื่องดื่มอยู่แถวตลาดโรงเกลือข้างนิคมนวนคร แต่พอเกิดโควิด-19 มีการปิดตลาด และคนมาเดินน้อยมาก แม้ค้ำก็น้อย เลยต้องย้ายร้านมาอยู่ในนิคม เปิดร้านขายข้าวแทน...”

ผู้ให้ข้อมูล	ลักษณะผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19
A7 คุณหญิง3	กล่าวว่า “...ลูกค้าน้อยลงบ้าง เลยต้องเซ็นรถเซ็นอาหารย้ายไป 2 ที่ คือตอนเช้าถึงเที่ยงจะอยู่หน้าหอพัก พอตอนเย็นถึง 1 ทุ่มย้ายไปขายแถวปากซอย เพื่อด้กรรรถส่งพนักงานเลิกงาน...”
A8 คุณหญิง4	กล่าวว่า “...ลูกค้มาซื้อน้อยลง ขายของได้น้อยมาก แต่ยังมีลูกค้ประจำบ้าง...”
A9 คุณแมน5	กล่าวว่า “...เดิมก่อนเกิดโควิด-19 เป็นรถเซ็นขายอาหาร เดินตามซอยหอพักในนิคม แต่พอเกิดโควิด-19 พนักงานไม่ค่อยออกมาซื้อข้าวนอกโรงงาน เลยดัดแปลงรถเซ็นมาเป็นแผงอาหารขนาดประมาณ 6 ตร.ม. ขายข้างหอพัก และเพิ่มโต๊ะนั่งมาอีก 3 ชุด...”
A10 คุณหญิง5	กล่าวว่า “...ช่วงที่มีการปิดตลาด ก็ได้ปิดร้าน 7 เดือน เพราะจ่ายค่าเช่าร้าน ค่าของไม่ไหว ต้องอยู่เฉยๆ เอาเงินเก็บมาใช้ ตอนนี้เงินจะหมดแล้ว เลยต้องเสี่ยงเปิด เพราะไม่รู้ว่าจะทำยังไง ...”
A11 คุณหญิง6	กล่าวว่า “...รายได้ลดลงมาก เพราะร้านจะย้ายไปตามตลาดนัด ที่มีกำหนดเปิดในแต่ละวัน ถ้าช่วงไหนที่มีข่าวว่าตลาดปิด เราก้ต้องไปหาตลาดใหม่ ที่ไกลกว่าเดิม และไม่รู้ว่าตลาดใหม่ค้จะเหลือที่ทำเลดีๆให้เราขายหรือป่าว...”
A12 คุณหญิง7	กล่าวว่า “...ยังมีลูกค้ประจำอยู่ ยังขายของได้ เรานั่นให้ลูกค้อิม เดียวค้าก็กลับมาซื้อเราอีก แต่ช่วงนี้ค้ของแพงขึ้นมาก ไม่นั่นใจว่าจะขายราคาเดิมได้ถึงเมื่อไหร่...”
A13 คุณหญิง8	กล่าวว่า “...ลูกค้้น้อยมาก บางวันแทบไม่มีคนมาซื้อเลย...”
A14 คุณหญิง9	กล่าวว่า “...ลูกค้ลดลงมาก เมื่อก่อนขายก๊วยเตี๋ยและลูกชิ้นทอดด้วย แต่ตอนนี้น้มน้มนแพง ก้สก็ขึ้นราคา เลยขายลูกชิ้นทอดไม่ไหว ตอนนีขยแต่ก๊วยเตี๋ยอย่างเดียว...”
A15 คุณหญิง10	กล่าวว่า “...ขายของได้น้อยลง ค่าหมู ค่าผักแพงขึ้นมาก ลูกค้ก็บ่นว่าให้หน่อยลง แต่เราก้ไม่รู้ว่าจะทำยังไงให้อยู่ได้...”

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ: ชื่อผู้ให้ข้อมูลเป็นการให้ชื่อสมมติแทนชื่อจริงของผู้ให้สัมภาษณ์

ตารางที่ 17 กลุ่ม B ลักษณะผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19

ผู้ให้ข้อมูล	ลักษณะผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19
B1 คุณบอย1	กล่าวว่า "...ลูกค้าน้อยลง ส่วนใหญ่จะเป็นตอนเย็นหลังเลิกงาน แต่ค่าแก๊สแพงขึ้น ราคาขายเท่าเดิม..."
B2 คุณโบว1	กล่าวว่า "...ยังมีลูกค้ามาซื้ออยู่ แต่ซื้อน้อยลง รายได้น้อยแต่ยังดีที่เจ้าของบ้านลดค่าเช่าให้เดือนละ 1,500 บาทและได้ส่วนลดจากค่าไฟในบิลด้วย แต่ไม่รู้ว่ามีมาจากส่วนไหน..."
B3 คุณบอย2	กล่าวว่า "... ลูกค้าน้อยลงมาก เพราะปกติจะมีพนักงานมานั่งทานที่ร้านตอนเช้าเพื่อรอรถบริษัทมารับไปทำงาน แต่พอไม่มีที่นั่นเค้าก็ไปกินอย่างอื่น..."
B4 คุณบอย3	กล่าวว่า "...ช่วงโควิด-19 ถูกเลิกจ้างจากบริษัทเอกชน จึงเปลี่ยนมาขายอาหารตามสั่ง แต่ลูกค้าก็น้อยมากแทบไม่พอรายจ่าย เลยคิดว่าจะกลับบ้านเกิดแต่ก็ยังไม่รู้ว่ากลับไปแล้วจะทำงานอะไร..."
B5 คุณโบว2	กล่าวว่า "...ขายของได้น้อยมาก ค่าของก็แพง เงินที่ได้แทบไม่พอในแต่ละเดือนเลย..."
B6 คุณโบว3	กล่าวว่า "...เมื่อรัฐกำหนดเวลาปิดร้าน ตอนนั้นกระทบมากๆ ลูกค้าไม่มีที่นั่งที่ร้านเลย ส่วนที่โทรมาสั่งก็มีแค่ลูกค้าที่อยู่หอพักเดียวกัน..."
B7 คุณบอย4	กล่าวว่า "...ขายของได้น้อยมาก ค่าของก็แพง เงินที่ได้แทบไม่พอในแต่ละเดือนเลย..."
B8 คุณบอย5	กล่าวว่า "...ตอนช่วงโควิด-19 มีผลกระทบกับร้านมาก เพราะลูกค้านั่งทานที่ร้านไม่ได้ ลูกค้าก็น้อยลง ค่าของแพงขึ้น..."
B9 คุณโบว4	กล่าวว่า "...ลูกค้ามาซื้อของน้อยลง ลูกค้าไม่มานั่งทานที่ร้านแล้ว เพราะกลัวติดเชื้อ ทำให้เราขายได้น้อยลงเพราะปกติ ถ้าลูกค้ามานั่งที่ร้านก็จะสั่ง น้ำดื่ม สั่งไข่ต้มเพิ่ม..."
B10 คุณบอย6	กล่าวว่า "...ขายของได้น้อยมาก แล้วในช่วงที่ห้ามนั่งทานที่ร้าน และจำกัดเวลาปิดร้านขายของได้น้อยมาก เพราะลูกค้าส่วนใหญ่มาทานหลังเลิกงาน..."
B11 คุณโบว5	กล่าวว่า "...ลูกค้ามาซื้อของน้อยลง ไม่มานั่งทานที่ร้าน ลูกค้าเปลี่ยนเป็นสั่งอาหารออนไลน์ แต่เราทำไม่เป็นเลยขายได้แต่หน้าร้าน..."
B12 คุณโบว6	กล่าวว่า "...ขายของได้น้อยลง ลูกค้ามาทานที่ร้านน้อยมาก ส่วนใหญ่ที่มาทานเป็นคนที่พักในหอเดียวกัน..."

ผู้ให้ข้อมูล	ลักษณะผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19
B13 คุณโบว7	กล่าวว่า “...ลูกค้าที่มานั่งทานที่ร้านลดลง ลูกค้าที่บริษัทห้ามออกมาซื้อของ ให้สั่งออนไลน์อย่างเดียว...”
B14 คุณโบว8	กล่าวว่า “...ในช่วงโควิด ถูกให้ออกจากงานประจำ ตกงานเลยต้องเปลี่ยนอาชีพมาขายอาหารตามสั่ง ต้องย้ายที่อยู่มาอนที่เดียวกับร้าน และลูกค้าก็น้อยมาก...”
B15 คุณโบว9	กล่าวว่า “...ลูกค้าน้อยลง ขายได้น้อย ค่าของค่าแก๊สก็แพงขึ้น...”

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ: ชื่อผู้ให้ข้อมูลเป็นการให้ชื่อสมมติแทนชื่อจริงของผู้ให้สัมภาษณ์

ตารางที่ 18 กลุ่ม C ลักษณะผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19

ผู้ให้ข้อมูล	ลักษณะผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19
C1 คุณนุ่น1	กล่าวว่า “... ลูกค้ามาซื้อน้อยลง และตอนนี้ค่าของแพงขึ้นมาก น้ำมันพืช กับค่าแก๊สก็แพง แต่เราก้ยังไม่เพิ่มราคากลัวว่าลูกค้าจะไม่มาซื้อ...”
C2 คุณนุ่น2	กล่าวว่า “... ขายของได้น้อย แต่รายจ่ายเท่าเดิม ค่าเช่าร้านค่าของก็แพง และช่วงนี้มีร้านอาหารมาเปิดเพิ่มเยอะด้วย เลยทำให้แย่งลูกค้ากันเอง แต่เรายังโชคดีเพราะมีเงินบำนาญของสามีมาช่วยจ่ายค่าอยู่ค่ากินบ้าง...”
C3 คุณนุ่น3	กล่าวว่า “... ขายของได้น้อย ค่าของก็แพง ตอนนี้ต้องลดกับข้าวที่จะขาย จากปกติขายข้าวราดแกงมีให้ลูกค้าเลือก 6-8 อย่าง ตอนนี้เหลือ4-5 อย่าง...”
C4 คุณนุ่น4	กล่าวว่า “...ลูกค้าน้อยลง ของสดก็แพงขึ้นมาก ยิ่งในช่วงนั่งทานที่ร้านลำบากมาก อยากปิดร้านแต่ก็ต้องเปิดทุกวันเพราะมีลูกน้องต้องเลี้ยงอีก 3 คนจากเดิม 4 คน...”
C5 คุณนุ่น5	กล่าวว่า “... ลูกค้าน้อยลง ยิ่งตอนช่วงไม่ใช้นั่งทานที่ร้านลูกค้าที่น้อยที่สุด เพราะลูกค้าส่วนมากจะมาทานที่ร้าน มีบริการน้ำชุปฟรี เดิมได้ตลอด แต่ถ้าสั่งกลับบ้านเราไม่มีให้ เพราะอยากให้ลูกค้ามากินที่ร้านมากกว่า จะได้ขายพวกเครื่องดื่มด้วย...”
C6 คุณนุ่นท1	กล่าวว่า “...ขายของได้น้อย ไม่ค่อยมีลูกค้ามานั่งทานที่ร้านเหมือนเดิม จากปกติก็จะขายพวกเครื่องดื่มได้ ส่วนใหญ่จึลูกค้ามานั่งดื่มกันตอนเย็นหลังเลิกงาน ตอนนี้ไม่มีแล้ว...”
C7 คุณนุ่น6	กล่าวว่า “...ค่าของสดแพงขึ้นมาก ลูกค้าก็บ่นว่าไม่ค่อยมีเงินซื้อของเยอะ ต้องประหยัดค้กินประหยัดใช้...”

ผู้ให้ข้อมูล	ลักษณะผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19
C8 คุณนุ่น7	กล่าวว่า “...ขายของได้น้อย ราคาแก๊สก็ขึ้น ตอนนี้ต้องมาต้มน้ำปลาร้าเอง อะไรทำเองได้ก็ต้องทำไปก่อน และไม่รู้ว่าจะลดอะไรได้อีก ...”
C9 คุณนุ่น8	กล่าวว่า “...ยังมีลูกค้ามาซื้ออยู่ มีช่วงที่แย่มากตอนที่ห้ามนั่งทานที่ร้านและกำหนดเวลาปิดร้าน เพราะลูกค้าส่วนใหญ่มานั่งทานตอนเย็นหลังเลิกงาน แต่ช่วงนั้นก็ยังต้องเปิดร้านอยู่เพราะมีลูกน้องในร้านอีก 2 คน...”
C10 คุณนุ่น9	กล่าวว่า “...ขายไม่ค่อยดีเลย เงินไม่พอจ่ายหนี้ต่อเดือน อยากย้ายกลับไปบ้านเกิดที่มหาสารคาม แต่ไม่รู้ว่าจะกลับไปทำอะไร...”
C11 คุณนุ่น10	กล่าวว่า “...ลูกค้าน้อย ไม่เยอะเหมือนก่อนหน้านี้ และยิ่งตอนที่ไมให้นั่งทานที่ร้าน ร้านเงียบมาก ...”
C12 คุณนัท2	กล่าวว่า “...ยังขายได้อยู่ แต่น้องลงมาก เพราะส่วนใหญ่จะได้จากตอนเย็นที่ลูกค้ามานั่งดื่มที่ร้าน เราก็จะขายกับแกล้มได้เยอะ ตอนนี้ไม่มีลูกค้าเลย...”
C13 คุณนุ่น11	กล่าวว่า “...ขายได้ไม่ค่อยดี แต่ก็ยังขายพอมีค่าใช้จ่ายในร้านได้...”
C14 คุณนุ่น12	กล่าวว่า “...ขายแทบไม่ได้เลย ตอนนี้ต้องปิดร้านแค่1 ร้านเหลือแค่ร้านขายข้าวเบ็ดพะโล้ และตอนนี้ลูกค้าก็น้อยมาก...”
C15 คุณนัท3	กล่าวว่า “...ลูกค้ามาซื้อน้อย ไม่ค่อยนั่งทานที่ร้านแล้ว ส่วนใหญ่จะซื้อกลับบ้าน เลยทำให้ขายพวกเครื่องดื่มไม่ได้เลย...”

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ: ชื่อผู้ให้ข้อมูลเป็นการให้ชื่อสมมุติแทนชื่อจริงของผู้ให้สัมภาษณ์

ตารางที่ 19 กลุ่ม A ลักษณะความต้องการช่วยเหลือจากภาครัฐ

ผู้ให้ข้อมูล	ลักษณะผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19
A1 คุณหญิง1	กล่าวว่า “...อยากให้ช่วยเหลือค่าทุนการศึกษาบุตร และอุปกรณ์การเรียนออนไลน์ เพราะมีค่าใช้จ่ายสูง เช่น คอมพิวเตอร์ และอินเทอร์เน็ต...”
A2 คุณแมน1	กล่าวว่า “...ช่วยลดค่าของสด หรือควบคุมไม่ให้แพงกว่านี้ เพราะซื้อไม่ไหว ขายไม่ได้...”

ผู้ให้ข้อมูล	ลักษณะผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19
A3 คุณแมน2	กล่าวว่า “...ช่วยเป็นเงินเยียวยาในช่วงโควิด เพราะถึงเปิดร้านได้แต่ลูกค้าก็น้อย ของก็แพงอยู่ดี...”
A4 คุณแมน3	กล่าวว่า “...อยากให้ไม่เก็บค่าน้ำประปา ค่าไฟฟ้า และช่วยเรื่องราคาของสดและผัก ตอนนี้ราคาสูงมาก...”
A5 คุณแมน4	กล่าวว่า “...อยากให้ช่วยเรื่องค่าเช่าบ้าน ค่าเช่าร้าน เพราะจ่ายค่าเช่าไม่ไหวและไม่อยากย้ายที่อยู่ เพราะกว่าจะมีลูกค้าประจำยาก และทำเลก็หายาก...”
A6 คุณหญิง2	กล่าวว่า “...ช่วยเรื่องค่าเช่าบ้าน ค่าเช่าร้าน และลดดอกเบี้ยค่าผ่อนบ้าน หรือยกให้เลยไม่ต้องจ่าย 1 ปี...”
A7 คุณหญิง3	กล่าวว่า “...ช่วยเรื่องค่าเช่าบ้าน ค่าเช่าร้าน ลด50% ก็ยังดีเพราะตอนนี้ไม่ได้รับการช่วยเหลือเลย...”
A8 คุณหญิง4	กล่าวว่า “...ช่วยเรื่องค่าของที่แพงมาก อยากให้ช่วยลดราคาลงมาให้เท่ากับก่อนเกิดโควิด เพราะตอนนี้ขายได้น้อยลง เงินไม่พอซื้อของมาขาย...”
A9 คุณแมน5	กล่าวว่า “...ช่วยเรื่องค่าเช่าบ้าน ค่าเช่าร้าน ลด50% ก็ยังดีเพราะตอนนี้ไม่ได้รับการช่วยเหลือเลย...”
A10 คุณหญิง5	กล่าวว่า “...อยากให้ช่วยควบคุมราคาของกินของใช้ เช่น น้ำมันพืช หมู ผัก เพราะค่าอาหารปรับขึ้นไม่ได้ ลูกค้าไม่ซื้อ...”
A11 คุณหญิง6	กล่าวว่า “...อยากได้เงินช่วยในช่วงโควิด โดนโอนเข้าบัญชีโดยตรงเลย ไม่ต้องสมัคร เพราะทำไม่เป็นขั้นตอนยุ่งยาก เลยไม่ได้เข้าโครงการอะไรที่ออกมาเลย...”
A12 คุณหญิง7	กล่าวว่า “...อยากให้ช่วยเศรษฐกิจให้ดีขึ้นเร็วๆ จะได้ขายของ ทำมาหากินได้เหมือนเดิม...”
A13 คุณหญิง8	กล่าวว่า “...อยากให้ช่วยเหลือแม่ค้าที่เป็นต่างชาติด้วย เพราะตอนนี้ไม่ได้รับสิทธิ์การช่วยเหลือจากทางไหนเลย...”
A14 คุณหญิง9	กล่าวว่า “...อยากให้มีการช่วยเหลือแบบโครงการเราชนะ ไปตลอดช่วงโควิด เพราะสมัครง่ายที่สุด...”

ผู้ให้ข้อมูล	ลักษณะผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19
A15 คุณหญิง10	กล่าวว่า “...ช่วยควบคุมราคาสินค้า เพราะราคาแพงซึ่งแทบทุกอย่าง ขายของก็ไม่ได้เหมือนเดิม...”

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ: ชื่อผู้ให้ข้อมูลเป็นการให้ชื่อสมมติแทนชื่อจริงของผู้ให้สัมภาษณ์

ตารางที่ 20 กลุ่ม B ลักษณะความต้องการช่วยเหลือจากภาครัฐ

ผู้ให้ข้อมูล	ลักษณะผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19
B1 คุณบอย1	กล่าวว่า “...ช่วยเรื่องค่าเช่าบ้าน ค่าเช่าร้าน เพราะไม่ได้รับส่วนลดจากเจ้าของเลย...”
B2 คุณโบว1	กล่าวว่า “...ช่วยควบคุมราคาของสด เพราะแม่ค้าเดือนร้อนมาก ของที่ซื้อจะทำขายก็แพง แต่ขายได้ราคาเท่าเดิม...”
B3 คุณบอย2	กล่าวว่า “...อยากให้ช่วยเป็นเงินเยียวยาแม่ค้าตลอดช่วงโควิด แบบโอนเข้าบัญชีโดยตรง เพราะส่วนตัวไม่ได้รับการช่วยเหลือเนื่องจากไม่ได้อยู่ในระบบประกันสังคม...”
B4 คุณบอย3	กล่าวว่า “...อยากให้ช่วยกลับไปทำงานประจำที่บริษัท เหมือนเดิม เพราะอยากมีรายได้ประจำ...”
B5 คุณโบว2	กล่าวว่า “...ช่วยเงินแม่ค้าตลอดช่วงโควิด ให้โอนเข้าบัญชี เพราะส่วนตัวสมัครอะไรไม่เป็น...”
B6 คุณโบว3	กล่าวว่า “...อยากให้มีโครงการแบบเราชนะอีก อย่างน้อยอยากให้ช่วยตลอดปี...”
B7 คุณบอย4	กล่าวว่า “...ลดราคาค่าของสด ค่าแก๊ส เพราะราคาเพิ่มขึ้นตลอด...”
B8 คุณบอย5	กล่าวว่า “...ช่วยค่าเช่าบ้าน ค่าเช่าร้านที่แม่ค้าเปิดร้านทำมาหากินอยู่...”

ผู้ให้ข้อมูล	ลักษณะผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19
B9 คุณโบว4	กล่าวว่า "...อยากให้ช่วยเรื่องเงินช่วยเหลือแม่ค้า คล้ายๆโครงการเราชนะ..."
B10 คุณบอย6	กล่าวว่า "...ควบคุมราคาสินค้า เพราะตอนนี้ราคาของขึ้นหมดทุกอย่าง แทบจะซื้อมาขายไม่เหลือกำไรแล้ว..."
B11 คุณโบว5	กล่าวว่า "...อยากให้มีโครงการเราชนะอีก แต่เป็นโอนเข้าบัญชีเลย เพราะใช้ออนไลน์ไม่เป็น..."
B12 คุณโบว6	กล่าวว่า "...อยากให้เงินช่วยเหลือแม่ค้าโดยตรง เพราะทุกวันนี้เดือนร้อนมาก ขายของไม่ดีเหมือนเดิม และค่าของก็แพงขึ้น..."
B13 คุณโบว7	กล่าวว่า "...ช่วยเรื่องค่าเช่าบ้าน ค่าเช่าร้าน เพราะเคยขอเจ้าของร้านแล้วแต่ไม่ได้รับการช่วยเหลือ..."
B14 คุณโบว8	กล่าวว่า "...ช่วยเรื่องค่าน้ำประปา ค่าไฟฟ้า ค่าเช่าบ้าน ค่าเช่าร้าน เพราะตอนนี้ที่ได้รับการช่วยเหลือจากเจ้าของอยู่ ก็ไม่รู้ว่าเจ้าของจะช่วยให้ได้อีกกี่เดือน..."
B15 คุณโบว9	กล่าวว่า "...อยากให้ช่วยเหลือแบบโอนเงินสด เหมือนโครงการเราชนะ..."

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ: ชื่อผู้ให้ข้อมูลเป็นการให้ชื่อสมมุติแทนชื่อจริงของผู้ให้สัมภาษณ์

CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตารางที่ 21 กลุ่ม C ลักษณะความต้องการช่วยเหลือจากภาครัฐ

ผู้ให้ข้อมูล	ลักษณะผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19
C1 คุณนุ่น1	กล่าวว่า "...ช่วยให้เศรษฐกิจดีขึ้น เพราะลูกค้าจะได้ออกมาซื้อของได้เหมือนเดิม..."
C2 คุณนุ่น2	กล่าวว่า "...ช่วยลดค่าผ่อนชำระบ้าน ที่เหลือเป็นก้อนสุดท้าย หรือตัดยอดไม่ต้องผ่อนแล้ว (ปัจจุบันเหลืออยู่ 60,000 บาท)..."

ผู้ให้ข้อมูล	ลักษณะผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19
C3 คุณนุ่น3	กล่าวว่า “...ช่วยให้เป็นเงินสด โอนให้กับประชาชนโดยไม่ต้องดูเงื่อนไข เพราะทุกคนเดือนร้อนอยู่แล้ว...”
C4 คุณนุ่น4	กล่าวว่า “...อยากให้มีเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำ สำหรับพ่อค้าแม่ค้า ประมาณ 300,000 บาท เพื่อมาช่วยจ่ายค่าของและเอาไปใช้หนี้ในระบบ...”
C5 คุณนุ่น5	กล่าวว่า “...อยากให้ช่วยควบคุมราคาของให้ถูกกว่านี้ เพราะคนขายก็ไม่ได้ขึ้นราคา กล่าวว่าลูกค้าจะไม่ซื้อ...”
C6 คุณนัท1	กล่าวว่า “...ช่วยให้เศรษฐกิจดีขึ้น เพราะถ้าลูกค้ามีเงิน ก็ออกมาซื้อของเยอะเหมือนเดิม...”
C7 คุณนุ่น6	กล่าวว่า “...ช่วยเรื่องค่าเช่าบ้าน ค่าเช่าร้าน เพราะเจ้าของไม่ได้ลดค่าเช่าให้เลย...”
C8 คุณนุ่น7	กล่าวว่า “...อยากให้ช่วยควบคุมราคาแก๊ส และช่วยเป็นเงินเยียวยาในช่วงที่ยังเกิดโควิดอยู่...”
C9 คุณนุ่น8	กล่าวว่า “...อยากให้ช่วยควบคุมราคาแก๊ส ค่าของสดให้ลดลง เพราะราคาขึ้นแทบจะเอามาขายต่อไม่มีกำไร...”
C10 คุณนุ่น9	กล่าวว่า “...ช่วยลดค่าน้ำประปา ค่าไฟฟ้า ค่าของสดที่ขึ้นราคา ...”
C11 คุณนุ่น10	กล่าวว่า “...อยากให้ออกโครงการเราชนะ และโครงการคนละครึ่งออกมาเรื่อยๆ อย่างน้อยลูกค้าก็ยังมาซื้อเพราะออกคนละครึ่งได้ ...”
C12 คุณนัท2	กล่าวว่า “...อยากให้เงินช่วยเหลือ เหมือนโครงการเราชนะ ...”
C13 คุณนุ่น11	กล่าวว่า “...อยากให้ช่วยเป็นเงิน กับพ่อค้าแม่ค้า ตลอดช่วงที่เกิดโควิด ...”

ผู้ให้ข้อมูล	ลักษณะผลกระทบจากวิกฤตโควิด-19
C14 คุณนุ่น12	กล่าวว่า “...ออกเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำ สำหรับพ่อค้าแม่ค้าที่เดือนร้อน ต้องการเงินทุน...”
C15 คุณนัท3	กล่าวว่า “...ช่วยเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำ จะได้ไม่ต้องไปกู้เงินนอกระบบ เพราะดอกเบี้ยสูงมาก ร้อยละ 20-30 ต่อเดือน...”

ที่มา: จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย

หมายเหตุ: ชื่อผู้ให้ข้อมูลเป็นการให้ชื่อสมมุติแทนชื่อจริงของผู้ให้สัมภาษณ์

บรรณานุกรม

- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2564). การสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน ปี 2563 – 2564. Retrieved from http://www.nso.go.th/sites/2014en/Survey/social/household/household/2021/pocketbookSES_64.pdf
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2564). รายงานอิสระ จุดเปราะบางตลาดแรงงานไทยในยุคโควิด-19. Retrieved from https://www.bot.or.th/Thai/ResearchAndPublications/articles/Pages/Article_17May2021.aspx
- บุษรา โปวาทอง. (2565). ที่อยู่อาศัยเพื่อผู้มีรายได้น้อยในประเทศไทย แนวคิด กลไกการพัฒนา และการอุดหนุนโดยรัฐ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- โรงงานอุตสาหกรรมไทย. (2554). นิคมอุตสาหกรรมนวนคร ปทุมธานี. Retrieved from <http://thailandindustry.blogspot.com/2012/07/blog-post.html>
- บริษัท นวนคร จำกัด (มหาชน). (2557). รายงานประจำปี 2556. Retrieved from <http://nncl.listedcompany.com/misc/ar/20140331-NNCL-AR2013-TH-02.pdf>
- มติชนออนไลน์. (2563). ปิดกิจการ!! 500 ชีวิตสวมกอด-เขียนเสื้ออำลา น้ำตาซึมวันสุดท้ายก่อนโรงงานปิดกิจการ. Retrieved from https://www.matichon.co.th/news-monitor/news_2188775
- ศูนย์ข้อมูลสังหาริมทรัพย์. (2564). “ผ่อนบ้าน” ดีกว่า “เช่าบ้าน” อย่างไรบ้าง?. Retrieved from <https://www.reic.or.th/Knowledge/SuggestionHomeDetail/83>
- ศูนย์ข้อมูลสังหาริมทรัพย์. (2564). 5 ข้อต้องพิจารณา ก่อนซื้ออสังหาในยุคโควิด. Retrieved from <https://www.reic.or.th/Knowledge/SuggestionHomeDetail/63>
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2563). สรุปมาตรการเพื่อเยียวยาและลดผลกระทบของ COVID-19 ในต่างประเทศ. Retrieved from https://www.bot.or.th/Thai/FinancialInstitutions/COVID19/Documents/Measure_Foreign.pdf

ชูลีกร เหมือนละม้าย. (2544). ค่าใช้จ่ายด้านที่อยู่อาศัยของครัวเรือน: กรณีศึกษาเทศบาลตำบลบางเสาชิง อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อลงกรณ์ จันทร์เกษม. (2547). ปัจจัยการตัดสินใจเลือกที่อยู่อาศัยของผู้ที่ทำงานในนิคมอุตสาหกรรม: กรณีศึกษา โรงงานขนาดใหญ่ในเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมภูมิ แสวงกุล. (2551). การย้ายถิ่น การปรับตัวและความตั้งใจตั้งถิ่นฐานอย่างถาวรของแรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดปทุมธานี. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ธนัญชัย อภิวัตน์มงคล. (2552). ความสามารถในการจ่ายเพื่อการครอบครองที่อยู่อาศัยของผู้มีรายได้ปานกลาง: กรณีศึกษาผู้ที่ทำงานในอาคารสำนักงานพื้นที่ถนนรัชดาภิเษก กรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นนธวัช วรมงคลชัย. (2561). สภาพการอยู่อาศัยของผู้ค้าแผงลอยอาหารในย่านเยาวราช. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วาโร เฟิงส์สวัสดิ์. (2553) สถิติประยุกต์สำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น

บรรณานุกรม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	ณัฐจारी กองสา
วัน เดือน ปี เกิด	30 พฤษภาคม 2533
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร, ประเทศไทย
วุฒิการศึกษา	วิศวกรรมศาสตรบัณฑิต (วศ.บ.) สาขาวิศวกรรมเคมี Bachelor of Engineering (B.Eng.) Chemical Engineering

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY